

Qódesh – Arjen pyhä vaellus

Raamatullinen opetussarja
Oral Hatava

Qódesh – Arjen pyhä vaellus

Johdanto

Pyhyys ei ole sana, joka kuuluu vain menneisyyteen. Se on yksi uskon ydinsanoista – sana, joka kertoo, kuka Jumala on ja mitä Hän haluaa tehdä meissä. Ilman pyhyyttä evankeliumi menettää voimansa, sillä Jumalan pelastus ei pysähdy anteeksiantoon: se jatkuu elämän muutokseksi.

Nykyisessä maailmassa, jossa jokaisella on oma totuutensa ja arvonsa, pyhyys tuntuu helposti vieraalta. Monikulttuurisessa ja moniarvoisessa yhteiskunnassa ei ole enää yhteistä käsitystä oikeasta ja väärästä. Siksi juuri nyt uskovilla on kutsu elää tavalla, joka heijastaa Jumalan todellisuutta. Meitä ei kutsuta vetäytymään maailmasta, vaan **elämään sen keskellä niin, että Jumalan valo näkyy arjessa** – työssä, perheessä ja ihmissuhteissa. Pyhyys ei ole muuri, joka erottaa, vaan ikkuna, jonka kautta Jumalan kirkkaus loistaa maailmaan.

On myös totta, että puhe pyhyydestä on joskus satuttanut. Erityisesti helluntailiikkeessä oli aikoja, jolloin pyhitys ymmärrettiin liian ulkonaisesti: pukeutumisen, käyttäytymisen tai kieltojen kautta. Silloin unohdettiin, että todellinen pyhyys alkaa sydäimestä, ei säännöistä. Se ei ole suorittamista tai hengellistä kilpailua, vaan **vastetta Jumalan rakkauteen**. Jumalan Henki tekee meissä työtä, joka puhdistaa, uudistaa ja tekee meistä Hänen kaltaisiaan – ei siksi, että olisimme parempia, vaan että kuuluisimme Hänelle.

Toisinaan olemme taas pelänneet koko aihetta, koska emme halua vaikuttaa lainalaisilta. Mutta pyhyys ei ole lain kiristämää elämää. Se on **vapautta olla sitä, miksi Jumala meidät loi** – Hänen kuvansa, Hänen rakkautensa heijastus. Pyhyys ei vie pois ilon, vaan antaa sille syvyyden. Se ei tee meistä ankarampia, vaan lempeämpiä; ei kylmempiä, vaan rakastavampia.

Pyhitys tuottaa hedelmää. Kun Jumalan Henki saa muovata meitä, sisäinen rauha kasvaa, sydän pehmenee, anteeksianto syvenee ja ilo saa uudet juuret. Pyhyys ei tee meistä täydellisiä, vaan todellisia – ihmisiä, jotka elävät lähellä Jumalaa ja toisiaan. Seurakunta, jossa eletään pyhityksessä, on seurakunta, jossa armo, totuus ja rakkaus kulkevat käsi kädessä.

Tämä kirja on kutsu tuohon elämään. Se ei ole ohjekirja, vaan matka: askel askeleelta kohti Jumalaa, joka on pyhä ja joka haluaa tehdä meistä pyhän kansan. Kun Hän saa enemmän tilaa meissä, myös meistä tulee enemmän elämää tuovia, enemmän valoa heijastavia, enemmän rakkautta kantavia. Pyhyys ei ole raskas vaatimus, vaan **Jumalan lahja ja läsnäolo, joka tekee tavallisesta elämästä pyhää**.

Tervetuloa matkalle! Ei kohti täydellisyyttä, vaan kohti Jumalaa, joka on pyhä – ja joka kutsuu meitä yhteyteensä.

Luku 1. Pyhyys alkaa Jumalasta

1. Näky Jumalan pyhydestä

Jesaja 6:1–8

Kuningas Ussian kuolinvuonna minä näin Herran istuvan korkealla ja ylhäisellä istuimella, ja hänen viittansa liepeet täyttivät temppelin. Hänen yläpuolellaan seisoivat serafit, joilla oli kullakin kuusi siipeä. Kahdella he peittivät kasvonsa, kahdella jalkansa ja kahdella he lensivät. He huusivat toinen toiselleen: ”Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; koko maa on täynnä hänen kunniaansa.” Ovenpielet vapisivat heidän huutonsa äänestä, ja huone tuli täyteen savua. Niin minä sanoin: ”Voi minua! Minä olen tuhon oma, koska minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan keskellä, jolla on saastaiset huulet, ja minun silmäni ovat nähneet kuninkaan, Herran Sebaotin.” Silloin yksi serafeista lensi luokseni kädessään hehkuva hiili, jonka hän oli pihdeillä ottanut alttarilta. Hän kosketti sillä suutani ja sanoi: ”Katso, tämä on koskettanut sinun huuliasi. Sinun syyllisyytesi on poistettu ja syntisi sovitettu.” Sitten kuulin Herran äänen sanovan: ”Kenet minä lähetän? Kuka lähtee meidän puolestamme?” Minä sanoin: ”Tässä minä olen, lähetä minut.”

Jesajan näky alkaa hetkenä, jolloin maallinen kuningas on kuollut. Poliittinen ja hengellinen maa järisee, mutta taivaallinen Kuningas istuu edelleen valtaistuimellaan. Jumalan pyhyys ei riipu historian vaiheista. Jumalan viitan liepeet täyttävät temppelin – Hänen läsnäolonsa ei mahdu mihinkään tilaan, vaan se täyttää kaiken.

Serafiin huuto ”Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot” kuuluu taukoamatta. Tämä kolminkertainen pyhyys ei ole sattumaa: heprealainen kieli ei tunne adjektiivin vertailumuotoja, joten toiston tehtävä on ilmaista ylin mahdollinen aste. Jumala ei ole vain pyhä – Hän on *kaiken pyhyyden lähde*, itse pyhyys.

Ilmestyskirja 4:8–11

Niillä neljällä olennolla oli kullakin kuusi siipeä, ja ne olivat päältä ja sisältä täynnä silmiä. Taukoamatta, yötä päivää, ne sanoivat: ”Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala, Kaikkivaltias, joka oli, joka on ja joka on tuleva.” Aina kun olennot antavat ylistyksen, kunnian ja kiitoksen hänelle, joka istuu valtaistuimella ja joka elää aina ja iankaikkisesti, ne kaksikymmentäneljä vanhinta heittäytyvät valtaistuimella istuvan eteen ja palvovat häntä, joka elää aina ja iankaikkisesti. He heittävät kruununsa valtaistuimen eteen ja sanovat: ”Sinä, meidän Herramme ja Jumalamme, olet arvollinen saamaan ylistyksen, kunnian ja voiman, sillä sinä olet luonut kaiken. Sinun tahdostasi ne ovat olemassa ja ovat luodut.”

Johanneksen näky jatkaa siitä, mihin Jesaja jäi. Aika ja paikka katoavat; pyhyyden laulu soi ikuisesti. Samat sanat toistuvat, koska Jumalan olemus ei muutu. Hänen pyhyytensä on ikuinen todellisuus, jonka keskellä taivas elää.

Neljä olentoa, kaksikymmentäneljä vanhinta, kruunut ja valtaistuin – kaikki puhuvat yhdestä: *kaikki valta, kunnia ja voima kuuluvat Hänelle*. Taivaassa ei ole

välinpitämättömyyttä, vaan jatkuva ylistys. Pyhyys ei ole hiljaista etäisyyttä, vaan täyteen ja kirkkauden ylistystä.

Kun Jesaja ja Johannes näkevät Jumalan, heidän reaktionsa on sama: ei välinpitämätön arviointi, vaan maahan lankeaminen. Pyhyys paljastaa, kuka Jumala on ja samalla, kuka ihminen on. Jumalan läheisyys tekee näkyväksi kaiken, mikä ei kestä Hänen valossaan.

Hengellinen johtopäätös tästä näystä

Pyhyys alkaa Jumalasta. Se ei ole ihmisen hurskaus, vaan Jumalan olemuksen loisto, joka säteilee kaikkeen. Meidän pyhityksemme alkaa vasta, kun näemme Hänet, kuten Jesaja näki. Ennen kutsumista tulee nöyryytys, ennen palvelua tulee puhdistus. Se, joka näkee Jumalan pyhyiden, ei enää pidä itseään mittapuuna.

2. Lähestymätön kirkkaus

Jesajan ja Johanneksen näyt avaavat meille ikkunan siihen todellisuuteen, jossa Jumalan pyhyys ei ole oppi, vaan elävä kirkkaus.

Jesaja kertoo: *“Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot; koko maa on täynnä hänen kunniaansa.”* (Jes. 6:3)

Tämä kolminkertainen ylistys ei ole runollinen toisto, vaan ilmoitus Jumalan olemuksesta. Hepsassa adjektiivin ylin muoto ilmaistaa toistolla – niinpä kun enkelit huutavat “pyhä, pyhä, pyhä”, he julistavat ääretöntä pyhyyttä, jota mikään ei voi mitata eikä kuvata. Jumala ei ole vain pyhä – Hän on itse pyhyys.

Jesajan näky tapahtui aikana, jolloin kuningas Ussia kuoli. Kansan sydän oli täynnä epävarmuutta, mutta taivaallinen Kuningas istui edelleen valtaistuimellaan. Jumalan pyhyys ei riipu historian vaiheista, vaan pysyy muuttumattomana. Hänen viittansa liepeet täyttävät temppelein – merkki siitä, että Hänen läsnäolonsa täyttää kaiken.

Kun Jesaja näki tämän, hän ei ylistänyt itseään hengellisyydestä, vaan huudahti: *“Voi minua! Minä olen tuhon oma, sillä minulla on saastaiset huulet.”* (Jes. 6:5)

Pyhyys paljastaa, mutta ei tuhoa. Jumala lähettää enkelin, joka koskettaa profeetan huulia hehkuvalla hiilellä. Se on kuva armosta: puhdistus tulee Jumalan aloitteesta. Ihminen ei pyhity omalla voimallaan, vaan Jumala koskettaa häntä. Ja vasta sen jälkeen Jesaja voi vastata: *“Tässä olen, lähetä minut.”* (Jes. 6:8)

Pyhyys johtaa aina lähettämiseen. Kun ihminen kohtaa Jumalan kirkkauden, hän ei voi jäädä paikoilleen. Hän haluaa, että tuo valo näkyy maailmassa.

Sama pyhyiden laulu kaikuu myös Ilmestyskirjassa: *“Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala, Kaikkivaltias, joka oli, joka on ja joka on tuleva.”* (Ilm. 4:8)

Taivaassa ei ole hiljaisuutta välinpitämättömyyden tähden, vaan lakkaamatonta ylistystä. Kaksikymmentäneljä vanhinta heittävät kruununsa valtaistuimen eteen ja sanovat: *“Sinä,*

meidän Herramme ja Jumalamme, olet arvollinen saamaan ylistyksen, kunnian ja voiman, sillä sinä olet luonut kaiken.” (Ilm. 4:11)

Heidän eleensä kertoo, että kaikki valta, viisaus ja kunnia kuuluvat Jumalalle yksin. Pyhyys ei ole etäisyyttä, vaan täyteyttä – Jumalan olemuksen loistoa, joka täyttää koko luomakunnan.

D.A. Carson on sanonut, että valtaistuinhuone ei ole teologinen vertauskuva, vaan todellisuus, jossa seurakunta elää. Kun ymmärrämme tämän, ylistys ei ole enää vain laulua, vaan elämän asenne.

Martyn Lloyd-Jones tiivistää: *“Jos näkisimme edes vilauksen Jumalan pyhydestä, kaatuisimme maahan kuin vanhimmat Ilmestyskirjassa ja huutaisimme: ‘Sinä olet arvollinen, Herra!’”*

3. Jumalan pyhyden olemus

Kun puhumme Jumalan pyhydestä, aloitamme kaiken alusta: siitä, kuka Jumala on. Pyhyys ei ole Hänen monista ominaisuuksistaan yksi, vaan se on Hänen olemuksensa valo. Kaikki, mitä Jumala on ja tekee, virtaa tästä valosta.

Pyhyys tarkoittaa, että Jumala on täysin erilainen kuin me. Hän on kaiken luodun yläpuolella, mutta samalla Hän on tullut meitä lähelle. Hän on täydellisen puhdas, mutta Hänen puhtautensa ei karkota — se vetää puoleensa. Kun Raamattu kertoo Jumalan pyhydestä, se ei kuvaa kylmää etäisyyttä, vaan majesteettista hyvyyttä, joka täyttää kaiken.

Johannes Calvin kirjoittaa teoksensa *Kristinuskon oppi* alussa:

“Niin kauan kuin ihminen ei katso Jumalan kasvoihin, hän on tyytyväinen itseensä ja kuvittelee olevansa vanhurskas, viisas ja hyvä.

Mutta kun hän kääntää katseensa Jumalan kirkkauteen, hän löytää itsensä todellisuuden valossa — silloin hän tajuaa, kuinka syvälle synti on hänet turmellut.”

Calvinin sanat heijastavat juuri sitä, mitä Jesaja koki temppelissä: kun Jumalan valo osuu ihmisen sydämeen, kaikki omavanhurskaus murtuu ja alkaa todellinen muutos. Vasta Jumalan pyhyys paljastaa, kuka ihminen todella on — ja avaa tien armoon.

Pyhyys ei ole tuomio, vaan peili, jossa totuus ja rakkaus kohtaavat.

Monet kristilliset opettajat ovat sanoneet, että pyhyys on kuin peruskallio, jolle kaikki muut Jumalan ominaisuudet rakentuvat.

Jumalan pyhyys on enemmän kuin moraalinen täydellisyys – se on Hänen olemuksensa majesteettisuus ja kirkkaus. Pyhyys on valo, joka paljastaa, mutta myös parantaa.

Kun Hän kutsuu meitä pyhyteen, Hän ei kutsu meitä ihmisten rajoittamaan hurskauteen, vaan **yhteyteen Hänen omaan elämäänsä**. Pyhyys on kutsu lähelle.

Teologi R.C. Sproul on sanonut, että pyhyys on ainoa Jumalan ominaisuus, jota Raamattu korostaa kolminkertaisesti. Meille ei sanota, että Jumala on rakkaus, rakkaus, rakkaus tai armo, armo, armo – vaan pyhä, pyhä, pyhä. Se tarkoittaa, että pyhyys on mitta, joka

määrittää kaikki muut Jumalan ominaisuudet. Hänen rakkautensa on pyhää, koska se ei koskaan tee vääryyttä. Hänen armonsa on pyhää, koska se ei koskaan hyväksy syntiä kevyesti. Hänen oikeutensa on pyhää, koska se ei koskaan ole kylmää, vaan täynnä totuutta ja rakkautta. Kaikki, mitä Jumala on, on pyhää." Pyhyys ei ole vain ominaisuus – se on hänen olemuksensa. Tämä tekee Jumalan pyhyydestä sekä pelottavan että ihmeellisen — Hänen valonsa paljastaa kaiken, mutta juuri siinä valossa syntinen löytää armon.

Kun Jumalan pyhyys täyttää ihmisen sydämen, se ei tee hänestä ankaraa tai ylpeää, vaan nöyrää ja kiittollista. Kuten pastori Martyn Lloyd-Jones sanoi: *“Synnin tunto on ensimmäinen vaikutus, kun ihminen kohtaa Jumalan pyhyiden.”*

Pyhyys saa ihmisen hiljenemään, mutta ei epätoivosta – vaan ihmetyksestä.

Se on kuin kirkas aamuvalkoinen valo, joka paljastaa varjot vain siksi, että ne voisivat väistyä.

Pyhyys on Jumalan oma olemus, mutta se on myös Hänen lahjansa meille. Jumala ei pysy etäisenä majesteettina, vaan Hän itse tulee lähelle Kristuksessa ja sanoo:

“Olkaa pyhät, sillä minä olen pyhä.” Tämä ei ole vaatimus, vaan lupaus. Jumalan Henki tekee meissä sen, mihin emme itse pysty. Hän antaa meille uuden sydämen, joka haluaa elää todeksi Jumalan hyvyyttä.

Pyhyys ei siis ole pelottava asia, vaan kutsu elämään, jossa Jumala saa olla Jumala ja ihminen saa olla ihminen. Se on Jumalan kauneuden säde, joka muuttaa sen, mihin se koskettaa.

Käytännön ohjeet

1. **Katso Jumalaa, älä itseäsi.** Pyhyiden tie alkaa aina Jumalan katsomisesta, ei oman riittämättömyyden tarkkailusta. Avaa Sanasi ja sydämesi – näe Hänet, joka on pyhä ja armollinen.
2. **Anna Jumalan Hengen koskettaa.** Pyhyys ei ole oma suoritus, vaan Jumalan teko sinussa. Pyydä Pyhää Henkeä paljastamaan esteet ja antamaan voimaa uuteen kuuliaisuuteen.
3. **Elä Jumalan läsnäolossa arjessa.** Pyhyys ei ole hetki temppelissä, vaan elämäntapa: työpaikalla, kotona, rukouksessa, puheessa ja teoissa. Siellä, missä sinä olet, Jumala voi tulla näkyväksi.

Pohdittavaksi ja rukoukseen

1. Missä elämäsi alueessa koet eniten tarvetta nähdä Jumalan pyhyys uudella tavalla?
2. Miten Jumalan pyhyiden kohtaaminen voisi muuttaa tapaasi palvella, puhua tai ajatella?
3. Mitä tarkoittaisi sinulle tänään sanoa Jesajan tavoin: *“Tässä olen, lähetä minut”*?

Pyhyys alkaa Jumalasta, mutta sen valo heijastuu niihin, jotka katsovat Häntä.

Siinä valossa ihminen ei menetä itseään – hän löytää sen, miksi Jumala hänet loi.

2. Jumalan pyhyys ja meidän kutsumme

Johdanto

Edellisessä luvussa näimme, kuinka Jumalan pyhyys täytti temppelin ja taivaan. Jesaja ja Johannes näkivät saman totuuden: Jumala on pyhä, ja Hänen kirkkautensa täyttää kaiken. Nyt käännämme katseen itseemme — ei siksi, että olisimme keskiössä, vaan koska Jumalan pyhyys ei pysähdy Häneen. Se kutsuu, muovaa ja lähettää.

Jumalan pyhyys ei ole etäinen majesteetti, vaan kutsuva voima. Se on kuin valo, joka paljastaa mutta myös vetää puoleensa. Kun Jumala paljastaa pyhyytensä, Hän ei tee sitä tuomitakseen, vaan puhdistakseen. Hänen valonsa ei sammuu, vaan valaisee sen, mikä oli pimeää.

Nyt tutkimme, mitä tarkoittaa, että tämä pyhä Jumala kutsuu meitä elämään Hänen yhteydessään ja heijastamaan Hänen pyhyyttään maailmaan.

1. Jumalan pyhyys

Jumalan pyhyys on kaiken teologian ja uskonelämän perusta.

“Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Sebaot.” (Jes. 6:3)

Majesteettinen ja moraalinen pyhyys

Jumalan pyhyydellä on kaksi ulottuvuutta. Ensimmäinen on **majesteettinen pyhyys** — Hänen ylevyytensä ja eroavaisuutensa kaikesta luodusta. Jumala on “toinen”, täydellisesti erillinen luomakunnasta. Tämä käy ilmi jo luomiskertomuksessa: Hän puhuu, ja kaikki syntyy. Jumala ei ole osa luomakuntaa, vaan sen Luoja.

Toinen on **moraalinen pyhyys** — Hänen täydellinen puhtautensa, vanhurskautensa ja uskollisuutensa. Jumala ei ainoastaan hallitse luomakuntaa, vaan tekee sen oikeuden ja rakkauden mukaan. Hänen tahtonsa on aina hyvä, vaikka emme sitä ymmärtäisi.

Pyhyys on siten se valo, joka valaisee kaikki Jumalan teot. Hänen armonsa on pyhää armoa: se ei vähättele syntiä, vaan poistaa sen. Hänen vihansa on pyhää vihaa: se ei kumpua kostosta, vaan totuudesta ja oikeudesta.

Jumalan pyhyys on Hänen olemuksensa kirkkaus – se, joka täyttää kaiken. Kun Jumala ilmoittaa itsensä “Minä olen se, joka olen” (2. Moos. 3:14), Hän julistaa, että Hänen olemisensa ei riipu kenestäkään. Hän on täydellisen itsenäinen ja muuttumaton – siksi Hänen pyhyytensä on ikuinen.

2. Jumalan kohtaaminen – Mooses ja palava pensas

“Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhää maata.” (2. Moos. 3:5)

Jumala kutsui Moosesen erämaan hiljaisuudessa. Tapahtumapaikka oli kaukana palatsien loistosta – Jumala valitsi paikan, jossa ihminen oli tyhjä ja hiljainen. Mooses ei ollut enää

kansansa sankari, vaan paimen. Mutta juuri siellä Jumala ilmestyi liekeissä, jotka paloivat mutta eivät kuluttaneet.

Palava pensas oli näky, joka puhui Jumalan olemuksesta. Hän on tuli, joka polttaa kaiken epäpyhän, mutta ei tuhoa sitä, minkä Hän itse on valinnut. Pyhyys ei ole ihmiselle uhka, vaan elämää synnyttävä voima, kun Jumala itse on sen lähde.

Kun Jumala kutsui Mooseksen nimeltä, Hän paljasti pyhyiden todellisen tarkoituksen: yhteyden. Hän ei sanonut: ”Pysy kaukana”, vaan: ”Lähesty oikein.” Riisu kengät – luovu omasta hallinnastasi, omista oikeuksistasi, tule paljaana minun eteeni.

Tämä sama kutsu toistuu Kristuksen evankeliumissa: ”Tulkaa minun luokseni.” (Matt. 11:28) Jumalan pyhyys ei ole este, vaan tie. Kristus on kuin palava pensas ihmiseksi tullessa muodossa – Jumalan läsnäolo, joka ei tuhoa vaan pelastaa.

Kun Jumala sanoi Moosekselle: ”Minä olen tullut alas vapauttamaan”, Hän näytti, että pyhyys on toimivaa rakkautta. Jumala ei jää korkeuksiin, vaan tulee alas. Pyhä Jumala laskeutuu kansansa kärsimyksen ja tuo vapautuksen.

3. Jumalan ainutlaatuisuus

”Herra, kuka on sinun vertaisesi jumalien joukossa? Sinä, pyhyydessä majesteettinen, ylistettävissä teoissa pelottava, ihmeiden tekijä!” (2. Moos. 15:11)

Kaislameren rannalla Israel näki omin silmin, että Jumalan pyhyys ei ole vain Hänen olemuksensa, vaan myös Hänen tekojensa perusta. Jumalan pyhyys ei ole passiivista täydellisyyttä, vaan aktiivista toimintaa. Hän toimii maailmassa niin, että Hänen erilaisuutensa tulee näkyviin.

Jumalan ainutlaatuisuus merkitsee, ettei mikään Hänen teoistaan ole ristiriidassa Hänen olemuksensa kanssa. Kun Hän vapauttaa, Hän tekee sen pyhässä rakkaudessa. Kun Hän rankaisee, sekin kumpuaa pyhästä oikeudesta.

Vanhassa testamentissa Jumalan pyhyys oli kansan turva ja pelko. Uudessa testamentissa se on kirkkaus, joka loistaa Kristuksen kasvoissa (2. Kor. 4:6). Sama Jumala, joka halkaisi meren, halkaisi myös synnin vallan Golgatalla.

Jumalan pyhyys tekee Hänestä yksin palvottavan. Hän ei ole yksi vaihtoehto muiden joukossa, vaan kaiken alku ja loppu. Tästä nousee uskovaisten ylistys: ”Sinä olet arvollinen, Herra ja Jumala.” (Ilm. 4:11)

Kutsu pyhyteen

”Olkaa siis pyhät, sillä minä olen pyhä.” (3. Moos. 11:44–45; 1. Piet. 1:15–16)

Kun Jumala vapautti Israelin Egyptistä, Hän ei tehnyt sitä vain pelastaakseen heidät orjuudesta, vaan luodakseen heistä oman kansansa. Pyhyys oli liiton tunnus: kansa, joka on erotettu Jumalan käyttöön.

Pietari toistaa tämän kutsun Uuden liiton kansalle. Me olemme “kuninkaallinen papisto, pyhä kansa” (1. Piet. 2:9). Pyhyys ei siis ole menneisyyden vaatimus, vaan nykyhetken kutsu. Jumalan Henki tekee meissä sen, mihin laki ei pystynyt.

Pyhyys tarkoittaa Jumalalle kuulumista. Se ei ole ulkonaista täydellisyyttä, vaan sisäistä suuntaa – sydäntä, joka sanoo: “Sinun tahtosi tapahtukoon.” Se näkyy siinä, miten kohtelemme toisiamme, miten puhumme, miten käytämme aikamme ja rahamme.

Pyhyys ei ole painolasti, vaan etuoikeus. Se tarkoittaa, että olemme Jumalan omaisuutta, erilleen asetettuja maailmassa, mutta emme maailmasta irti. Jumalan pyhyys ei vie pois ihmisyyttä, vaan palauttaa sen alkuperäiseen tarkoitukseen: elää Jumalan kuvana.

4. Pyhyiden tavoittelu

“Pyrkikää rauhaan kaikkien kanssa ja pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herra.” (Hepr. 12:14)

Pyhyys ei ole tila, vaan matka. Se on Jumalan kanssa vaeltamista, jossa Hänen kirkkautensa muovaa meitä päivä päivältä. Pyhitys ei ole oma suoritus, vaan yhteistyö: “Jumala vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen” (Fil. 2:13).

Raamatun kielessä “pyrkiä” ei tarkoita kiirehtiä, vaan suunnata koko elämänsä johonkin. Pyhyteen pyrkiminen on sitä, että sydämen kompassi osoittaa aina Kristusta kohti.

Paavali sanoi: “Valvo itseäsi ja opetustasi.” (1. Tim. 4:16) Tämä ei ole pelottelua, vaan lempeä kutsu: pidä sydämesi avoinna Jumalan Hengen johdatukselle. Pyhyys kasvaa valvonnassa, rukouksessa ja kuuliaisuudessa.

Kristillinen elämä on hengellinen maraton, ei sprintti. Pyhyteen pyrkiminen on jatkuvaa luopumista omasta voimasta ja tarttumista Kristuksen armoon. Se on uskoa, joka näkyy teoissa, mutta jonka voima tulee aina Jumalasta.

5. Jumalan pyhyiden kohtaaminen muuttaa elämän

Mooseksen elämä muuttui palavalla pensaalla. Jesajan elämä muuttui temppelissä. Jumalan pyhyiden kohtaaminen jättää jäljen, jota mikään muu kokemus ei voi korvata.

Kun pyhä Jumala koskettaa, Hän ei ainoastaan anna tehtävää, vaan uuden sydämen. Jesaja sai sanoman, mutta ennen kaikkea hän sai uuden identiteetin: “Sinun syntisi on sovitettu.” (Jes. 6:7)

Sama tapahtuu meissä, kun Kristus koskettaa. Pyhyys ei synny tahdonvoimasta, vaan armosta. Meidät on puettu Kristuksen vanhurskauteen, ja Pyhä Henki tekee meissä työnsä, kun pysymme Hänen yhteydessään.

Fil. 1:6 lupaa: “Hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, vie sen päätökseen.” Tämä on pyhyiden salaisuus – Jumala itse vie työn loppuun.

6. Pyhä Sana, pyhä usko, pyhä elämä

Pyhyys ei jää teoriaksi, vaan ulottuu kaikkeen.

- **Jumalan Sana on pyhä.** Se on elävä ja vaikuttava (Hepr. 4:12). Kun luemme sitä, emme vain etsi tietoa, vaan annamme Sanan muuttaa meitä.
- **Meidän uskomme on pyhä.** Se on lahja, joka on syntynyt Jumalan Hengen työstä (Juud. 1:20). Se ei nojaa tunne-elämyksiin, vaan Jumalan lupauksiin.
- **Elämämme on pyhä.** Paavali sanoo: “ ahkeroin peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi.” (Fil. 2:12) Se ei tarkoita pelkoa tuomiosta, vaan syvää kunnioitusta Jumalan työtä kohtaan.

A.W. Tozer tiivisti tämän: “Pyhällä Hengellä täytetty elämä ei ole kristinuskon luksusversio. Se on alkuperäinen versio – se, jonka Herra tahtoo kaikille omilleen.”

Pyhyys on siis kristillisyyden ydin, ei lisäosa. Se on Jumalan elämää meissä, Kristuksen kuvaa, joka muotoutuu arjessa.

Käytännön ohjeet

1. **Pidä sydämesi avoinna Jumalan läsnäololle.** Jumalan pyhyys ei löydy kiireessä. Viivy Hänen sanansa ja rukouksensa äärellä.
2. **Etsi pyhyttä arjen keskellä.** Pyhyys ei ole vain kirkon seinien sisällä – se näkyy tavassa puhua, toimia ja rakastaa.
3. **Luota Jumalan työhön sinussa.** Pyhyys ei ole oma projekti, vaan Hengen työ. Hän, joka on aloittanut, vie sen päätökseen.

Pohdittavaksi

1. Mitä tarkoittaa sinulle henkilökohtaisesti, että Jumala on pyhä ja kutsuu sinua pyhyteen?
2. Milloin olet viimeksi pysähtynyt Mooseksen tavoin riisumaan kengät – tunnustamaan Jumalan pyhän läsnäolon?
3. Miten voisit tällä viikolla käytännössä heijastaa Jumalan pyhyttä perheessä, työssä tai seurakunnassa?

Pyhyys ei ole vaatimus, vaan Jumalan kutsu. Kun Hän saa enemmän tilaa meissä, meistä tulee enemmän Hänen kaltaisiaan.

Luku 3. Vaeltaminen armossa, ei lakihenkisyydessä tai lain laittomuudessa

Johdanto: Armon tie keskellä kahta ojaa

Uskon elämä on kuin tie, joka kulkee kahden syvän ojan välissä.

Toisella puolella on **lakihenkisyys** – se houkutus, joka saa meidät yrittämään ansaita Jumalan hyväksynnän omalla kuuliaisuudellamme.

Toisella puolella on **laittomuus** – halu elää ikään kuin Jumalan käskyt olisivat tarpeettomia, koska ”armo kuitenkin peittää kaiken”.

Tämä jännite on jokaiselle uskovalle todellinen. Moni muistaa ajan, jolloin uskonnollisuus tuntui painolta: mitta, jota ei koskaan saavuta. Toiset taas muistavat kauden, jolloin vapaus vääristyi välinpitämättömyydeksi – ja sisäinen tuli alkoi hiipua.

Tämä voisi olla uskovan kertomus:

”Minä rukoilin ja tein parhaani, mutta aina tunsin, että olen Jumalalle pettymys. Kun luin armosta, huokaisin – mutta pian huomasin, että olin alkanut käyttää armoa tekosyynä pysyä muuttumattomana.”

Tämä on se tie, jolla me kaikki vaellamme. Jumala kutsuu meitä **elämään armossa**, ei suorituksissa, mutta myös **vaeltamaan totuudessa**, ei välinpitämättömyydessä.

Pyhä Henki on annettu, jotta voisimme elää tätä jännitettä oikein: armosta käsin, mutta kuuliaisina Jumalan sanalle.

1. Pelastus armosta – perustamme ja turvamme

Martti Luther tiivisti sen, mikä on kristillisen uskon perusta: ”Meidät pelastaa yksin usko – mutta pelastava usko ei koskaan jää yksin.” Uskosta nousee aina elämä, joka kantaa hedelmää.

Efesolaiskirje 2:8–10 muistuttaa meitä:

”Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä.”

Evankeliumi siis vapauttaa meidät ansaitsemisen orjuudesta, mutta samalla se synnyttää uuden kuuliaisuuden – ei pelosta, vaan rakkaudesta.

Pelastus on yksin armosta, yksin uskon kautta, yksin Kristuksessa.

Kaikki yritykset ansaita pelastus lain täyttämisellä kieltävät Kristuksen työn riittävyden.

2. Laki ja evankeliumi – kaksi, jotka tarvitsevat toisiaan

Kristitty elää kahden suuren totuuden varassa: lain ja evankeliumin.

Laki paljastaa, evankeliumi parantaa. Laki osoittaa tien, evankeliumi antaa voiman kulkea sitä.

Perinteinen kristillinen teologia puhuu **lain kolmesta käytöstä**:

1. **Siviilikäyttö:** laki pidättää pahuutta maailmassa.
2. **Pedagoginen käyttö:** laki paljastaa synnin ja ajaa meidät Kristuksen luo *Näin laista on tullut meille kasvattaja Kristukseen, että me tulisimme vanhurskaiksi uskosta. Mutta uskon tultua emme enää ole kasvattajan alaisia.* (Gal. 3:24).
3. **Normatiivinen käyttö:** laki ohjaa uskovaa vanhurskaaseen elämään.
Ps 119:105 Sinun sanasi on jalkojeni lamppu ja valo minun polullani.

Samuel Bolton sanoi: “Laki ohjaa meidät evankeliumiin, että meidät vanhurskautettaisiin; ja evankeliumi ohjaa meidät takaisin lakiin, että voisimme ohjata elämäämme sen mukaan.” Näin laki ei ole vihollinen vaan ystävä. Se ei vangitse, vaan valaisee:

“Sinun sanasi on jalkojeni lamppu ja valo minun polullani.” (Ps. 119:105)

Jean Calvin tiivisti sen tarkasti: “Laki on peili, joka näyttää meille epäpuhtautemme ja pakottaa etsimään parannuksen Kristuksessa.” Jumalan moraalilaki pysyy voimassa — ei vanhurskautusta varten, vaan pyhitystä varten.

Laki on kuitenkin pyhä ja lain käsky pyhä, vanhurskas ja hyvä (Room 7:12)

3. Ensimmäinen vaara: Lakihenkisyys – kun armo unohtuu

Lakihenkisyys syntyy, kun ihminen yrittää saavuttaa sen, minkä Jumala antaa lahjaksi. Se voi näyttää hurskaalta, mutta sen ytimessä on epäusko armoon.

Lakihenkisyys on:

- Pelastuksen ansaitsemista kuuliaisuudella. Yritystä saavuttaa pelastus omilla teoilla ja lain noudattamisella. Se on uskoa siihen, että pelastus tulee lain ja sääntöjen tarkalla täyttämällä.
- Ihmisten sääntöjen lisäämistä ikään kuin ne olisivat Jumalan laki.
- Toisten tuomitsemista epäraamatullisten standardien mukaan.

Paavali kirjoittaa:

“Vapauteen Kristus vapautti meidät. Pysykää siis lujina älkääkä antako uudestaan sitoa itseänne orjuuden ikeeseen. (Gal. 5:1)

Jerry Bridges sanoi: “Lakihenkisyys on hienovarainen itsepalvonnan muoto – se panee luottamuksen omaan itseensä Kristuksen sijasta.”

Tim Keller lisäsi: “Lakihenkisyys tarkoittaa sitä, että turvaudutaan johonkin muuhun kuin Jeesukseen, jotta olisimme Jumalan edessä hyväksytyjä ja puhtaita.”

Evankeliumi vastaa: “Nyt ei siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa.”

(Room. 8:1)

Vapaus ei ole sääntöjen poissaoloa, vaan Kristuksen läsnäolon täyteyttä.

4. Toinen vaara: Laittomuus – armo ilman kuuliaisuutta

Toinen oja on yhtä vaarallinen. Antinomismi eli lain laittomuus hylkää kaiken Jumalan moraalisen ohjauksen, vedoten armoon.

Mutta todellinen armo ei johda välinpitämättömyyteen, vaan **pyhyyteen**.

“Armo, joka ei johda pyhyyteen, ei ole Jumalan armo.” (J.C. Ryle)

“Armo ei kumoakaan lakia, vaan saa uskovan rakastamaan sitä.” (Thomas Watson)

Paavali varoittaa: “*Kuinka me, jotka olemme kuolleet synnille, vielä eläisimme siinä?*” (Room. 6:2)

Jumalan armo on kasvattaja, ei tekosyy: “*Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille, ja se kasvattaa meitä hylkäämään jumalattomuuden...*” (Tit. 2:11–12)

R.C. Sproul muistuttaa: “Todellinen armo tuottaa aina kuuliaisuutta. Armo ei vapauta meitä syntiin, vaan synnin orjuudesta.”

Evankeliumi ei tee pyhyyttä tarpeettomaksi – se tekee sen mahdolliseksi.

V. Tasapaino pyhässä elämässä

Lainhenkisyys	Laittomuus	Evankeliumin pyhyys
Totteleminen pelastuksen ansaitsemiseksi	Kuuliaisuuden hylkääminen	Totteleminen kiitollisuudesta ja rakkaudesta
Lisää Jumalan lakiin	Hylkää Jumalan lain	Rakastaa Jumalan lakia
Johtaa ylpeyteen tai epätoivoon	Johtaa välinpitämättömyyteen	Johtaa iloon ja nöyryyteen

Pyhä elämä on tasapainon taidetta. Se ei ole keskittiellä pysymistä varovasti, vaan elämistä **Kristuksen varassa** – Hänen voimastaan, Hänen totuudessaan.

5. Pyhitys – Hengen työ meissä

Pyhitys on Jumalan ja ihmisen yhteinen matka. Se alkaa armosta ja kasvaa kuuliaisuudessa.

“*Siksi, rakkaani, niin kuin olette aina olleet kuuliaisia, ei vain minun läsnä ollessani vaan vielä enemmän nyt, kun olen poissa, ahkeroin peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi.*”

Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.
(Fil. 2:12–13)

Se ei ole täydellisyyden tavoittelua, vaan suunnan säilyttämistä. Pyhitys ei tee meistä virheettömiä, vaan rehellisiä. Se opettaa meitä tunnustamaan syntimme ja luottamaan armoon joka päivä.

6. Kristus – pyhytemme ja esimerkkimme

Kristus ei ole vain Pelastajamme, vaan myös esikuvamme ja voimamme Pyhän Hengen kautta jokapäiväiseen kuuliaisuuteen.

“Hänet Jumala on antanut meille viisaudeksi, vanhurskaudeksi, pyhitykseksi ja lunastukseksi.” (1. Kor. 1:30)

Kiinnittäkää katseenne Jeesukseen, joka kesti ja voitti (Hepr. 12:1–2)

“Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa.” (Gal. 2:20)

Kristitty ei elä lain tai vapauden ääripäissä, vaan **Kristuksen yhteydessä**. Hän on tie, totuus ja elämä – ja Hänessä pyhyys muuttuu eläväksi todellisuudeksi.

Käytännön ohjeet

1. Aloita jokainen päivä armosta.

Ennen kuin teet mitään, muista kuka olet Kristuksessa – rakastettu, lunastettu, vapaa.

2. Tarkista sydämen suunta, ei vain tekoja.

Kysy: onko tämä kuuliaisuutta rakkaudesta vai velvollisuudesta?

Jumala näkee motiivin, ei vain ulkoisen muodon.

3. Pysy yhteydessä Kristukseen ja seurakuntaan.

Pyhyys ei kasva yksin. Tarvitsemme Sanaa, rukousta ja yhteyttä, jossa voimme muistuttaa toisiamme armosta ja totuudesta.

Pohdittavaksi ja rukoukseen

1. Millä tavalla olet itse kokenut taipumusta joko lakihenkisyyteen tai välinpitämättömyyteen?

2. Mitä tarkoittaisi sinulle käytännössä “vaeltaa armossa” juuri nyt – työssä, perheessä, seurakunnassa?

3. Kuinka Kristuksen risti voi tänään vapauttaa sinut elämään totuudessa ilman pelkoa?

Pyhyys ei ole tasapainoilua lain ja vapauden välillä – se on elämää Kristuksessa.

Siinä armossa, joka ei salli syntiä, mutta antaa anteeksi.

Siinä kuuliaisuudessa, joka ei ansaitse rakkautta, vaan syntyy siitä.

Se on arjen pyhä vaellus, jossa Jumalan armo tekee meistä todeksi sen, mitä olemme jo

Luku 4. Pyhitys – elämänmittainen matka Jumalan yhteydessä

Johdanto: Tie, joka kulkee kohti valoa

Pyhitys ei ole hengellisten sankarien erikoislaji, vaan jokaisen uskovan matka.

Se alkaa hetkessä, kun Jumalan armo koskettaa sydäntä, mutta jatkuu koko elämän ajan.

Joskus se tuntuu hitaalta, joskus kiviseltä, mutta jokainen askel vie lähemmäksi Häntä, joka on valkeus.

Moni uskova on kokenut sen: alussa tuli palaa kirkkaasti, mutta ajan myötä arki, kiire ja väsymys himmentävät sen hehkua. Silloin Jumalan kutsu kuuluu lempeänä mutta vakavana: *“Pysy lähellä minua, niin minä pysyn lähellä sinua.”* (Jaak. 4:8)

Pyhitys ei ole ulkoisen muodon muutosta, vaan sisäisen yhteyden syvenemistä.

Se on matka, jolla Jumala tekee meistä kaltaisensa — ei kertaheitolla, vaan päivä kerrallaan.

Kuten psalmisti rukoilee: *“Sinä johdatat minua neuvosi mukaan ja otat minut viimein kunniaan... Mutta minun onneni on olla lähellä Jumalaa.”* (Ps. 73:24, 28)

1. Vanhurskauttaminen ja pyhitys – ero ja yhteys

Moni sekoittaa nämä kaksi: *vanhurskauttamisen* ja *pyhityksen*.

Toinen on Jumalan tuomioistuimessa, toinen Jumalan työpajassa.

Vanhurskauttaminen on kertaluontoinen julistus: Jumala ilmoittaa syntisen vanhurskaaksi Kristuksen tähden. Se muuttaa asemamme – meidät otetaan Jumalan lapsiksi.

Pyhitys taas on elämänmittainen prosessi: Jumala muuttaa luonteemme ja kasvattaa meissä Kristuksen kaltaisuutta. Se ei ole juridinen vaan elävä todellisuus – sydämen muutos.

	Vanhurskauttaminen	Pyhitys
Luonne	Yksittäinen hetki	Elämän mittainen prosessi
Tekijä	Jumalan yksin tekemä	Jumalan ja ihmisen yhteistyö
Tulos	Uusi asema Jumalan edessä	Sisäinen muutos ja kasvu
Yhteinen kaikille	Kyllä	Vaihtelee uskovien välillä
Täydellisyys	Täydellinen jo nyt	Epätäydellinen, mutta kasvava

Kun meidät vanhurskautetaan, meidät “julistetaan” pyhiksi.

Kun meidät pyhitetään, meistä “tulee” pyhiä.

Ensimmäinen on Jumalan teko meissä; toinen on Jumalan teko meissä ja kauttamme.

2. Pyhitys on Jumalan ylikuonnollinen teko

Pyhitys ei ole ihmisvoimin aikaansaattua itsensä kehittämistä. Se on Jumalan ylikuonnollinen työ, jossa Pyhä Henki vahvistaa meissä sen uuden elämän, joka syntyy uudestisyntymässä.

“Itse rauhan Jumala pyhittääkään teidät kokonaan.” (1. Tess. 5:23)

Jumala ei vain kutsu meitä pyhyteen, Hän tekee meidät kykeneviksi siihen: *“Hän vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle mieluista, Jeesuksen Kristuksen kautta.”* (Hepr. 13:21)

Kristillinen elämä ei ole omavoimainen ponnistus, vaan oksan elämä viinipuussa:

“Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä.” (Joh. 15:4)

Kun pysymme Kristuksessa, Hänen elämänsä virtaa meissä kuin neste oksassa — näkymättömästi, mutta todellisesti. Ja tämä elämä synnyttää hedelmää:

“Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys ja itsehillintä.” (Gal. 5:22–23)

Pyhitys ei siis ole ihmisen suoritus, vaan Jumalan elämän kasvu meissä. Se on kuin valo, joka ei tee melua, mutta karkottaa pimeyden.

3. Pyhitys kolmiosaisena matkana

Pyhityksen tie on pitkä ja jaettu kolmeen vaiheeseen: **alku, kasvu ja täyttymys.**

A. Pyhityksen alku – uudestisyntyminen

Tämä matka alkaa hetkellä, jolloin uskova tulee uskoon ja syntyy uudesti. Se on ratkaiseva käännekohta, jossa synnin herruus murretaan lopullisesti. Vaikka synty ei katoa kokonaan, se ei enää hallitse elämää samalla tavoin kuin ennen. Uskova ei ole enää synnin orja, vaan saa uuden suunnan, joka on kohti pyhyttä ja Jumalaa.

“Vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta synnin ruumis nujerrettaisiin.” (Room. 6:6)

B. Edistyvä pyhitys – koko elämän matka

Tämä on prosessin ydin. Se on jatkuvaa kasvua pyhydessä ja Kristuksen kaltaisuudessa. On tärkeää ymmärtää, että tämä kasvu ei ole aina tasaista ja jatkuvaa; se voi edetä epätasaisesti, mutta se on silti aitoa ja todellista.

Paavali kirjoittaa: *“Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, etsikää sitä, mikä on ylhäällä.”* (Kol. 3:1)

Se on kaksisuuntaista työtä:

- a) **Vanhan ihmisen kuolettaminen** – luopumista, itsekkyyden riisumista, lihan ristiinnaulitsemista. Paavali asettaa vastakkain "lihan teot" ja "Hengen työt"; uskovat

ovat ristiinnaulinneet syntisen luontonsa. *Ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omia, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen.* (Gal. 5:24)

- b) **Uuden ihmisen vahvistuminen** – Samanaikaisesti Jumala vahvistaa sieluun uutta, pyhää mielenlaatua ja edistää uudenlaista, Kristuksen mukaista elämää. Vanhan synnin rakenteet puretaan, ja tilalle rakennetaan uutta elämää Kristuksessa. Tämän kuvataan tapahtuvan "ylösnousemalla Kristuksen kanssa" ja elämällä "Jumalalle". Tämä vastakohtaisuus on kuin pahan hajuisen huoneen tuulettaminen: uusi, puhdas ilma tulee sisään ja samalla korvaa vanhan.

Ylösnousemuksen voima on jo meissä – Kristuksen elämä virtaa siellä, missä Henki saa hallita. Pyhitys on kuin rakennus, jota korjataan asutettuna: vanhaa puretaan, mutta samaan aikaan uutta rakennetaan.

"Pitäkää itseänne synnille kuolleina mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa."

(Room. 6:11)

"Sillä lain kautta minä olen kuollut laille elääkseni Jumalalle. Minut on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu." (Gal. 2:19)

Tämä on pyhityksen "positiivinen" puoli: ei vain synnistä pois kääntymistä, vaan elämää Jumalalle. Kun kuolemme pois vanhasta, Kristus elää meissä uutta elämää.

"Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa." (Gal. 2:20)

Tärkeä huomautus: nämä kaksi prosessia eivät tapahdu peräkkäin, vaan samanaikaisesti – kuolettaminen ja uudistuminen kulkevat käsi kädessä.

C. Täydellinen pyhitys – kirkastuminen

Kun Kristus palaa tai kun kuljemme tästä elämästä pois, työ päättyy kirkkauteen.

"Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy." (1. Joh. 3:2)

Se on pyhityksen päätepiste – ei ponnistelun tulos, vaan armon täyttymys.

"Hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, vie sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä." (Fil. 1:6)

John Newton, entinen orjakauppias ja "Amazing Grace" -hymnin kirjoittaja, sanoi vanhoilla päivillään: "En ole sitä, mitä minun pitäisi olla, enkä sitä, mitä haluaisin olla. Mutta kiitos Jumalalle, en ole enää sitä, mitä olin. Ja Jumalan armosta olen se, mikä olen."

Se on pyhityksen sydän: muutos keskeneräisyyden keskellä.

4. Jumalan ja ihmisen yhteistyö pyhityksessä

Pyhitys ei ole yksipuolinen prosessi. Se ei ole vain Jumalan työtä, jossa ihminen on passiivinen, eikä myöskään ihmisen omaa yrittämistä ilman Jumalan voimaa.

Se on yhteinen matka, jossa Jumala toimii aloitteentekijänä ja voimanlähteenä – ja ihminen

vastaa uskossa, kuuliaisuudessa ja tahdossa. Jumala ei tee työtään meissä väkisin. Hän kutsuu meidät mukaan yhteistyöhön, jossa tahto ja teko kohtaavat armon. Paavali tiivistää tämän ihmeen kahdessa peräkkäisessä jakeessa:

“Ahkeroikaa peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi, sillä Jumala itse vaikuttaa teissä tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.” (Fil. 2:12–13)

A. Jumalan osa: yliluonnollinen vaikuttaja

Pyhitys alkaa ja jatkuu vain Jumalan voimasta. Jumala ei ainoastaan käske meitä muuttumaan — Hän antaa voiman siihen. Pyhä Henki on se, joka avaa silmät, paljastaa synnin, tuottaa Hengen hedelmää ja vahvistaa sisäistä ihmistä.

“Rukoilen, että hän Henkensä kautta, suuren kirkkautensa mukaisesti, antaisi teidän sisäisen ihmisenne vahvistua voimassa, niin että Kristus asuisi uskon kautta teidän sydämissänne.” (Ef. 3:16–17)

Hengen työ on usein hiljaista mutta todellista. Joskus se on kuin keväinen sade, joka pehmittää kovan maan. Joskus kuin tuli, joka puhdistaa ja kirkastaa. Mutta aina se johtaa Kristuksen tuntemiseen syvemmin, ei pelkästään tietona vaan kokemuksena.

Pyhä Henki kasvattaa meissä hedelmää, jota emme voi tuottaa itse: *rakkautta, iloa, rauhaa, kärsivällisyyttä, ystävällisyyttä, hyvyyttä, uskollisuutta, sävyisyyttä ja itsehillintää* (Gal. 5:22–23).

Tämä on Jumalan yliluonnollista työtä meissä.

B. Ihmisen osa: aktiivinen osallistuminen

Jumala tekee kaiken mahdolliseksi, mutta Hän ei tee kaikkea meidän puolestamme.

Ihmisen osa pyhityksessä on vastata Jumalan armoon kuuliaisuudella ja uskolla.

Tämä ei ole pelastuksen ansaitsemista, vaan osallistumista siihen työhön, jonka Jumala jo tekee.

“Ahkeroikaa peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi.” (Fil. 2:12)

Jumalan armo ei passivoi, vaan herättää liikkeelle.

Sama armo, joka pelastaa, myös kasvattaa, kurittaa ja ohjaa (Tit. 2:11–12).

Siksi Paavali kehottaa: *“Tehkää kaikki nurisematta ja epäröimättä, että olisitte moitteettomia ja puhtaita, tahrattomia Jumalan lapsia kieron ja turmeltuneen sukupolven keskellä. Te loistatte siinä kuin tähdet maailmassa.”* (Fil. 2:14–15)

Tämä kuva on täynnä toivoa: pyhitys ei ole yksinäistä ponnistelua, vaan tähtien lailla loistamista pimeän keskellä. Me emme säteile omaa valoamme, vaan Hänen valoaan, joka asuu meissä.

Siksi pyhitys vaatii aktiivisuutta – rukousta, itsensä tutkistelua, syntiä vastaan taistelemista ja totuudessa elämistä. Raamattu kehottaa jatkuvasti valvomaan, pysymään sanassa, kilvoittelemaan uskossa ja varjelemaan sydämen (Miika 6:8; Room. 12:1–2; Gal. 5:16–23). Uskova ei voi väistää vastuuta – mutta hän ei myöskään kannata sitä yksin.

5. Pyhitys vaikuttaa koko ihmiseen

Pyhitys ei ole vain henkinen tai hengellinen ilmiö. Se koskee koko ihmistä – mieltä, tahtoa, tunteita, omatuntoa ja jopa ruumista. Jumalan armo ei muokkaa vain sitä, mitä teemme, vaan sitä, keitä olemme.

“Itse rauhan Jumala pyhittääkään teidät kokonaan, ja säilykään koko teidän henkenne, sielunne ja ruumiinne nuhteettomana meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemuksen.” (1. Tess. 5:23)

Kun sydän muuttuu, elämä muuttuu. Sydän on koko sisäisen elämän keskus – ja kun Jumalan Henki asettuu sinne asumaan, kaikki muu saa uuden järjestyksen.

Mielen uudistus

“Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta.” (Room. 12:2) Pyhitys alkaa ajattelusta. Me opimme katsomaan maailmaa, toisia ihmisiä ja itseämme Jumalan totuuden valossa.

Uusi mieli ei näe elämää sattumana, vaan armon näyttämönä.

Tahdon muutos

“Minä annan teille uuden sydämen ja uuden hengen... minä otan kivisydämen pois ja annan lihasydämen.” (Hes. 36:26) Jumala ei vain ohjaa tahtoa – Hän luo sen uudelleen.

Ihmisen tahto, joka ennen kapinoi, oppii suostumaan. Se on pyhityksen ihme: se, mikä ennen vastusti Jumalaa, alkaa rakastaa Hänen tahtoaan.

Tunteiden ja halujen puhdistuminen

“Ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omia, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen.” (Gal. 5:24) Pyhitys koskettaa myös halujen maailmaa. Kristitty ei tukahduta tunteita, vaan antaa niiden puhdistua. Jumalan Henki muuttaa halun omistaa haluiksi palvelulla.

Omatunnon kirkastuminen

“Kristuksen veri puhdistaa meidän omantuntomme kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa.” (Hepr. 9:14) Pyhitetty omatunto ei enää elä syyllisyyden alla, vaan Jumalan armon valossa. Se ei ole sokea, mutta ei myöskään raskas – se on rauhassa, koska se lepää Kristuksessa.

Ruumiin pyhitys

Pyhitys ulottuu myös ruumiiseen, sillä kehomme on Pyhän Hengen temppele.

“Älkää antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille, vaan antakaa itsenne Jumalalle.”

(Room. 6:13) Kristitty ei halveksi ruumista, vaan käyttää sitä Jumalan palvelukseen: työn, levon, palvelemisen ja yhteyden välineenä.

Pyhyys ei etäännytä maailmasta, vaan tekee tavallisesta elämästä Jumalan kunniaksi elämää.

6. Pyhityksen lopullinen tavoite

Pyhitys ei ole loputon kehitysohjelma, vaan matka, jolla on selkeä päämäärä.

Jokainen uskovan askel, jokainen taistelu ja rukous, vie meitä kohti hetkeä, jolloin kaikki keskeneräisyys päättyy. Se hetki on kirkastuminen — kun Kristus ilmestyy, ja me saamme nähdä Hänet sellaisena kuin Hän on. *“Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on.”* (1. Joh. 3:2)

Tämä on pyhityksen huippukohta: ei enää taistelua syntiä vastaan, ei enää kyyneliä eikä kipua, vaan täydellinen yhteys Jumalan kanssa.

Se, mikä on alkanut armosta, päättyy kirkkauteen.

“Hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, vie sen päätökseen Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä.” (Fil. 1:6)

Kirkastuminen ei ole jotakin täysin vierasta — se on sen työn täyttymys, joka on jo alkanut meissä. Meissä oleva pyhityksen kipinä syttyy siellä täydelliseksi liekiksi. Kristuksen kaltaisuus, jota nyt heijastamme kuin himmeästä peilistä, tulee silloin näkyviin kasvoista kasvoihin. *“Nyt näemme kuin kuvastimesta, hämärästi, mutta silloin kasvoista kasvoihin.”* (1. Kor. 13:12)

Pyhityksen tie on usein pitkä ja kivinen, mutta sen päässä odottaa kirkkaus, joka tekee jokaisesta kyynelestä arvokkaan. Siksi toivo ei ole vain tulevaisuutta varten — se valaisee myös tämän päivän. Kun tiedämme, mihin olemme matkalla, jaksamme kulkea.

John Newton, entinen orjakauppias ja *Amazing Grace* -laulun kirjoittaja, sanoi kerran elämänsä lopulla: *“En muista paljon, mutta muistan kaksi asiaa: että olen suuri syntinen, ja että Kristus on suuri Vapahtaja.”*

Tämä on pyhityksen ydin ja sen päätepiste:

me olemme yhä armosta eläviä, mutta pian elämme Hänen kirkkaudessaan.

Silloin armo muuttuu näyksi, ja usko muuttuu näkemiseksi.

Yhteenveto

Pyhitys ei saavuta täydellisyyttä tässä elämässä, mutta se etenee varmasti kohti täydellisyyttä. Uskova lankeaa, mutta ei jää maahan — koska Kristus kantaa.

Jokainen, joka seuraa Häntä, kulkee samaa ristiinnaulitsemisen ja ylösnousemuksen tietä: kohti täydellistä yhteyttä ja kirkkautta.

Käytännön ohjeet

1. **Pidä katse Kristuksessa, ei itsessäsi.**

Pyhityksen salaisuus ei ole yrittämisessä vaan pysymisessä.

Katso Häneen, joka aloitti ja täydentää työn.

2. **Tee tilaa Hengen työlle.**

Pidä sydämesi avoimena Sanalle, rukoukselle ja seurakunnan yhteydelle.

Ne ovat armon välineitä, joissa pyhitys kasvaa.

3. **Elä todeksi se, minkä tiedät todeksi.**

Jokainen kuuliaisuuden teko, pieni tai suuri, on askel kohti Häntä.

Pyhyys ei ole tunne, vaan valinta pysyä Kristuksen tiellä.

Pohdittavaksi ja rukoukseen

1. Missä kohdin pyhityksen tie on sinulle tällä hetkellä vaikein?

2. Miten voit tänään "pysyä Kristuksessa" – käytännön elämässäsi, ihmissuhteissasi ja ajankäytössäsi?

3. Mitä Jumalan Henki haluaa juuri nyt uudistaa sinussa: mieltä, tahtoa, tunteita vai tekoja?

Pyhitys on matka, jossa Jumala ei kulje edellämme yksin eikä jää jälkeemme, vaan kulkee vierellämme.

Hän ei väsy, vaikka me väsyisimme. Hän ei luovuta, vaikka me horjuisimme.

Siksi voimme sanoa Newtonin tavoin: "En ole vielä se, mikä minun tulisi olla,

mutta kiitos Jumalalle, en ole enää se, mikä olin. Ja Hänen armostaan olen se, mikä olen."

Luku 5. Pyhyys, joka etenee ja toteutuu käytännössä

Pyhitetty olkoon sinun nimesi

Meidän pyhyitemme on suhteellista Jumalan täydellisen pyhyiden rinnalla. Juuri sen tähden Jumala tahtoo viedä meitä armossaan eteenpäin kohti Kristuksen kaltaisuutta.

Me tunnemme rukouksen: *"Pyhitetty olkoon sinun nimesi."* Mutta mitä se tarkoittaa, kun tiedämme, ettei kukaan voi lisätä mitään Jumalan nimeen – Hän on itsessään täydellisesti pyhä?

Nimi "pyhitetään", kun se saa erityisen paikan elämässäni. Kun Herran ja minun välinen suhde on sellainen, että Hän saa elämässäni sen aseman, joka Hänelle kuuluu – Hänestä tulee elämäni Herra ja hallitsija. Kun sydämässäni on tuo rukous, Herra on valmis auttamaan. Hän tahtoo, että olemme Hänelle antautuneita. Kun lähestymme Häntä, Hän auttaa meitä näkemään sen, mikä horjuttaa meitä – Hän vahvistaa siellä, missä olemme heikkoja.

Jumalan Hengen johdatus pyhyyteen

Pyhyydessä on kolme näkökulmaa:

1. **Sydämen tila ja puhdistautuminen**
2. **Tekoihimme, rukouksiimme ja koko elämäämme vaikuttaa se, miten etenemme pyhyydessä.**
3. **Pyhyys ei vie pois maailmasta, vaan tekee meidät vaikuttaviksi sen keskellä.**

1. Sydämen tila ja puhdistautuminen

"Yli kaiken varottavan varjele sydämesi, sillä sieltä elämä lähtee."

(Sananl. 4:23)

Sydän on ihmisen sisin – paikka, jossa päätökset, motiivit ja halut syntyvät. Pyhitys alkaa siellä. Jumalan työ ei ala ulkoisista teoista, vaan sisäisestä muutoksesta.

Pyhän Hengen tehtävä on valaista sydämemme ja näyttää, missä olemme antaneet syntiselle luonnolle sijaa. Hän ei tee sitä tuomitukseen, vaan parantaakseen. Pyhityksen tie ei ole jatkuvaa itsekritiikkiä, vaan jatkuvaa paluuta Jumalan valoon.

Juutalaisten tapa poistaa kaikki hapate ennen pääsiäistä on voimakas vertauskuva. He etsivät kodistaan pienimmänkin murun, koska hapate kuvasi syntiä. Samoin Pyhä Henki haluaa auttaa meitä näkemään, ettei mikään pieni "hapatteen" jäännös – katkeruus, ylpeys, anteeksiantamattomuus – jäisi sydämeen pilaamaan sitä, mitä Jumala haluaa tehdä.

"Kuollut kärpänenkin saa voiteentekijän öljyn pilaantumaan, ja vähäinen tyhmyys voi vaikuttaa enemmän kuin viisaus ja kunnia." (Saarn. 10:1)

Paavali varoittaa:

“Ettekö tiedä, että pieni määrä hapatetta hapattaa koko taikinan? Puhdistakaa pois vanha hapate, että olisitte uusi taikina... sillä meidän pääsiäislampaamme, Kristus, on teurastettu.”

(1. Kor. 5:6–7)

Pyhitys on siis elämää, jossa Kristus saa tehdä työtään meissä. Hän on Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin – ja meidänkin syntimme.

Daavidin rukous – sydämen puhdistamisen tie

Daavid ymmärsi, että suurin vaara ei ollut ulkona vaan omassa sydämessä. Hän rukoili:

“Mutta kuka huomaa kaikki erehdyksensä? Puhdista minut rikkomuksistani, niistäkin, joita en itse näe.

Varjele myös palvelijasi röyhkeistä synneistä, älkööt ne minua hallitko! Silloin olen nuhteeton enkä syyllisty suureen rikkomukseen.”

(Ps. 19:13–14)

Tässä rukouksessa on kolme askelta, jotka jokainen pyhityksen etsijä voi ottaa:

1. **Tunnusta rajasi:** “Kuka huomaa kaikki erehdyksensä?”
– Me emme aina näe itseämme oikein. Tarvitsemme Jumalan valon näyttämään, mitä emme itse huomaa. Pyhä Henki on lempeä totuuden Henki, joka paljastaa salatutkin paikat, ei tuomitakseen, vaan vapauttaakseen.
2. **Pyydä puhdistusta:** “Puhdista minut rikkomuksistani.”
– Jumala ei vain anna anteeksi, vaan myös puhdistaa. Hän toimii kuin lääkäri, joka poistaa syövän, jotta parantuminen voi alkaa. Jos synti jää, se kasvaa. Mutta jos se tuodaan valoon, armo tekee työnsä.
3. **Rukoile hallintaa oikealle Herralle:** “Älkööt ne minua hallitko!”
– Synti houkuttelee, mutta ei pakota. Viettelys ei vielä ole lankeemus. Valinta ratkaisee. Daavid tiesi tämän: *“Olkoon Herra se, joka hallitsee minua.”* Olla nuhteeton ei tarkoita virheetöntä, vaan sitä, että tahallinen synti ei saa hallita elämäni – Jumalan armon avulla.

Tämä rukous tekee sydämen vapaaksi. Se vie pois pelon ja tuo rauhan.

“Mutta se, mikä tulee suusta ulos, lähtee sydäimestä, ja se saastuttaa ihmisen.

Sillä sydäimestä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset ja herjaukset.” (Matt. 15:18–19)

Jeesus muistuttaa: sydän on elämän lähde. Jos se pysyy puhtaana, myös sanat ja teot puhdistuvat.

Pyhityksen kutsu – elämää, joka etenee

Paavali kiteyttää tämän sanoman käytäntöön:

“Te olette oppineet meiltä, miten teidän tulee vaeltaa ja olla Jumalalle mieleen... mutta edistykää siinä yhä enemmän.” (1. Tess. 4:1–8, tiivistetysti)

Kun Paavali sanoo: *“Jumalan tahto on, että pyhitytte...”*, hän ei jätä sitä abstraktiksi. Hän liittää sen heti käytännön ohjeisiin – puhtauteen, kunnioitukseen, oikeudenmukaisuuteen ja rehellisyyteen. Pyhyys näkyy tavassa rakastaa, tehdä työtä ja kohdella toisia.

Jumala ei kutsu meitä täydellisyyteen, vaan **etenemiseen**. Pyhitys ei ole yhden hetken kokemus, vaan matka, jolla Herra vie meitä eteenpäin askel askeleelta.

Ja vaikka tie on pitkä, lupaus pysyy: *“Missä synti on tullut suureksi, siellä armo on tullut ylenpalttiseksi.”* (Room. 5:20)

2. Tekoihimme, rukouksiimme ja pyhyys

Pyhityksessä eteneminen ei jää sisäiseksi kokemukseksi. Se vaikuttaa suoraan tekoihin, rukouselämään ja palveluun.

“Jos minä olisin vaalinut vääryyttä sydämessäni, ei Herra olisi minua kuullut.” (Ps. 66:18)

Kun sydän on puhdas, rukous nousee vapaasti. Pyhitys avaa rukoukselle tien. Ei siksi, että Jumala olisi ankara tuomari, vaan koska synti tekee sydämen kuuroksi. Jesaja sanoo:

“Ei Herran käsi ole liian lyhyt auttamaan... vaan teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne.” (Jes. 59:1–2)

Kun annamme Jumalan puhdistaa, yhteys palautuu. Silloin rukoukset eivät jää kattoon, vaan nousevat Hänen eteensä. Pyhitetty sydän on rukouksen kanava.

“Herra on kaukana jumalattomista, mutta vanhurskaiden rukouksen Hän kuulee.” (Sananl. 15:29)

Pyhitys tekee rukouksesta voimallisen siksi, että se poistaa esteet. Me alamme rukoilla Hänen tahtonsa mukaan, ei oman etumme. Jumalan Pyhä Henki saa vaikuttaa meissä sekä rukouksen aiheen että sen sydämen sävyn. Kun pyhyys kasvaa, myös tekomme muuttuvat. Usko näkyy arjessa: siinä, miten puhumme, kohtaamme ihmisiä, käytämme aikaamme ja rahojamme. Pyhyys tekee meistä arkisia todistajia – sellaisia, joiden kautta Jumala voi liikkua luonnollisesti.

Paavali tiivistää:

“Te olette oppineet meiltä, miten teidän tulee vaeltaa ja olla Jumalalle mieleen... mutta edistykää siinä yhä enemmän.” (1. Tess. 4:1)

Pyhitys on siis liikettä – jatkuvaa edistymistä. Se ei ole pysähtynyt tila, vaan elävä vaellus. Jumalan Henki ei ainoastaan aloita työtä meissä, vaan vie sen päätökseen (Fil. 1:6). Kun pyhyys saa kasvaa, rukouksesta tulee iloa eikä suorittamista. Elämä saa levon, koska Jumalan rauha vartioi sydäntä (Fil. 4:7).

3. Pyhyys ei vie pois maailmasta

Valona maailmassa

“Te olette maailman valo. Ei voi kätkeytyä kaupunki, joka on vuorella... Samoin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isääne, joka on taivaissa.” (Matt. 5:14–16)

Jeesus ei sanonut: *“Olkaa valona,”* vaan *“te olette valo.”*

Pyhyys ei siis ole erillistä pimeyden välttelyä, vaan Jumalan valon säteilyä pimeään keskellä. Kristuksen seuraaja ei piiloudu maailmaa pakoona, vaan elää siinä Jumalan valon kantajana. Mitä enemmän elämässämme heijastuu Kristuksen luonne – nöyryys, totuus, lempeys, rehellisyys – sitä kirkkaammin Jumalan valo loistaa meidän kauttamme.

Herra tahtoo, että se, mitä Hän tekee meissä salassa, näkyy maailmassa rakkautena toisia kohtaan. Jeesuksen pyhyys oli näkyvää pyhyyttä. Hän, Pyhä itse, ei vetäytynyt syntisistä, vaan astui heidän keskelleen. Hänen pyhyytensä ei ollut eristäytymistä, vaan kohtaamista – valoa, joka ei sammuttanut himmeääkään sydäntä.

Pyhyys ja rakkaus kulkevat yhdessä

Pyhyteen pyrkiminen ei koske vain suhdettamme Jumalaan, vaan myös suhdettamme toisiin. Mitä lähempänä olen Herraa, sitä lähempänä olen myös muita.

Rakkaus, jonka Jumala on vuodattanut sydämiimme Pyhän Hengen kautta (Room. 5:5), ylittää rodun, kielen, kulttuurin ja persoonallisuuden rajat.

Pyhitys ei tee meistä etäisiä, vaan lähellä olevia. Se ei synnytä ylpeyttä, vaan lempeyttä. Se ei riko yhteyttä, vaan rakentaa sitä.

Todellinen pyhyys on rakkautta, joka pysyy silloinkin, kun toinen ei ansaitse sitä.

Jumalan rakkaus meissä saa meidät rakastamaan myös vastoin omaa mieltämme ja toisten vajavaisuudesta huolimatta. Pyhä Henki tekee meistä sillanrakentajia, ei muurien pystyttäjiä.

Kunnian astiat – pyhyyttä käytännössä

Herran pyhyys ei koskaan vienyt Häntä pois maailmasta eikä estänyt Häntä kohtaamasta pahimpia syntisiä. Samoin Jumala ei tahdo meidän vetäytyvän pois yhteiskunnasta, työpaikoilta tai arjesta. Hän tahtoo, että olisimme Hänen kätensä ja jalkansa siellä, missä valo on harvassa.

Paavali käyttää tästä kuvaa talon astioista:

“Kuitenkin Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti:

‘Herra tuntee omansa’ ja ‘Luopukoon vääryydestä jokainen, joka mainitsee Herran nimen.’ Suuressa talossa ei ole ainoastaan kulta- ja hopea-astioita, vaan myös puu- ja saviastioita. Jos siis joku puhdistaa itsensä kaikesta tuollaisesta, hänestä tulee astia arvokkaaseen käyttöön, pyhitetty, isännälleen hyödyllinen ja kaikkiin hyviin tekoihin valmis.”

(2. Tim. 2:19–21)

Jumala haluaa tehdä meistä kunnian astioita – ei koristeita hyllylle, vaan käyttökelpoisia välineitä Hänen työhönsä. Hän ei etsi täydellisiä, vaan puhdistettuja; ei vahvoja, vaan niitä, jotka suostuvat olemaan Hänen kädessään.

“Pakene nuoruuden himoja. Tavoittele vanhurskautta, uskoa, rakkautta ja rauhaa niiden kanssa, jotka puhtaasta sydäimestä huutavat avukseen Herraa.” (2. Tim. 2:22)

Tämä on pyhyyttä toiminnassa. Se näkyy työssä, ystävydessä, palvelussa – tavallisessa elämässä, joka on omistettu Jumalan kunnialle.

Valona pimeydessä

Paavali tiivistää tämän suuren kutsun: *“Te loistatte kuin tähdet taivaalla, pitäen esillä elämän sanaa.”*

(Fil. 2:15–16) Tämä ei ole ihmisen oma ponnistus, vaan Jumalan uskollinen työ. Hän tekee sen. Hän antaa valon, Hän pitää sen palavana, Hän vie sen perille.

Käytännön ohjeet

Aloita päivä pyynnöllä: *“Herra, tutki sydämeni ja puhdistu minut.”* Tee siitä rukous, ei velvollisuus.

1. Kun huomaat virheen, älä peitä sitä – vie se valoon heti. Armo toimii siellä, missä totuus saa olla totta.
2. Pidä kiinni yhteydestä: pyhyys kasvaa yhteydessä toisiin uskovaisiin, ei yksinäisyydessä.

Pohdittavaksi ja rukoukseen:

1. Mikä estää minua avautumasta Jumalan tutkivalle valolle?
2. Miten voisin elää niin, että rukoukseni olisivat vapaampia ja vilpittömämpiä?
3. Miten pyhyys voisi näkyä arjessani rakkauden, kärsivällisyyden ja armollisuuden tekoina?

Luku 6. Sota sielua vastaan

Taistelu jatkuu, mutta Kristus ei väisty

Pyhitetty elämä ei synny ilman vastusta. Jokainen uskova huomaa ennemmin tai myöhemmin, että sisällä on sota: yksi puoli tahtoo seurata Herraa, toinen puoli vetää pois Hänen luotaan. Raamattu puhuu tästä sodasta avoimesti. Se ei sano, että ”hyvä kristitty ei kamppaile”, vaan päinvastoin: jos Hengessä elät, juuri siksi kamppaillet.

Tässä luvussa emme katso häpeään vaan toivoon. Kyllä, liha sotii sielua vastaan (1. Piet. 2:11), mutta Kristus ei jätä meitä yksin kentälle. Pyhä Henki asuu meissä, uudistaa mielemme, kasvattaa Hengen hedelmää ja pitää meidät kiinni Kristuksessa. Emme taistele ansaitaksemme Jumalan rakkauden — taistelemme, koska olemme jo Hänen.

”Teidän tulee hylätä vanha ihmisenne... ja pukea yllenne uusi ihminen, joka on luotu Jumalan kuvan mukaisesti totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen.” (Ef. 4:21–24)

Pyhitetty elämä ei synny ilman taistelua – mutta emme taistele yksin

Kristityn elämä ei ole hengellistä lomaa, vaan rintamapalvelus. Jokainen uskova tuntee sen: joskus oma sydän vetää eri suuntaan kuin Jumalan tahto. Raamattu ei peitä tätä, vaan sanoo suoraan: *”lihan himot sotivat sielua vastaan.”* (1. Piet. 2:11)

Mutta tämä luku ei ole epätoivon luku. Se ei sano ”yritä kovemmin”. Se sanoo: Kristus on Herra myös keskellä taisteluasi. Pyhä Henki ei jätä sinua kentälle yksin, vaan opettaa, vahvistaa ja nostaa aina uudestaan.

Pyhitys ei tapahdu ilman vastustusta — mutta Jeesus kanssa me olemme voittajia.

”Teidän tulee hylätä vanha ihmisenne... ja pukea yllenne uusi ihminen, joka on luotu Jumalan kuvan mukaisesti totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen.” (Ef. 4:21–24)

1. Taistelu on todellinen

Raamattu ei romantisoi uskovan elämää. Se käyttää sotakieltä.

”Rakkaat ystävät, kehotan teitä muukalaisina ja vieraina pidättäytymään lihan himoista, jotka sotivat sielua vastaan. Eläkää nuhteettomasti pakanain keskellä, että he... näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Jumalaa etsikkoajassaan.” (1. Piet. 2:11–12)

Pyhä Henki siis paljastaa meille kaksi tärkeää asiaa:

1. Taistelu ei ole ”psykologinen epämukavuus”, vaan todellinen sota sielua vastaan. Liha – meidän langennut luontomme, se minä, joka haluaa ilman Jumalaa – yrittää vetää meitä pois kuuliaisuudesta, pois Kristuksen läsnäolosta. Se ei lepää. Siksi meidänkään ei pidä olla sinisilmäisiä.
2. Tällä sodalla on myös todistusarvo. Pietari sanoo, että kun me emme anna synnin hallita, ihmiset lopulta näkevät sen ja

ylistävät Jumalaa. Toisin sanoen: taistelusi pyhydestä ei koske vain sinua. Joku toinen näkee sen ja löytää toivon.

Paavali kuvaa saman kamppailun Roomalaiskirjeessä:

“Minä kurja ihminen! Kuka vapauttaa minut tästä kuoleman ruumiista?” (Room. 7:24)

Jos pysähtyisimme tuohon, olisi raskasta. Mutta Paavali ei pysähdy: “Kiitos Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta!” (Room. 7:25)

Sanoma seurakunnalle on tämä: Jos koet taistelua syntiä vastaan, se ei ole merkki siitä, että et olisi uskossa. Se on merkki siitä, että olet elossa hengellisesti. Kuollut ei taistelee. Elävä taistelee.

Jo muinoin sanottiin:

”Jos tunnet vihollisen ja tunnet itsesi, et tarvitse pelätä sadankaan taistelun lopputulosta.

Jos tunnet itsesi, mutta et vihollista, jokainen voitto maksaa sinulle myös tappion.

Mutta jos et tunne sen enempää itseäsi kuin vihollistasi, sinut lyödään jokaisessa taistelussa.”

(Sun Tzu, n. 540–496 eKr.)

Raamattu tekee tämän meille: se näyttää vihollisen (lihan teot, kiusaukset, petolliset himot) ja se näyttää toivon (Kristuksen voitto ja Hengen voima). Herra ei halua, että olemme hengellisesti hyväuskoisia, vaan valveilla.

2. Mieli ratkaisee suunnan

Missä rintama kulkee? Paavali vastaa: mielessä. Mieli on se paikka, missä ratkaisut tehdään. Se, mihin ajatuksemme keskittyvät, ohjaa koko elämäämme. Jos mielemme täyttyy lihan asioilla, seuraus on kuolema ja erkaantuminen Jumalasta. Jos taas täytämme mielemme Hengen asioilla, seuraus on elämä ja rauha.

”Niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli. Lihan mieli on kuolema, mutta Hengen mieli on elämä ja rauha.” (Room. 8:5–6) Mieli ei tässä tarkoita pelkkää ajattelua. Se tarkoittaa suuntaa, asennetta, sisäistä kiinnittymistä. Mihin sieluni kääntyy? Mitä ruokaa annan sisäiselle ihmiselleni?

Paavali jatkaa: *”Te ette kuitenkaan ole lihan vallassa vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki asuu teissä... Jos Kristus on teissä... Henki on elävä vanhurskauden tähden... Jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää.”* (Room. 8:9–14)

Tässä on valtava lohdutus:

- Sinä et ole sidottu entiseen.
- Pyhä Henki sinussa ei ole pelkkä tunne, vaan todellinen voima kuolettaa synnin valtaa.
- Taistelu ei siis ole “minä vastaan synti”, vaan “minä ja Pyhä Henki yhdessä syntiä vastaan”.

Mielen suunta ratkaisee vaelluksen suunnan. Siksi Raamattu käskee meitä tietoisesti täyttämään mielemme Jumalan todellisuudella:

“Sitten vielä, veljet: kaikki mikä on totta, mikä kunnioitettavaa ja oikeaa, mikä puhdasta, rakastettavaa ja hyvältä kuulostavaa, jos on jokin hyve ja jotakin kiitettävää — sitä ajatelkaa.” (Fil. 4:8)

“Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä.” (Kol. 3:2)

“Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta.” (Room. 12:2)

Tämä tarkoittaa hyvin käytännöllisesti:

- sitä, mitä päästän sisään (mitä seuraan, kuuntelen, annan mieleni toistaa),
- sitä, mitä annan sydämeni ihailla.

Se, mitä ihailet, muovaa sinut. Jos ihailemme itsekorotusta ja nautintoa, liha vahvistuu. Jos ihailemme Kristusta, Henki vahvistaa rauhaa, iloa ja kuuliaisuutta.

Mielen varjeleminen ei ole ylellisyyttä hengellisille “vahvoille”. Se on hengellinen ensiapu jokaiselle uskovalle.

3. Lihan teot ja Hengen hedelmä

Raamattu ei jätä tätä abstraktiksi. Se sanoo suoraan, mikä on lihaa ja mikä on Hengen työtä. Tämä on tärkeää, koska ihminen osaa selittää itselleen synnin aina kauniimmin kuin se todellisuudessa on.

“Vaeltakaa Hengessä, niin ette toteuta lihan haluja. Sillä liha haluaa toista kuin Henki, ja Henki toista kuin liha; ne ovat toisiaan vastaan...” (Gal. 5:16–17)

Paavali luettelee lihan teot (Gal. 5:19–21): Hän luettelee lihan teot: *haureus, saastaisuus,irstaus, epäjumalien palveleminen, noituus, vihamielisyydet, riita, kiivaus, vihat, juonittelut, eripuraisuudet, harhaopit, kateus, juomingit, mässäily ja muut sellaiset.* Hän varoittaa selvästi: *“Ne, jotka elävät näin, eivät peri Jumalan valtakuntaa.”* Hän sanoo hyvin vakavasti: *“Ne, jotka elävät näin, eivät peri Jumalan valtakuntaa.”*

Tässä ei ole kyse siitä, että uskova ei koskaan lankeaisi. Kyse on hallintavallasta. Kuka ohjaa elämäni? Kumpi saa ääneni totella: liha vai Henki?

Pietari sanoo saman omalla tavallaan: *“Karttakaa lihan himoja, jotka sotivat sielua vastaan.”* (1. Piet. 2:11)

Jaakob lisää: *“Mistä tulevat riidat ja taistelut teidän keskuuteenne? Eivätkö ne tule himoista, jotka sotivat jäsenissänne?”*

(Jaak. 4:1)

Eli:

- synti ei ole vain “jotain, mitä joskus tapahtuu”
- synti yrittää saada jalansijan sydämessä, kotona, ihmissuhteissa, seurakunnassa.

Mikä on vastaus? Ei pelkkä “yritä olla parempi”. Vastaus on: elä Hengessä.

“Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsehillintä... Ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omia, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja haluineen. Jos me Hengessä elämme, vaeltakaamme myös Hengessä.” (Gal. 5:22–25)

Huomaa kaksi asiaa:

1. “Hengen hedelmä” on yksi hedelmä, ei yhdeksän erillistä omenapuuta. Se on Kristuksen luonne meissä. Tämä on Jeesus näkyväksi tehtynä meidän arjessamme.
2. Hedelmä kasvaa, sitä ei tuoteta väkisin. Oksa ei purista hedelmää esiin, vaan pysyy kiinni rungossa. Samoin sinä et “valmista” rakkautta ja itsehillintää omalla voimallasi, vaan saat ne pysymällä Kristuksessa ja Pyhän Hengen toiminnan kautta.

“Valon hedelmä ilmenee kaikenlaisena hyvytenä, vanhurskautena ja totuutena.” (Ef. 5:9)

Ja Jeesus itse sanoo: *“Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, että teillä on keskinäinen rakkaus.” (Joh. 13:35)*

Arjen testi on usein yksinkertainen: Kun kohtaan hankalan ihmisen, kumpi nousee pintaan ensin – ärtymys vai kärsivällisyys? Katkeruus vai lempeys? Itsepuolustus vai rakkaus? Se paljastaa, kummalla puolella sisäinen taistelu juuri nyt kallistuu.

Mutta muista: kun huomaat, että liha voittaa, se ei ole syy luovuttaa. Se on kutsu tulla valoon heti, ei vasta huomenna.

4. Voiman lähde: pysyminen Kristuksessa

Pyhitys ei ole ensisijaisesti “tehtävälista”, vaan “yhteyslista”. Ei “mitä teen”, vaan “keneen turvaan”.

Jeesus sanoo vertauksessa viinipuusta ja oksista: *“Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä... ilman minua te ette voi tehdä mitään.” (Joh. 15:4–5)*

Tämä ei ole hengellinen runokuvasto, vaan elinehto. Oksa ei elä irti rungosta. Kristitty ei elä irti Kristuksesta. “Pysyminen” tarkoittaa: pysy Hänessä tietoisesti, päivittäin, käänny Hänen puoleensa uudestaan ja uudestaan.

Psalmista sanoo saman omalla tavalla: *“Minä pidän aina edessäni Herran. Kun hän on oikealla puolellani, minä en horju.” (Ps. 16:8)*

Jumalan voima ei siis anneta vain väkeville hetkillä, vaan myös hiljaisessa uskollisuudessa. *“Ne, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman.” (Jes. 40:31)*

Mitkä ovat ne armon välineet, joiden kautta pysymme Kristuksessa?

- **Sana**

“Miten nuorukainen pysyy oikealla tiellä? Siten, että noudattaa sinun sanaasi... Minä talletan kaikki ohjeesi sydämeeni, etten rikkoisi sinua vastaan.” (Ps. 119:9–11)

Jumalan sana ei ole vain ohjekirja, vaan suoja. Se varjelee sydäntä ennen kuin se eksyy.

- **Rukous**

“Rukoilkaa lakkaamatta.” (1. Tess. 5:17) Rukous ei ole vain pyyntöjen lista, vaan liittoyhteyden ylläpito: *“Abba! Isä!” Pyhä Henki todistaa meidän hengellemme, että olemme Jumalan lapsia* (Room. 8:15- 16). Taistelu näyttää erilaiselta, kun muistaa olevansa lapsi, ei orja.

- **Yhteys ja vastuu**

Me emme jaksakaan yksin. *“Pitäkäämme huolta toisistamme rohkaisuksi rakkauteen ja hyviin tekoihin.”* (Hepr. 10:24)

“Rauta rautaa hioo, ja ihminen toistaan hioo.” (Sananl. 27:17)

Taistelu helpottuu, kun et enää yritä salata sitä.

- **Itsensä koetteleminen rehellisesti, ei tuomitsevasti**

“Tutkikaa itseänne, oletteko uskossa. Koetelkaa itseänne...” (2. Kor. 13:5)

“Tutki minua, Jumala, ja tunne sydämeni... jos näet tieni johtavan vaivaan, ohjaa minut iankaikkiselle tielle.” (Ps. 139:23–24)

Tämä ei ole häpeärukous vaan paranemisrukous. Jumala ei osoita syntiä murskatakseen, vaan vapauttaakseen.

Käytännön ohjeet:

1. **Aloita päivä antautumisella**

Jokainen aamu on uusi mahdollisuus luovuttaa elämä Herralle:

“Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi ja Jumalalle mieluisaksi uhriksi.” (Room. 12:1)

2. **Pidä sydän avoimena valolle**

Kun huomaat synnin, älä peitä sitä, älä selitä sitä kauniimmaksi. Tuo se heti Herralle. Armo toimii siellä, missä totuus on totta.

3. **Hakeudu yhteyteen, älä eristäydy**

Vihollinen rakastaa yksinäistä uskovaa. Etsi edes yksi ihminen, joka saa kysyä sinulta: *“Miten oikeasti voit?”* Se ei ole heikkoutta. Se on hengellistä viisautta.

4. **Ruoki mieltäsi Hengen asioilla**

Päivittäinen sana, rukous, ylistys ei ole uskonnollinen rituaali vaan hengellinen happi. Se, mitä ajattelet, alkaa näkyä siinä, miten elät.

Pohdittavaksi ja rukoukseen

1. Missä minun taisteluni tällä hetkellä on kovin? Ajattelussa, tunteissa, valinnoissa, riippuvuuksissa, sanoissa?

2. Annanko kiusaukselle tilaa vai tuotko sen heti Herralle?
3. Elätkö yksin vai olenko jonkun kanssa rehellinen?
4. Pysynkö Kristuksessa — vai yritänkö selvitä yksin ja pyydän apua vasta kun kaikki kaatuu?

Luku 7. Pyhyys: Evankeliumin voiman kautta

Johdanto

Pyhyys ei ole ihmisestä lähtevä hurskauden nousu Jumalaa kohti, vaan Jumalan laskeutuminen Kristuksessa ihmistä kohti. Kaikki pyhyys alkaa ylhäältä, ei alhaalta. Samalla tavoin kuin Kristus tuli alas, otti palvelijan muodon ja kantoi syntimme ruumiissaan ristipuussa (Fil. 2:6–8; 1. Piet. 2:24), niin myös pyhitys saapuu elämäämme armon askelein, ei suorittamisen askelin.

Evankeliumi ei vain avaa porttia taivaaseen — se avaa sydämen Jumalan pyhyydelle.

Ristin sovitus ei ole ainoastaan anteeksiannon lahja, vaan uuden elämän alku.

Ylösousemus ei ole vain tulevaisuuden toivo, vaan nykyhetken voima.

Paavali opettaa Kolossalaiskirjeessä, että uskovaiset ovat jo herätetyt Kristuksen kanssa (Kol. 3:1). Tämä tarkoittaa, ettei pyhyys ole pääsyvaatimus Jumalan läsnäoloon, vaan sen seuraus.

- Ensin Kristus elävöittää — sitten Hän ohjaa, muovaa ja kantaa.
- Ensiksi armo, sitten kuuliaisuus.
- Ensin identiteetti, sitten elämä.
- Ensin “sinä olet minun”, sitten “tule minun kaltaisekseni”.

Pyhyys ei siis ole ihmisen kunniaksi tehty matka — vaan Kristuksen kirkkauden esiinmarssi meissä. Hän ei pelasta vain sielua tuomiolta, vaan myös sydämen kylmyydeltä, kovan mielen ylpeydeltä, epäuskon varjolta ja itsekkyyden kahleilta. Pyhitys on Jumalan hellää työtä — sellaista, jossa Hän ei murra murtunutta ruokoa eikä sammuta suitsevaa kynttilänsydäntä (Jes. 42:3; Matt. 12:20). Pyhyden tie ei ole pelon tie, vaan rakkauden tie: Kristuksen rakkaus sulattaa, ei pakota; kutsuu, ei työnnä; vapauttaa, ei orjuuta.

Pyhyys ei ole ensin muutos tavoissa — se on muutos katseessa.

Kun Kristus on silmiemme edessä, maailma menettää voimansa määrätä identiteettimme ja synty menettää oikeuden hallita sydäntämme. “Kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy...” (Kol. 3:4) — tämä ei ole vain tulevaisuuden näky, vaan myös nykyhetken todellisuus: Kristus on elämämme nyt, ja siksi meillä on voima elää Hänessä.

Tähän perustaan **Paavali asettaa kehotuksen: koska olemme jo herätetyt, etsikäämme sitä, mikä on ylhäällä. Ei etsimisen kautta tullaksemme eläviksi — vaan koska olemme jo eläviä.**

Tätä tarkoittaa evankeliumin voima pyhydessä: Jumala saa olla Jumala — ja ihminen saa olla ihminen, vapautettuna elämään Hänen läsnäolostaan käsin.

Kol 3.1 Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella.

2 Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä.

3 Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkeytynä Jumalassa.

4 Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa.

5 Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta.

6 Niiden vuoksi Jumalan viha kohtaa tottelemattomuuden lapsia,

7 ja niissä tekin ennen vaelsitte, kun niissä elitte.

”Pyhyys ei ole mitään muuta kuin evankeliumin istuttamista, kirjoittamista ja toteutumista sielumme. Ei ole ollut, ei ole nyt, eikä koskaan tule olemaan maailmassa pisaraakaan pyhyyttä, joka ei olisi lähtöisin Jeesuksesta Kristuksesta ja jonka Henki ei olisi välittänyt evankeliumin totuuden ja lupauksen kautta. Pyhyys on sitä, että sielumme muovataan evankeliumin muottiin, niin että mielemme ja evankeliumi heijastavat toisiaan niin kuin kasvot vedessä heijastavat kasvoja.”

— John Owen (1616–1683)

Sananlaskut sanoo: *”Niin kuin kasvot kuvastuvat vedessä, niin kuvastuu ihmisen sydän toisessa ihmisessä.”* (Sananl. 27:19)

1. Evankeliumi pyhyden lähteenä

Pyhyys ei siis ole jonkun toisenlaiseksi muuttumista.

Se on sitä, että tulemme siksi, miksi Kristus on meidät jo tarkoittanut ja lunastanut.

Kun tämän totuuden käsittää — ja elää sen todeksi — se muuttaa elämän.

Pyhyys ei ole ennen kaikkea käyttäytymisen muutos, vaan **olemisemme muutos**: meistä tulee näkyväksi se Kristuksen elämä, joka jo on meidät liittänyt Häneen.

Siksi pyhitys ei ole ensisijaisesti ”yrittämistä olla parempi”, vaan **uskon kautta vaeltamista siinä todellisuudessa**, että Kristus asuu meissä (Gal. 2:20).

Evankeliumi ei siis vain vapauta menneensä synnin tuomiosta — se luo **uuden ihmisen**, joka kykenee elämään Jumalan tahdossa (Ef. 4:24).

2. Suuntaa mielesi Kristukseen ylhäällä

”Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä.” (Kol. 3:2)

Kolossalaisseurakunnan piti ymmärtää, että koska he Kristuksessa jo olivat pyhiä, heidän tuli nyt elää pyhästi, suunnaten mielensä ja sydämensä Kristuksen kaltaiseen elämään (Kol. 3:12).

Paavali kehottaa heitä elämään sen mukaisesti: myötätunnolla, ystävällisyydellä, nöyryydellä, lempeydellä ja kärsivällisyydellä.

Pyhyys alkaa identiteetistä, ja vasta siitä virtaa tekoihin. *”Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä...”*

Raamatun ajattelussa **mieli ei ole vain ajatus**, vaan **suunta, halu, tahto, prinssiipi**.

Paavali kehottaa: *”suuntaa sisäinen asenne, mieli, tahto — pysyvästi”*.

Tämä ei ole vain hetkellinen hengellinen hetki, vaan **asenne, suunta, rytmi**.

3. Pyhyys on Kristuksen muovaamaa

Pyhyys alkaa Kristuksesta, Hän on luomakunnan Herra, sen ylösnoussut Pää. Kristityn kasvun avain löytyy Hänessä.

Miksi? Koska **Hänessä asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti** (Kol. 2:9).

Kaikki, mitä tarvitsemme pyhitykseen, on Hänessä — ei itsessämme.

”Niin kuin siis olette ottaneet vastaan Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä.”
(Kol. 2:6)

Huomaa järjestys:

- vastaanottaneet — vanhurskautus
- vaeltakaa — pyhitys

Molemmat ovat **armoa**.

Pyhityksen lähde ei ole ihminen vaan Kristus. Kaikki pyhyys virtaa Jeesuksesta Kristuksesta. Ei ole — eikä ole koskaan ollut — ainoatakaan pisaraa todellista pyhyttä, joka ei olisi lähtöisin Hänestä ja jonka Henki ei olisi antanut evankeliumin totuuden ja lupausten kautta.

Uudestisyntynyt uskovainen ei poistu Kristuksesta, vaan pysyy Hänessä uskon kautta niin kuin oksa viinipuussa.

Tämä on pyhityksen ”salaisuus”: **Kristus meissä, toivo kirkkaudesta** (Kol. 1:27).

Tästä seuraa:

- Emme pyhity *pyrkimällä ansaita Jumalan hyväksyntää*
- Vaan *koska meillä jo on Jumalan hyväksyntä Kristuksessa*

Pyhyys ei ole tie armoon — armo on tie pyhyteen.

Yhteys Kristukseen

Syvin totuus uskovaisesta ei ole se, mitä teemme, vaan kuka olemme Kristuksessa.

Yhteys Kristukseen on se, joka tekee kaiken pyhyden mahdolliseksi, merkitykselliseksi ja olennaiseksi.

- **Olemme yhdistettyjä Häneen Hänen kuolemassaan:**
Room. 6:6 ” Jos kerran meidät näin on yhdistetty hänen kanssaan yhtäläisessä kuolemassa, me olemme yhtä hänen kanssaan myös ylösnousemuksessa. Vanha, syntinen minuutemme on ristiinnaulittu Kristuksen kanssa”
Vanha, syntinen minuutemme on ristiinnaulittu Kristuksen kanssa.
- **Olemme yhdistettyjä Häneen Hänen ylösnousemuksessaan:**
Meidät on herätetty uuteen, hengelliseen elämään.
Kol. 3:1 ”Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella.”

Sama armo, joka pelasti meidät, myös pyhittää meidät. **Ei ole kasvua eikä pyhyttä ilman yhteyttä Kristukseen.**

”Ei ole pyhitystä ilman Kristusta; ei ole Kristusta ilman yhteyttä; ja ei ole yhteyttä ilman uskoa.” Calvin

Tästä syystä pyhyys ei ole ensisijaisesti ponnistelua, vaan pysymistä Kristuksessa: ”Ilman minua te ette voi mitään” (Joh. 15:5).

4. Hengellinen ylösnousemus: pyhyiden alku

”Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa...” (Kol. 3:1)

Raamattu painottaa, että alku on ylösnousemuksessa. **Kristityt on jo herätetty Kristuksen kanssa — he ovat hengellisesti eläviä, yhdistettyinä Häneen, odottamassa ruumiin ylösnousemusta.** Tämä elävä yhteys on kaiken pyhyiden perusta.

Ilman tätä sisäistä ylösnousemusta pyhityspyrkimys on kuin yrittäisi sytyttää valoa palamattomaan lampuun.

Ilman jo olemassa olevaa hengellistä elämää kaikki pyhyiden tavoittelu on turhaa. Vain ne, jotka ovat kokonaan Kristuksessa, voidaan pyhittää.

Uudestisyntyminen ei ole vain ”alku” — se on **uusi olemus**, josta pyhyys kasvaa.

Ja siksi: ”Pyhyiden tavoittelu, ellei se perustu Jumalan armoon, on tuomittu epäonnistumaan.”

Pyhyys ei ole ihmisestä Jumalaan, vaan Jumalasta ihmiseen. Ensiksi armo herättää — sitten armo kantaa — ja armo myös päättää työn (Fil. 1:6).

5. Pyhyys vaatii vaivannäköä: meidän täytyy etsiä

”niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä” (Kol. 3:1)

Tämä etsintä ei ole epätoivoista pimeässä hapuilua, vaan **rakkauden vetämää suuntaa.** Me etsimme Kristusta, koska Hän on jo löytänyt meidät. Liian usein korostamme vain alkuperäistä kutsua uskoa, mutta unohdamme **kutsun jatkuvasti etsiä.**

”Usko yksin vanhurskauttaa, mutta usko yksin ei pyhitä.” — Ryle

Tämä ei kumoa armoa — se **vahvistaa** sen. Armo ei tee meistä passiivisia — se **herättää aktiiviseen kuuliaisuuteen.**

Kukaan ei odota oppivansa soitinta, urheilua tai kieltä ilman harjoitusta.

On hengellistä realismia myöntää: **Pyhyys vaatii suuntaa, kurinalaisuutta, rukousta, kuuliaisuutta.**

Paavalin kehotus ”etsikää sitä, mikä on **ylhäällä**” ei ole epämääräinen.

Ps 23.5 ”Sinä katat minulle pöydän minun vihollisten nähden. Sinä voitelet minun pääni öljyllä, minun maljani on ylitsevuotava.” Se on etsiä Jumalan antimia.

Se tarkoittaa myös Kristuksen hallintavallan etsimistä jokapäiväisessä elämässämme — Hänen prioriteettejaan, kunniaansa, valtaansa — käytännöllisesti, sinnikkäästi, rukouksen kautta.

Mutta — se ei ole laki ilman voimaa. Se on **armo, joka antaa sekä tahdon että voiman** (Fil. 2:13).

Se ei ole: ”yritä enemmän” Vaan: ”elä enemmän siitä, mitä sinulle on jo annettu Kristuksessa”.

6. Pyhyys on Kristuksen hallintavallan etsimistä

Pyhyys on sitä, että *Jeesuksen herruus tulee näkyväksi käytännössä*.

Ei vain opissa — vaan:

- asenteissa
- ihmissuhteissa
- valinnoissa
- puheessa
- rukouksessa
- anteeksiannossa
- siinä, mihin sydän lepää

Se on jokapäiväistä alistumista Hänen herruudelleen. Se on, että kaipaamme, että Hänen voittonsa tulisi yhä enemmän henkilökohtaiseksi todellisuudeksi. Se on Nälkä ja jano vanhurskauteen, että me kaipaamme Hänen luonteensa muodostumiseen meissä.

Pyhyys ei ole vain pidättymistä pahasta se on **Kristuksen läsnäolon lisääntymistä**. Se on rukous, joka on samalla antautumista: ”Tahtosi, Herra, tapahtukoon...” Siinä rukouksessa pyhyys kasvaa.

Tahtosi Herra tapahtukoon. Kädessäs, Jeesus, savea oon. Aivan kuin tahdot muovaile mua. Nöyränä hiljaa ootan mä Sua.

Tahtosi Herra, tapahtukoon. Syömmeni tutki, eessäsi oon. Irroita täysin kahleista maan. Alttiina auta Sua seuraamaan.

Tahtosi Herra tapahtukoon. Voimia anna väsynyt oon. Valta ja Voima Sulla on vain. Paranna auta, Vapahtajain.

Tahtosi Herra, tapahtukoon. Suo, että aina valmis mä oon. Hengellä täytä niin kokonaan. Sinulle että eläisin vaan!” Hengellinen laulukirja 466

Loppupäätelmä

Pyhyiden tavoittelu on elämistä **ylösousemuselämää jo nyt**. Se on tietoisuutta siitä, että meidät on herätetty Kristuksen kanssa, että me etsimme Häntä siellä missä Hän on, ja että elämme Hänelle antautumina.

Se ei ole raskasta uskonnollisuutta — vaan **iloa, vapautta, ja Kristuksen muotoa meissä**.

Uskotaan siis enemmän ja etsitään enemmän, kunnes Kristus saa muodon meissä (Gal. 4:19).

Käytännön ohjeet

1. Aamun katse ylös

Aloita päivä Kol. 3:1–4 äärellä. Lue, hiljenny, sano:

“Herra Jeesus, nostan katseeni sinne missä Sinä istut.”

2. Yksi kuolettamisteko päivässä

Nimeä yksi syntinen asenne / halu / tapa.

Tee yksi konkreettinen teko sen vastustamiseksi tänään (Kol. 3:5; Room. 8:13).

3. Kristuksen rauhan harjoittaminen

Kolme kertaa päivässä pysähdy, hengitä, rukoile:

“Kristuksen rauha hallitkoon sydämässäni.” (Kol. 3:15)

Pohdittavaksi ja rukoukseen

1. Missä kohden Pyhä Henki kutsuu sinua **suuntaamaan mielen ylös** tällä viikolla?
2. Mitä yksi asia Kristus kutsuu sinua **kuolettamaan** tänään — ja miten teet sen Hänen voimassaan?
3. Missä tilanteessa voisit tietoisesti **harjoitella Kristuksen rauhaa** arjessa?

Luku 8. Pyhyiden mieli: missä taistelu alkaa

Johdanto

Pyhyiden tavoittelu alkaa mielestä – siitä keskuksesta, jossa pyhitys voitetaan tai hävitään. Paavali kehottaa: ”Ajatelkaa sitä tai kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää sitä, mikä on maan päällä” (Kol. 3:2). Pyhyys ei ole vain ulkoista käyttäytymistä, vaan uudistuneen sisäisen maailman – ajatusten, halujen, tunteiden ja mielentapojen – ilmenemistä Kristuksen hallintavallan alla.

Tässä näemme pyhityksen hengellisen toiminnan: ihminen ei muutu ulkoa sisäänpäin, vaan sisältä ulospäin. Pyhä Henki ei aloita käsistä, vaan sydäimestä; ei teoista, vaan mielen suunnasta; ei kurista, vaan Kristuksen näystä.

Paavalin lause ”ajatelkaa sitä, mikä on ylhäällä” ei kuvaa hetkellistä ajatusta, vaan jatkuvaa suuntautumista – pysyvää mielentilaa. Tämä mieli tarkoittaa koko ihmisen sisäistä asennetta – vakaumusten, mielikuvituksen, keskittymisen ja tahdon kokonaisuutta. Pyhyys alkaa siellä, missä ajatus, tahto ja tunteet kohtaavat.

Kun Paavali sanoo ajatelkaa, hän ei käske vain ”ajattelemaan”, vaan ”asettamaan mielen”, ”pitämään kiinni”, ”suuntautumaan” — kuin kompassi, joka pysyy vakaasti kohti pohjoista, riippumatta myrskyistä ympärillä.

Siksi pyhityksen taistelu alkaa näkymättömässä ajatusmaailmassa – sydämessä Raamatun joka kielenkäytössä sisältää ymmärryksen, tunteen ja tahdon. Tämä toistaa viisaukskirjallisuuden opetuksen: ”*Yli kaiken varottavan varjele sydämesi, sillä sieltä elämä lähtee*” (Sananl. 4:23). Pyhyys siis muotoutuu sisäisesti ja tulee näkyviin ulkoisesti – aivan kuten Jeesus opetti: ”*Sillä sydäimestä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset ja herjaukset.*” (Matt. 15:19).

Tästä syystä kristillinen pyhyys ei ole ”kieltojen lista”, vaan **katseen suunta**. Ei ensiksi ”tee” tai ”älä tee”, vaan:

Katso Kristukseen — ja mielesi uudistuu Hänen todellisuudellaan.

Näin sydämen maaperä muokataan, ennen kuin siemenet nousevat näkyviin hedelmänä.

1. Pyhyys on mieleltään taivaaseen suuntautunut elämä

Kun Paavali erottaa ”ylhäällä olevan” ja ”maallisen”, hän ei tee tilallista vaan moraalista eroa. ”Ylhäällä” tarkoittaa aluetta, jossa Kristus hallitsee (Kol. 3:1), ja ”maallinen” viittaa syntiin turmeltuneeseen moraaliseen järjestykseen (Kol. 3:5). ”Maalliset asiat” eivät siis tarkoita luotua todellisuutta – joka on hyvä – vaan väärityneitä haluja ja tekoja, jotka kumpuavat epäjumalanpalveluksesta.

Kristitty ei ole ihminen, joka pakenee maailmaa — vaan ihminen, joka elää maailmassa **taivaan suunnan alla**.

Pyhyys ei ole maailman hylkäämistä, vaan **Kristuksen hallintavallan tunnustamista** jokaisella alueella.

Paavali luettelee nämä ”maalliset asiat”: ”*Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta* (Kol. 3:5). Jokainen näistä kuvaa ihmisen halun vääristymistä – palvonnan kääntymistä sisäänpäin tai luotuihin asioihin. Kaikki maalliset halut kumpuavat siis syvemmästä, että luomakunta on asetettu Luojan tilalle.

Synti on väärää palvontaa; pyhyys on palvonnan palauttamista oikeaan kohteeseen.

Pyhyys on uudelleen suuntautumista – sydämen palvonnan kääntämistä takaisin Luojaan. Tämä on lankeemuksen kääntymys (1. Moos. 3), jossa ihmismieli kääntyi Jumalan sanasta käärmeeen valheeseen. Lunastus palauttaa sen, mikä menetettiin – Jumalakeskeisen mielen.

Room. 12:2 ilmaisee saman: ”*Älkää mukautuko tämän maailmanajan menoon, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, jotta voisitte tutkia, mikä on Jumalan tahto, mikä on hyvää, hänen mielsä mukaista ja täydellistä.*” Muutos virtaa mielen uudistumisesta, oikean palvonnan palauttamisesta.

Pyhyys ei siis ala kielloista, vaan **näystä**. Ihminen muuttuu siihen, mitä hän katselee (2. Kor. 3:18). Katse Kristukseen = Kristuksen muoto meissä.

2. Pyhyys on järjen mukaista elämää

Paavali ei koskaan erota pyhyttä järjestä. Hän kutsuu tätä uutta elämää ”järkeväksi jumalanpalvelukseksi”:

”Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan siis teitä, veljet: Antakaa ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle mieluisaksi uhriksi. Tämä on teidän järkevä jumalanpalveluksenne.” (Room. 12:1)

Pyhyys ei ole järjen pakenemista, vaan sen palauttamista.

Synti pimittää ymmärryksen: ”*Älkää enää vaeltako niin kuin pakanat turhanpäiväisissä ajatuksissaan. Heidän ymmärryksensä on pimentynyt, ja he ovat vieraantuneet Jumalan elämästä tietämättömyytensä ja sydämensä paatumuksen tähden.*” (Ef. 4:17–18)

Synti ei ole vain moraalista väärää — se on myös **ajattelullisesti väärää**. Se tekee ihmisestä sokean todellisuudelle.

Pyhyys palauttaa kirkkauden. Pyhyys on todellisesti järjellinen elämä, koska se on sopusoinnussa todellisuuden kanssa – sen, että Kristus hallitsee ja että todellinen kansalaisuutemme on taivaissa. Jokainen synti on lopulta järjetön teko, totuutta vastaan.

Jer. 2:13 kuvaa tätä hulluutta: ”*Sillä minun kansani on tehnyt paha kaksin verroin: minut, elävän veden lähteen, se on hylännyt ja hakannut itselleen vesisäiliöitä, särkyviä säiliöitä, jotka eivät vettä pidä.*”

Synnin logiikka johtaa tyhjyyteen, pettymykseen ja orjuuteen; **pyhyden logiikka johtaa täyteyteen, elämään, rauhaan ja iloon.**

Pyhyys ei vähennä älyä — se **vapauttaa sen näkemään oikein**. Kun Kristus on mielessä, todellisuus kirkastuu.

”Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä”, on siis paluuta tervejärkisyyteen – totuudellista ajattelua Jumalasta, itsestä ja luomakunnasta.

3. Ajatella taivasta on rakastaa Kristusta

”Ylhäällä olevat asiat” eivät ole oletettuja, vaan ne ovat **Kristus itse**: Hänen hallintansa, luonteensa ja rakkautensa.

Kol. 3:1 sanoo: *”Siellä Kristus on, istuen Jumalan oikealla puolella.”*

Ajatella taivasta on siis ajatella **Kristusta**. Tämä ei ole todellisuudenpakoa, vaan todellisuuden näkemistä sellaisena kuin se on. Kristus hallitsee — taivas ei ole etäinen tulevaisuus, vaan hengellinen todellisuus **nyt**.

Tämä ei ole pakoa todellisuudesta, vaan sitä, mitä Jeesus kutsui pysymiseksi: *”Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä.”* (Joh. 15:4)

Mielen asettaminen Kristukseen tarkoittaa, että Hänen prioriteettinsa hallitsevat maallista kutsumustamme: Hänen arvostamistaan, Hänen sanassaan iloitemista, Hänen lupaustensa tarkastelemista ja Hänen herruutensa alaisuuteen suostumista.

Taivaallisesti suuntautunut mieli tekee ihmisestä **maan kannalta hyödyllisemmän**, ei hyödyttömän.

Tällainen taivaallinen mieli synnyttää kaikkein hedelmällisimmän maallisen elämän, sillä rakkaus Kristukseen synnyttää rakkauden lähimmäiseen (1. Joh. 4:19–21).

Vastakohta tälle on se, mitä Paavali kuvaa Ef. 4:17–24: pakanoiden *”ymmärrys on pimentynyt”*, mutta uskovat voivat *”uudistua hengessä ja mielessä”*. Tämä ilmaus viittaa syvään sisäiseen uudistumiseen, jonka Pyhä Henki saa aikaan.

Pyhyys ei siis ole pelkkää moraalista päättäväisyyttä, vaan **hengellistä valaistumista** — mielen elävöittämistä Hengellä.

Jos uskovaiset lankeavat syntiin siksi, he etteivät ajattele – heidän mielensä on sumentunut.

Siksi pyhyiden tie on myös **ajatusten kristillistämisen tie**.

4. Jumalan sana muovaa pyhän mielen

Tämän mielen uudistumisen ensisijainen väline on Jumalan sana: *”Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana.”* (Kol. 3:16) "Asukoon" ilmaisee pysyvää asettumista asumaan – Raamattua ei vain lueta, vaan se **juurrutetaan, sisäistetään**. Sana ei tule kylään — se tekee **kodin**.

Sana ei vain informoi — se **transformoi**. Sana ei vain opeta — se **muovaa**.

Sanan kautta Henki puhaltaa elämää, rauhaa, toivoa, iloa ja pyhyttä sieluumme.

Ps. 119: *”Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että noudattaa sinun sanaasi.”* *”Olen kätkenyt sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä sinua vastaan.”*

Fil. 4:8”Sitten vielä, veljet, kaikki mikä on totta, mikä kunnioitettavaa ja oikeaa, mikä puhdasta, rakastettavaa ja hyvältä kuulostavaa, jos on jokin hyve ja jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa.” Raamattu ei vain anna pyhyiden ohjeita — se antaa **pyhyiden mielen**.

Niinpä mieli pyhitetään toistuvan Raamatun mietiskelyn kautta osallisuutena Kristuksesta virtaavaan jumalalliseen viisauteen, ”Hänessä ovat kaikki viisauden ja tiedon aarteet kätkeytyinä.” (Kol. 2:3)

5. Pyhyiden motiivit: uusi identiteettimme

Kol. 3:3: ”Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkeytyä Jumalassa.” Paavali perustaa pyhyiden identiteettiin. Uskovan vanha elämä on päättynyt; uusi elämä on kätkeytyä Kristukseen.

Room. 6:4–11: ”Meidät on siis yhdessä hänen kanssaan haudattu... että mekin vaeltaisimme uudessa elämässä.”

Pyhyys on siis sitä, että tulemme siksi, mikä jo olemme – että sisäinen todellisuutemme, yhteys Kristukseen, tulee näkyväksi ulospäin.

Martyn Lloyd-Jones opetti että: ”Uuden testamentin tapa pyhittää on saada meidät ymmärtämään asemamme ja toimimaan sen mukaisesti.”

Paavali sanoo: ”Jos me Hengessä elämme, vaeltakaamme myös Hengessä.” (Gal. 5:25)

Identiteetti edeltää toimintaa. Koska kuulumme Kristukselle – olemme kuolleet vanhalle minälle ja kätkeytyä Kristukseen Jumalassa – meidän tulee elää Hänen näkyvänä edustajanaan maailmassa. Siksi pyhyys ei ole itsensä löytämistä, vaan **Kristuksen löytämistä**.

Hän on elämämme, päämäärämme ja palkintomme.

6. Pyhyiden täyttymys

Kol. 3:4: ”Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa.” Pyhyys on sekä nykyistä osallisuutta että tulevaa täyttymystä. Mieli, joka on suunnattu taivaaseen, odottaa kirkkauden täydellistä ilmestymistä. 1 Joh. 3:2–3: ”Me tulemme hänen kaltaisikseen... **jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä.**”

Toivo ei passivoi — se puhdistaa. **Kirkkauden näky vetää uskovan muutokseen.**

Päätelmä: Pyhyys on tulemista siksi, mikä olet Kristuksessa

Pyhyiden tavoittelu on mielen jokapäiväistä taistelua – taistelua, joka käydään totuudella, Hengen voimassa ja toivon ylläpitämänä. Pyhyys ei ole moraalin opetusta eikä lakihenkisyyttä. Se on osallisuutta jumalalliseen todellisuuteen – Kol. 1:27 ”Kristus teissä, kirkkauden toivo.”

Emme ponnistele saadaksemme Jumalan suosion, vaan elämme siitä, joka on jo annettu Kristuksessa.

Pyhä elämä on selkeää ajattelua, oikeaa rakastamista ja vapaata elämää.

Se on mielen alistamista Kristuksen herruuteen — Hänen sanansa uudistaa ajatuksemme, Hänen Henkensä ohjaa halumme. Elämme pyhää elämää koska meillä jo on se.

Tulevaisuutemme on turvattu, nykyhetkemme muovautuu armosta, ja kutsumuksemme on selvä.

Siksi Paavalin käskyt pysyvät pyhän elämän tiivistelmänä:

- *”Etsikää sitä, mikä on ylhäällä.”*
- *”Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä.”*

Käytännön ohjeet

1. Aamun mielen suunta

- Lue Kol. 3:1–4 hiljaa ja rukoillen.
- Sano: *”Herra, ohjaa mieleni Sinun todellisuuteesi.”*

2. Ajatusristi-harjoitus

- Kun huomaat väärän ajatuksen, pysähdy ja sano: *”Tämä ei ole Kristuksesta.”*
- Korvaa se yhdellä jakeella totuudesta.

3. Pieni totuuden hetki päivässä

- 2 minuutin pysähdys: *”Missä katseeni on?”*
- Nosta se ylös. Toista Kol. 3:2.

Pohdittavaksi ja rukoukseen

1. Missä mielen alueessa huomaat eniten tarvetta Kristuksen hallinnalle?
2. Mikä ajatuskaava vie sinua alas — ja mikä Raamatun totuus nostaa sinut ylös?
3. Miten konkreettisesti voisit antaa Kristuksen Sanan ”asua runsaasti” sinussa tällä viikolla?

Luku 9. Eläkää uutta elämää – Synnin kuolettaminen arjessa

Johdanto: Pyhyys vaatii sekä katsetta että taistelua

Pyhyys ei ole vain kasvua Kristuksen kaltaisuuteen — se on samalla vanhan minän kuolemaa. Kristitty ei muutu pyhäksi lisäämällä hengellisyyttä syntielämän päälle, vaan *kuoleamalla pois synnille ja elämällä Kristuksessa*. Pyhitys on armon työtä meissä, mutta se ei ole passiivista lepoa: se on elävää yhteyttä Kristukseen, joka synnyttää aktiivisen taistelun syntiä vastaan.

Tämä on evankeliumin paradoksi:

- sama armo, joka pelastaa, myös **pyhittää**
- sama Henki, joka uudestisyntyyttää, myös **kuoletttaa synnin**
- sama yhteys Kristukseen, joka antaa uuden identiteetin, myös **vaatii irrottautumista vanhasta**

Pyhyys on samaan aikaan levossa lepäämistä ja tosissaan taistelemista: rauha Jumalan kanssa synnyttää sodan syntiä vastaan.

Raamatun teksti

Kol 3.1 Jos siis teidät on herätetty yhdessä Kristuksen kanssa, niin etsikää sitä, mikä on ylhäällä, missä Kristus istuu Jumalan oikealla puolella.

2 Kiinnittäkää mielenne siihen, mikä on ylhäällä, älkää siihen, mikä on maan päällä.

3 Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkeytynä Jumalassa.

4 Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa.

5 Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta.

6 Niiden vuoksi Jumalan viha kohtaa tottelemattomuuden lapsia,

7 ja niissä tekin ennen vaelsitte, kun niissä elitte.

8 Pankaa nyt tekin pois tämä kaikki: viha, kiivastuminen, pahuus, pilkka ja häpeämätön puhe suustanne.

9 Älkää puhuko valhetta toisistanne. Olettehan riisuneet pois vanhan ihmisen tekoineen

Evankeliumin tie: katse Kristukseen → kuolettakaa synti

Viime luvussa tarkastelimme, kuinka Paavali korostaa katseemme ja ajatustemme kiinnittämistä ylhäällä oleviin asioihin — toisin sanoen Kristukseen. Samalla kun hän kehottaa meitä olemaan kiinnittämättä sydäntämme maallisiin asioihin, nousee luonnollisesti kysymys: mitä tehdä maalliselle nyt, kun katseemme on kääntynyt Kristukseen?

Paavali vastaa: *“Te olette kuolleet, sillä Kristus on teidän elämänne.”* (Kol. 3:3–4). Tähän johtopäätökseen liittyy välitön ja aktiivinen kehoitus: *“Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne.”* (Kol. 3:5).

Pyhitys on samanaikainen, kaksivaiheinen prosessi:

1. **Katse Kristukseen** — Hänen sanaansa ja Henkeensä
2. **Synnin kuolettaminen** — ei vain kieltäytyminen tai pois päin kääntymistä, vaan aktiivista maallisten himojen kuolettamista.

Kuten kaksitahtimoottori ei liiku yhdellä liikkeellä, pyhitys ei etene ilman molempia: Kristuksesta täytyminen ja synnin tappaminen kulkevat yhdessä.

Uskovat ovat jo nousseet uuteen elämään Kristuksen kanssa (Kol. 3:1), **mutta vanhan elämän varjo seuraa heitä edelleen**. Uusi ihminen on syntynyt, mutta vanhat tavat ja taipumukset yrittävät yhä vetää meitä takaisin entiseen. Siksi pyhitys on oppimatka: **opimme elämään sen mukaan, keitä olemme Kristuksessa**.

Paavali käyttää voimakasta sanaa: “Kuolettakaa.” Hän ei tarkoita itsensä rankaisemista, **vaan synnin vallan lopettamista elämässä**. Synti ei kuole itsestään; se on tietoisesti pantava kuolemaan. Tämä on todellisen pyhityksen ydin.

1. Kuolettakaa — aktiivinen käsky

Kreikan verbi kuolettekaan tarkoittaa “tehkää kuolleeksi”.

Se on imperatiivi, päätös, ratkaisu, toiminta **nyt**.

- Ei: “Odota, että synti kuihtuu pois”
- Vaan: “Tee sille loppu nyt”

Ajattele rikkaruohon juurimista: jos et nosta juurta, kasvi palaa. “Kuolettakaa” tarkoittaa juuri sitä — juuren nostamista, ei vain leikkaamista pinnasta. Pyhyys ei ole passiivista. Jumalan armo ei tee meistä sivustaseuraajia, vaan sotilaita. Paavalin käsky perustuu identiteettiin: *“Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätkeytynä Jumalassa”* (Kol. 3:3).

Toisin sanoen: **Tee näkyväksi se, mikä on jo totta Kristuksessa**.

2. Pyhyys vaatii taistelua

Uskon elämä ei ole lepotila (ei ainakaan vielä), vaan sota. Meidät on vapautettu synnin vallasta, mutta emme vielä sen hyökkäyksistä. Jokainen uskovainen on taistelija.

John Owen sanoi: “Tapa synti tai synti tappaa sinut.” Tämä perustuu Room. 8:13:een: *“Jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää.”*

J. C. Ryle: “Todellinen kristillisuus on sotilaan elämää.” Synti ei ole vaaraton. Se kasvaa, väijyy, houkuttelee, ja lopulta tuhoaa. Se, mitä suvaitsemme tänään, hallitsee meitä huomenna.

Jumala varoitti Kainia: “Synti väijyy ovella... mutta hallitse sinä sitä!” (1. Moos. 4:7). Kain ei ottanut varoitusta vakavasti — ja synti voitti hänet. Tämä varoitus koskee meitä kaikkia. **Pyhyys edellyttää jatkuvaa valppautta**: itsensä tutkimista Jumalan sanan valossa.

Sama kutsu kuuluu tänään. Sisäinen taistelu ei ole epäonnistumisen merkki — se on **elinvoiman merkki**. Kuollut ei tunne kipua; elävä tuntee. Niin kauan kuin synti satuttaa ja me taistelemme, Henki toimii meissä.

3. Kolme askelta synnin kuolettamiseen

A. Paljasta – näe synti niin kuin Jumala sen näkee

Pyhyys alkaa totuudesta. Emme voi voittaa vihollista, jota emme tunnista. Ensimmäinen askel on oppia tunnistamaan synti sen todellisessa valossa. **Monet vähättelevät syntiä kutsuen sitä “puutteiksi”, “heikkoudeksi” tai “haasteeksi”, mutta Raamattu puhuu kapinasta Jumalaa vastaan.** Paavali nimeää synnit, sillä niiden voima kätkeytyy pimeydessä – nimeäminen tuo ne valoon.

Synnin kaksoisluettelo (jae 5 & 8)

Paavali esittelee kaksi luetteloja, jotka yhdessä valaisevat mitä tarkoittaa “maalliset jäsenenne”:

1. Sydämen sisäiset himot (jae 5):

Nämä viisi asiaa ovat luonteeltaan sisäisiä tai materiaalisia himoja, jotka hallitsevat ihmistä sisältä päin:

- Haureus – kaikki seksuaalinen toiminta, joka ei perustu Jumalan asettamaan avioliittoon.
- Saastaisuus – kaikki, mikä turmelee mielen ja sielun – esimerkiksi itsekeskeiset mielikuvat, pornografia, halveksunta.
- Kiihko – hallitsematon tunne tai himo, joka ottaa ohjat Jumalan tahdon sijaan.
- Paha himo – sisäinen taipumus haluta asioita, jotka vievät pois Jumalan läsnäolosta.
- Ahneus – halu omistaa enemmän kuin tarvitsee.

Näistä ahneus on epäjumalanpalvelusta, koska se paljastaa sydämen todellisen palveluksen kohteen.

Pyhyys ei ole vain itsehillintää, vaan mielen uudistumista Jumalan yltäkylläisyydestä. Kun Jumala täyttää sydämen, synti menettää vetovoimansa.

Psalmin sanat kuvaavat tätä: *“Ketä muuta minulla olisi taivaassa! Ja kun sinä olet kanssani, en kaipaa mitään maan päältä.”* (Ps. 73:25)

Paljasta-vaiheen rukous:

“Herra, näytä missä valhe hallitsee, jotta totuus saa sijan. Paljasta pimeää, älä tuomitaksesi, vaan vapauttaaksesi.”

B. Katkaise – tee päätös ja toimi heti

Viivyttely antaa synnille juuren. Pyhyys kasvaa silloin, kun armo saa meissä aikaan välittömän kuuliaisuuden. Paavali varoittaa: *“Näiden vuoksi tulee Jumalan viha... mutta nyt teidän on poistettava kaikki tämä.”* (Kol. 3:6–8)

Synti tuhoaa, ja Jumalan viha on pyhää oikeutta vääristystä vastaan.

Uskovainen ei voi elää kuin ennen, sillä hän ei enää ole sama ihminen: *“Olettehan riisuneet vanhan ihmisen tekoineen ja pukeutuneet uuteen.”* (Kol. 3:9–10)

Tämä riisuminen ja pukeminen on jokapäiväinen prosessi.

Ulkoiset, ihmissuhteita rikkovat synnit (jae 8):

- Viha ja kiivastuminen – myrkyttävät sydämen.
- Pahuus ja pilkka – tuhoavat luottamuksen.
- Häpeämätön puhe – pilaavat pyhän yhteyden.

Nämä eivät ole vähäpätöisiä; jokainen loukkaava sana heikentää Kristuksen ruumista. Pyhyys näkyy tavassamme puhua ja suhtautua toisiin.

“Mitä teettekin, sanoin tai teoin, tehkää kaikki Herran Jeesuksen nimessä.” (Kol. 3:17)

Katkaise-vaiheen ohje:

Tee nopea ja konkreettinen ratkaisu heti, kun huomaat houkutuksen. Poista, vaihda, tunnusta. Älä anna syntiselle ajatukselle aikaa juurtua – katkaise yhteys heti.

Katkamainen tarkoittaa jatkuvaa parannuksen tekemistä — ei täydellisyyttä, vaan nopeaa palaamista Jumalan luo langetessamme. Kristitty ei elä synnittömästi, mutta hän ei myöskään elä sovussa synnin kanssa.

C. Korvaa – täytä tyhjä paikka totuudella ja hyvyydellä

Kolmas askel on **uudistuminen**, joka ei jää teoreettiseksi, vaan muuttaa käytännön elämän. Pyhyys ei ole pelkkää synnin vastustamista, vaan elämää, joka heijastaa Kristuksen kauneutta.

Jae 10 puhuu uudesta ihmisestä, joka *“uudistuu jatkuvasti tuntemuksessa”* – mielen ja luonteen uudistumisessa.

Tämä tarkoittaa:

- Pyhitys on mielen uudistumista – Jumalan totuuden sisäistämistä joka päivä.
- Pyhitys on kasvua tiedossa ja suhteessa – Kristuksen tunteminen vetää sydämen Hänen lähelleen.

Paavali päättää: *“Tässä ei ole kreikkalaista eikä juutalaista... vaan Kristus on kaikki ja kaikessa.”* (Kol. 3:11)

Pyhyiden huippu on yhteisöllinen: Pyhyys ei ole yksilösuoritus se luo yhteisön, jossa Kristus on keskipiste ja **puhdistuva sydän puhdistaa myös suhteet**. Eroavaisuudet — kieli, kulttuuri, asema — menettävät merkityksensä, kun yhteinen identiteetti on *“Kristus meissä”*.

Seurakunta saa todellisen voimansa pyhydestä. **Synti jakaa, mutta pyhitys yhdistää: kun seurakunta elää pyhänä, se heijastaa Jumalan kirkkautta**. Pyhyys ei tee meistä ylpeitä vaan nöyriä; se ei kylmetä meitä vaan lämmittää ja vetää ihmisiä puoleensa.

Pyhyys on evankeliumin hedelmä: se ei vie pois iloa, vaan antaa sille todellisen muodon — **Hengen hedelmä on muun muassa iloa.** (Gal. 5:22)

Yhteenveto

Pyhyys on evankeliumin kaksiliike:

- Kristukseen katsominen antaa voiman.
- Synnin tappaminen pitää sydämen vapaana.

Paljasta → Katkaise → Korvaa

Tämä on arjen rytmi, jossa Jumalan armo ei tee meitä passiivisiksi, vaan eläväksi.

Pyhä Henki johtaa taisteluun ja kantaa läpi.

Kristus ei vain kutsu meitä pois synnistä – Hän kutsuu elämään, joka hehkuu Hänen valossaan.

Johtopäätös: Tule siksi, mikä jo olet Kristuksessa

Kristuksen kaltaiseksi tuleminen ei tapahdu automaattisesti. Se on päivittäistä yhteistyötä Hengen kanssa – elämää, jossa armo tekee meissä työtään ja me vastaamme siihen kuuliaisuudella.

- **Paljasta** – näe synti niin kuin Jumala sen näkee, älä peittele sitä. Totuus vapauttaa, kun valo saa osua pimeyteen.
- **Katkaise** – tee rohkea päätös ja hylkää synti heti, kun se pyrkii ottamaan vallan. Älä neuvottele sen kanssa, jonka Kristus on jo ristiinnaulinnut.
- **Korvaa** – täytä tyhjä tila Kristuksen läsnäololla: Sanalla, rukouksella, kiitoksella ja palvelulla. Siinä synti menettää otteensa ja uusi ihminen vahvistuu.

Tämä ei ole lain orjuutta, vaan **evankeliumin vapautta**. Jumala pelastaa meidät paitsi synnin rangaistukselta myös sen vallasta. Hän kutsuu meitä kuolettamaan synnin, jotta voisimme elää todeksi sen uuden elämän, joka jo on meissä Kristuksessa.

“Kristus on kaikki ja kaikessa.” (Kol. 3:11)

Pyhyys on mahdollista, koska Kristus elää meissä. **Siksi nousemme taisteluun – ja iloon – tullaksemme siksi, mitä jo olemme Hänessä.**

Käytännön ohjeet

1. Nimeä synti, jota tänään vastustat — tuo valoon.
2. Etsi Kristuksen läsnäoloa Sanassa ja rukouksessa.
3. Pidä parannus nopeana: kaatuessa nouse heti.

Pohdittavaksi ja rukoukseen

1. Missä elämäsi alueessa Jumala kutsuu sinua kuolettamaan synnin?
2. Miten voisit tänään katsoa enemmän Kristukseen kuin syntiin?
3. Kuinka voit palvella seurakuntaa tavalla, joka rakentaa pyhyiden kulttuuria?

Luku 10. Pitkätie, oikeat vaatteet – Kristuksen mielenlaatu arjessa

Johdanto

Pyhyys on matka, jossa identiteetti (keitä olemme Kristuksessa) synnyttää elämäntavan (miten elämme Kristuksessa). Kolossalaiskirjeen luvussa 3 pyhyys ei ala käskyistä, vaan armosta: *“te olette Jumalan valittuja, pyhiä ja rakkaita”* — tästä virtaa kutsu pukeutua Kristuksen mielenlaatuun. Pyhyiden tie on pitkä, mutta se on rakkauden tie: lahjaksi saatu asema synnyttää Hengen vaikuttaman käytännön. Seuraava teksti avaa tätä polkua selkeästi: ensin identiteetti, sitten kutsu, lopulta arjen suunta.

Pyhyys ei ole vain sisäinen tila tai tunne, vaan elämä, joka näkyy ja tuntuu – se on Kristuksen elämän heijastus ihmisessä. Paavali kuvaa tätä kauniisti Kolossalaiskirjeen kolmannessa luvussa: *“Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valittuja, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, lempeyteen ja pitkämielisyyteen.”* (Kol. 3:12)

Tässä lyhyessä jakeessa on koko pyhityksen tie: **identiteetti, kutsu ja käytäntö.**

Pyhyys on siis lahja ja tehtävä, asema ja asenne, kertakaikkinen todellisuus ja elinikäinen matka. Siksi Paavali kirjoittaa: *“Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa.”* (Kol. 3:3) Pyhä elämä on Kristuksen elämää meissä — ei omaa ponnistustamme, vaan Hengen työtä, joka muovaa meitä Hänen kaltaisikseen.

Tällä tiellä “pukeutuminen” ei merkitse ulkonaista roolinvaihtoa, vaan sisäisestä muutoksesta nousevaa elämää: armahtavaisuutta, ystävällisyyttä, nöyryyttä, lempeyttä, pitkämielisyyttä ja anteeksiantamusta, joiden ylle puetaan rakkaus täydellisyyden siteenä. Pyhyys ei ole kerralla valmis, vaan päivittäinen valinta riisua vanha ja pukea uusi — hidas, uskollinen taipale, jossa Sanan runsaus ohjaa, Kristuksen rauha hallitsee ja kiitollisuus pitää sydämen lämpimänä.

Pyhyys ei kasva eristyksissä, vaan yhteydessä. Siksi seurakunta on paikka, jossa nämä “vaatteet” opitaan käytännössä: opetuksessa ja neuvossa, yhteisessä laulussa ja rukouksessa, arjen teoissa ja sanoissa. Mittana on yksinkertainen periaate: *“Kaikki Herran Jeesuksen nimessä”* (Kol. 3:17) — niin, että se mitä ajattelemme, puhumme ja teemme, sopii Hänen nimeensä ja kirkastaa Hänen hyvyttään.

Pyhyiden pitkällä tiellä suunta ratkaisee: kun alku on armo ja päämäärä kirkkaus, jokainen askelkin voi olla kiitoksen sävyttämä.

1. Pyhyys on elinikäinen prosessi

“Pukeutukaa siis...” (Kol. 3:12) Paavali käyttää verbiä – pukeutua – jatkuvassa muodossa. Pyhyys ei ole hetken saavutus, vaan jatkuva vaellus, ei saisi olla taukoja. Jokainen päivä on uusi mahdollisuus pukea ylle Kristuksen mielenlaatu ja jättää taakse vanhan ihmisen vaatteet.

Kasteessa meidät puettiin Kristukseen (Gal. 3:27 Kaikki te, jotka olette Kristukseen kastettuja, olette pukeutuneet Kristukseen.), mutta arjessa me opimme kulkemaan niissä vaatteissa. Tämä on elämänmittainen prosessi – jatkuvaa kuolemista itselle ja elämistä Kristukselle (Room. 6:3–4).

Pyhityksen tie on usein hidas, ei ole olemassa hengellisiä oikoteitä Kristuksen kaltaisuuteen. Se on hiljainen ja kivulias prosessi, jossa Jumalan Henki tekee työtänsä meissä. Mutta hitaus ei tarkoita pysähtymistä – niin kauan kuin suunta on Kristusta kohti, olemme oikealla tiellä.

“Katse kiinnitettynä uskon alkajaan ja täydelliseksi tekijään, Jeesukseen” (Hepr. 12.2)

Hurskas ihminen ei ole se, joka ei koskaan kaadu, vaan se, joka nousee aina uudelleen.

“Vaikka vanhurskas kaatuisi seitsemän kertaa, hän nousee jälleen, mutta jumalattomat suistuvat onnettomuuteen” (Sananl. 24:16)

Pyhyys ei ole virheettömyyttä, vaan uskollisuutta nousta uudelleen.

Jerry Bridges sanoo ”Pyhyiden tavoittelu on Jumalan ja uskovan yhteinen matka. Kukaan ei voi saavuttaa pyhyyttä ilman Jumalan työtä hänessä, mutta yhtä varmasti kukaan ei saavuta sitä myöskään ilman omaa vaivannäköään.” Hän jatkaa: ” Jos aiomme saavuttaa pyhyyttä, meidän on jatkettava sinnikkäästi, vaikka kaadumme matkan varrella.”

Pyhä Henki on sekä voima että vaikuttaja (Fil. 2:12–13). Hän antaa tahdon, mutta meitä kutsutaan tekemään valinta – pukeutumaan Kristukseen joka päivä.

2. Itsetutkistelu ja uudistuminen

Pyhitys ei kasva ilman rehellisyyttä. Se vaatii katseen kääntämistä sisäänpäin – ei tuomitsevasti, vaan evankeliumin valossa.

“Tutkikaa itseänne, oletteko uskossa. Koetelkaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, ettekö tunne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei näin ole, te ette kestä koetusta.” (2. Kor. 13:5)

Pyhyyteen kuuluu säännöllinen itsetutkistelu:

- Mitä elämässäni täytyy muuttua?
- Mitä syntiä siedän?
- Mitkä tavat tukevat tai estävät kasvua Kristuksessa?

Todellinen hengellinen romahdus ei ala äkillisestä synnistä, vaan vähitellen, sydämen kovettumisesta ja pienistä luopumisista. Kristuksen yhteyden laiminlyönnistä.

Harva, joka elää läheisessä yhteydessä Jeesukseen, sortuu äkkiä. Pyhyys kasvaa vain siinä, missä pysytään Hänessä: *“Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä.”* (Joh. 15:4)

Parannus ei ole yksi hetki, vaan hengellisen elämän rytmi. Luther sanoi: “Kun Herramme ja Mestari Jeesus Kristus sanoi: ‘Tehkää parannus’, hän tahtoi, että koko uskovan elämä olisi parannusta.” Pyhyys syvenee, kun palaamme evankeliumiin.

Tunnustaminen johtaa vapautukseen, ja vapautus johtaa muutokseen. Evankeliumi ei vain pelasta meitä kerran – se kasvattaa meitä joka päivä.

3. Pukeutuminen vaatteisiin, jotka sopivat

“Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valittuja, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, lempeyteen ja pitkämielisyyteen. Kol. 3:12. Uskon elämä ei ala käskyistä vaan identiteetistä.

Raamattu muistuttaa, että ennen kuin teemme mitään, meidän täytyy tietää, keitä olemme.

- Valitut. Jumala on valinnut meidät armosta ennen maailman perustamista (1 Pie 2:8).
- Pyhät. Hän on erottanut meidät kansakseen (1 Piet. 2:9).
- Rakkaat. Meidät on kätkeyty Hänen rakkauteensa (Room. 8:38–39).

Tämä on pyhyiden perusta. Me emme pukeudu uuteen tullaksemme Jumalan lapsiksi, vaan koska olemme jo sitä. **Pyhyys on armon seuraus, ei sen ehto.**

Jokainen aamu alkaa saman valinnan äärellä: pukeudunko vanhan ihmisen vaatteisiin – itseni, ylpeyteni ja katkeruuteni suojiin – vai Kristuksen kirkkaihin vaatteisiin? Kasteen vesi on kuivunut, mutta sen todellisuus jatkuu joka päivä.

4. Kristuksen vaatteet – Hengen hedelmä ja sen ykseys

Paavali luettelee ne vaatteet, jotka kuuluvat Jumalan kansalle: *armahtavaisuus, ystävällisyys, nöyryys, lempeys, kärsivällisyys, anteeksiantamus ja rakkaus. (Kol. 3:12–14)* Nämä eivät ole yksittäisiä hyveitä, Hengen hedelmä kaltaisia (Gal. 5:22–23). *“Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsehillintä. Näitä vastaan ei ole laki.”*

Henki ei kasvata meissä yhdeksää erillistä ominaisuutta, vaan Kristuksen luonteen yhtenä kokonaisuutena. Kun Henki vaikuttaa, koko hedelmä kypsyy – ehkä eri tahdissa, mutta samaa juurta seuraten. Henki tekee työtä meissä kokonaisvaltaisesti – mielen, sydämen ja tahdon tasolla.

- **Armahtava sydän**

Todellinen laupeus syntyy siitä, että olemme itse saaneet armoa. Jeesus tunsu sääliä kansaa kohtaan (Matt. 9:36). Armo ei tee välinpitämättömäksi, vaan myötätuntoiseksi.

- **Ystävällisyys**
Jumalan hyvyys johtaa parannukseen (Room. 2:4). Ystävällisyys on hyvyttä teoissa – lempeyttä, joka heijastaa Jumalan sydäntä maailmaan.
- **Nöyryys**
Kristuksen mieli (Fil. 2:5–8). Todellinen nöyryys ei ole itsensä vähättelyä, vaan itsensä unohtamista Jumalan kunniaksi ja toisten palvelemiseksi.
- **Lempeys ja sävyisyys**
Voima hallinnassa. Jeesus sanoi: “Minä olen lempeä ja nöyrä sydämeltäni.” (Matt. 11:29) Lempeys on lujutta, jota rakkaus hallitsee.
- **Kärsivällisyys ja pitkämielisyys**
Pyhä Henki kasvattaa meille pitkän mielen. Se on kyky antaa toisille aikaa ja luottaa Jumalan aikatauluun.
- **Anteeksiantamus**
“Niin kuin Herra on antanut teille anteeksi, niin antakaa tekin.” (Kol. 3:13)
Anteeksianto on pyhyden sydän. Se ei ole tunne, vaan päätös päästää irti ja luottaa oikeus Jumalalle.
- **Rakkaus**
“Kaiken tämän lisäksi rakkaus, joka on täydellisyyden side.” (Kol. 3:14)
Rakkaus on päällimmäinen vaate, joka sitoo kaiken yhteen. Ilman sitä pyhyys muuttuu kylmyydeksi; rakkaus tekee siitä kauniin.

Nämä Hengen hedelmän piirteet täydentävät samaa kuvaa:

- **Ilo** – sisäinen riemu, joka kumpuaa Kristuksen tuntemisesta.
- **Rauha** – sovinto Jumalan kanssa ja siitä nouseva levollisuus (Ef. 2:14).
- **Hyvyys** – rohkea oikean tekeminen; totuus toiminnassa.
- **Uskollisuus** – vakaus ja luotettavuus, joka heijastaa Jumalaa.
- **Itsehillintä** – Hengen antama kyky hallita haluja ja säilyttää vapaus.

Kaikki nämä piirteet muodostavat yhden kokonaisuuden: Kristuksen elämän Hänen kansassaan. Ne eivät ole ihmisponnistuksen tulosta, vaan Pyhän Hengen työtä. Mutta ne vaativat jokapäiväisen päätöksen: pukeutua siihen, mitä Henki kasvattaa.

Joka päivä seisomme kahden vaatekaapin edessä: vanhan ihmisen rievut tai Kristuksen kirkaat vaatteet. Kun valitsemme pukeutua Kristukseen, maailmassa näkyy Hänen valonsa meidän kauttamme.

5. Pyhyys ei ole yksilösuoritus

“Teidät on kutsuttu yhdessä yhdeksi ruumiiksi.” (Kol. 3:15)

Pyhyys ei kasva eristyksissä, vaan yhteydessä. Seurakunta on Jumalan kasvihuone, jossa Hengen hedelmä kypsyy. Paavali antaa kolme yhteisöllistä ohjetta:

A. Antakaa Kristuksen rauhan hallita.

“Antakaa Kristuksen rauhan hallita sydämissänne.” (Kol. 3:15)

Rauha toimii sisäisenä tuomarina: jos rauha katoaa, pysähdy. Pyhä Henki ei johda levottomuuteen, vaan sovintoon.

B. Asukoon Kristuksen sana runsaasti teissä.

“Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana.” (Kol. 3:16)

Sana ei saa olla vieras, vaan asukas. Se muokkaa seurakuntaa opetuksessa, neuvossa ja laulussa. Siksi ylistys ei ole tunnelma, vaan Sanan jatke.

C. Tehkää kaikki Herran Jeesuksen nimessä.

“Ja kaikki, mitä teette sanalla tai teolla, tehkää Herran Jeesuksen nimessä.” (Kol. 3:17)

Tämä on pyhän elämän mittatikku. Jos et voi sanoa sitä Jeesuksen nimessä, jätä se. Pyhyys on käytännöllistä totuutta.

6. Olkaa kiitollisia – seurakunnan öljy

Paavali toistaa saman kolme kertaa kolmessa jakeessa: *“Olkaa kiitollisia.”* (3:15)

“Laulakaa kiitollisina sydämissänne Jumalalle.” (3:16)

“Kiittäen Jumalaa ja Isää hänen kauttaan.” (3:17)

Kiitollisuus on seurakunnan öljy – se pitää liikkeen pehmeänä ja yhteyden lämpimänä.

Ilman sitä rukous muuttuu rutiiniksi ja yhteys raskaaksi. Valitus, vertailu ja tyytymättömyys ruostuttavat Hengen työn, mutta kiitos vapauttaa sen uudelleen liikkeelle. Kiitollinen sydän näkee Jumalan lahjat arjessa. Se on merkki siitä, että ihminen elää armon todellisuudessa.

“Iloitkaa aina. Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää kaikissa olosuhteissa.” (1. Tess. 5:16–18)

Kiitollinen seurakunta on vahva todistus maailmalle, koska se suurentaa Jumalan uskollisuutta. Kiitos tekee arjesta pyhää.

Lopuksi: Pitkä tie, oikeat vaatteet

Pyhyys on pitkä tie, mutta sen jokainen askel on armon sävyttämä. Sen alku on armo, sen päämäärä kirkkaus. Me pukeudumme Kristukseen: rakkauteen, iloon, rauhaan, kärsivällisyyteen, ystävällisyyteen, hyvyyteen, uskollisuuteen, sävyisyyteen ja itsehillintään. Me elämme Hänen rauhassaan, Hänen sanansa ohjaamina ja kiitollisina kaikessa. Pyhyys ei ole täydellisyyttä, vaan Kristuksen hallitsemaa elämää. Se on arjen hengellisyyttä – askeleita, jotka johtavat Hänen valoonsa.

Käytännön ohjeet

1. **Aloita päivä pukeutumalla tietoisesti Kristukseen.**
Ennen päivän tehtäviä pysähdy ja rukoile: "Herra, tänään haluan pukeutua armahtavaisuuteen, nöyryyteen ja rakkauteen." Tee siitä sydämen rituaali, ei suoritus.
2. **Harjoittele kiitollisuutta pienissä asioissa.**
Kirjoita joka ilta kolme asiaa, joista kiität Jumalaa. Kiitos avaa sydämen näkemään arjen pyhyiden ja pitää Hengen työn liikkeessä.
3. **Pysähdy, kun rauha katoaa.**
Jos sisäinen levottomuus tai ärtymys nousee, älä kiirehdi eteenpäin. Pidä hetki hiljaisuutta ja kysy: "Johtaako tämä Kristuksen rauhaan?" Palaa siihen, mikä rakentaa yhteyttä.
4. **Anna Sanan asua runsaasti sinussa.**
Lue ja toista viikon aikana yhtä jaetta Kolossalaiskirjeen kolmannesta luvusta. Kirjoita se muistiin, rukoile sen mukaan ja salli sen muovata ajatteluasi.

Pohdittavaksi ja rukoukseen

1. **Missä mielen alueessa huomaat eniten tarvetta Kristuksen hallinnalle?**
Mikä sisäinen ajatus, pelko tai asenne kaipaa Hengen rauhaa ja Sanan totuutta?
2. **Mikä ajatuskaava vie sinua alas — ja mikä Raamatun totuus nostaa sinut ylös?**
Pyydä Pyhää Henkeä muistuttamaan totuuksista, jotka vapauttavat.
3. **Miten konkreettisesti voisit antaa Kristuksen Sanan "asua runsaasti" sinussa tällä viikolla?**
Onko se Raamatun äärellä viipyminen, musiikki, rukous tai yhteinen jakaminen seurakunnassa?
4. **Miten voisit lisätä kiitollisuuden ääntä arjessasi?**
Kiitollisuus ei muuta olosuhteita heti, mutta se muuttaa sydämen suunnan — kohti Jumalan hyvyyttä.

Luku 11. Pyhyys, joka elää arjessa: Pyhä avioliitto

Pyhyys ei ole elämän erillinen osa, vaan sen sydän. Jumala ei kutsu meitä pois maailmasta, vaan elämään sen keskellä Hänen valonsa kantajina. Hänen pyhyytensä ei asu vain kokouksissa ja rukoushetkissä, vaan kodeissa, ihmissuhteissa ja vastuissa, joissa rakkautta, kärsivällisyyttä ja uskollisuutta koetellaan.

Pyhyys ei ole hetki, vaan elämäntapa — jatkuva liike Kristukseen päin. Se on kutsu siihen, että Kristuksen elämä saa näkyä meidän elämässämme: puheessa ja teoissa, anteeksiannossa ja uskollisuudessa, arjen valinnoissa ja kantamissamme vastuissa. Pyhitys on Jumalan armoa, joka muovaa sydäntä arjessa – ei täydellisyydessä, vaan siinä, että palaamme yhä uudelleen Kristuksen luo jokaisen epäonnistumisen jälkeen. Se on uskollisuutta Hänen armoonsa.

Raamattu ei tunne jyrkkää rajaa pyhän ja maallisen välillä. Kun Kristus hallitsee sydämessä, myös arjen elämä asettuu Hänen eteensä ja Hänen nimessään elettäväksi. Ihan tavallisissa teoissa voi näkyä pyhitetty sydän: uskollisuudessa, lempeydessä, kärsivällisyydessä ja rohkaisun sanoissa. Näin koko elämästä tulee paikka, jossa Jumalan armo saa muodon ja Kristuksen mieli ohjaa suuntaa.

Tässä luvussa katse kohdistuu avioliittoon — yhteiseen elämään, jossa Kristuksen herruus ei jää ajatukseksi, vaan saa tulla eletyksi todellisuudeksi.

1. Avioliitto Kristuksen herruuden alla (Kol. 3:18–19)

Vaimot, olkaa miehellenne alamaisia, niin kuin sopii Herrassa. Miehet, rakastakaa vaimoanne älkääkä olko häntä kohtaan katkeria. Lapset, olkaa kaikessa kuuliaisia vanhemmillenne, sillä se on Herralle mieleen. Isät, älkää katkeroitako lapsianne, etteivät he masentuisi. Orjat, olkaa maallisille isännillenne kaikessa kuuliaisia, ei silmänpalvelijoina, ihmisiä mielistellen, vaan vilpittömin sydämin, Herraa peläten. **Mitä teettekin, tehkää se sydämestänne niin kuin Herralle eikä ihmisille. Tehän tiedätte, että saatte Herralta palkaksi perinnön. Te palvelette Herraa Kristusta.** Joka tekee väärin, saa takaisin, mitä on väärin tehnyt, eikä henkilöön katsota.

Miehet: rakastakaa, älkää katkeroitako

Miehet, rakastakaa vaimoanne älkääkä olko häntä kohtaan katkeria.” (Kol. 3:19)

Pyhä avioliitto ei rakennu vallan, vaan uhraavan rakkauden varaan. Paavali ei kuvaa romanttista tunnetta, vaan Kristuksen kaltaista rakkautta, joka palvelee toista.

Verbi *”rakastakaa”* on preesensin imperatiivi ja ilmaisee **jatkuvaa, pysyvää asennetta**: rakkauden tulee olla yhtä kestäväää ja itseään antavaa kuin Kristuksen rakkaus seurakuntaa

kohtaan (Ef. 5:25). Tämä rakkaus ei ole hetkellinen tunne, vaan **tahdonliike**, joka etsii toisen parasta myös silloin, kun oma mukavuus kärsii. Se on aktiivista hyvyttä, uskollisuutta ja lempeyttä – rakkauden tekoa, ei vain sen tuntemista. Paavalin kehoitus sulkee pois kaiken kovuuden tai katkeruuden sillä Kristuksen rakkautta ei voi elää todeksi rinnakkain sydämen kovuuden kanssa.

Luther sanoi: “Mies ei hallitse vaimoan, vaan suojelee häntä, kuten Kristus suojelee seurakuntaansa.” Paavalin sanat ovat yksinkertaiset, mutta ne sisältävät koko evankeliumin asenteen. Miehen rakkautta ei mitata sanoilla, vaan sillä, miten hän kantaa vastuuta ja toimii silloin, kun mikään ei palkitse. Tämä rakkaus ei jää sanoiksi, vaan näkyy teoissa. Kristuksen kaltainen rakkaus on aktiivista, ei reaktiivista. Se ei odota toisen täydellisyyttä, vaan palvelee **keskeneräisyyttä**.

Kun Paavali sanoo: “**älkää olko katkeria**”, hän varoittaa sydämen kylmenemisestä. Katkeruus on rakkauden hiljainen vastakohta: se ei huuda, mutta vetäytyy. Rakkaus sen sijaan pysyy lähellä, vaikka ei ymmärtäisi kaikkea. Se ei ole vain tunteen ilmaisua, vaan sydämen asennetta, joka muovaa arkea. Miehen rakkaus on kutsu **olla ensimmäinen**, joka pyytää anteeksi, ensimmäinen, joka kuuntelee, ja viimeinen, joka luovuttaa.

Tämä kutsu on vastoin luonnollista taipumustamme. Joskus miehen suurin uhri **on nöyryä pyytämään anteeksi tai tunnustamaan oma heikkoutensa**. Se on armosta elämistä myös silloin, kun rakkaus tuntuu mahdottomalta. Tällainen johtajuus seuraa Kristuksen mallia, joka hallitsi palvelemalla. Se on hengellistä johtajuutta, joka ei nojaa valtaan, vaan armoon. Kristuksen risti on sen mitta: “*Hän osoitti heille rakkautta loppuun asti.*” (Joh. 13:1)

Siksi uskovan miehen kutsu on sama: rakkaus, joka pysyy, vaikka olosuhteet vaihtuvat. Samalla tavalla uskovan miehen tehtävä on rakastaa niin, **että koti on turvallinen paikka kasvaa, myös silloin kun elämä on epätäydellistä**. Tämä rakkaus ei ole heikkoutta, vaan voimaa hallittuna. Se suojelee, ei hallitse; se rakentaa, ei hajota. Tämä asenne on vastoin luonnollista ylpeyttä, ja juuri siksi **se on pyhyiden hedelmä**.

Todellinen mies ei menetä arvoaltaansa, kun hän palvelee — hän löytää sen. Calvin sanoi: “Rakkaus, joka hallitsee ilman lempeyttä, ei ole enää Kristuksen rakkautta.” Kristuksen rakkauteen liittyy myös rukous: joka kantaa vaimoan Jumalan eteen. Se tekee myös miehestä rohkaisijan, joka puhuu elämää, ei vertailua.

Kun mies rukoilee vaimonsa puolesta, hän ei pyydä Jumalaa muuttamaan vaimoan oman tahtonsa mukaiseksi. Sen sijaan hän rukoilee, että Jumala muovaisi heidän molempien sydämet kulkemaan samaan suuntaan. Tämä on miehen kutsu: rakastaa niin kuin Kristus rakasti — uhrautuen, suojellen ja armahtaen. Tällainen rakkaus ei huku arjen kiireisiin, vaan tekee kodista alttarin, jossa Jumalan läsnäolo saa viipyä.

Pyhyiden rakkaus kantaa myös toivoa. Kristuksen rakkaus ei ainoastaan palvele, vaan se myös **näkee** vaimon sellaisena, miksi Jumala hänet luo. Miehen tehtävä on olla se, joka **rohkaisee esiin** vaimonsa lahjat ja kutsumuksen, ja näkee hänessä Jumalan kuvan kauneuden. Se on katse, joka on täynnä **toivoa ja luottamusta** – sellaista, joka uskoo parempaan huomiseen ja Jumalan työhön heidän molempien elämässä (vrt. Ef. 5:26–27).

Paavali tiivistää: “Kaiken tämän lisäksi pukeutukaa rakkauteen, joka on täydellisyyden side.” (Kol. 3:14) Kristus on pyhyiden malli, ja hänen rakkautensa on avioliiton liima. Siinä rakkaudessa on voima, joka uudistaa kodin, eheyttää haavat ja tekee arjesta alttarin Jumalan läsnäololle.

Vaimot: kuuliaisuus Herrassa

“Vaimot, olkaa miehellenne alamaisia, niin kuin sopii Herrassa.” (Kol. 3:18)

Paavali ei aseta miestä ja vaimoa vastakkain, vaan kutsuu heidät elämään Kristuksen hallintavallan alla, samassa armon järjestyksessä. Kun hän kirjoittaa: *“Vaimot, olkaa miehellenne alamaiset, niin kuin sopii Herrassa”* (Kol. 3:18), hän käyttää verbiä, joka tarkoittaa “asettua järjestykseen jonkun alle” — ei arvoltaan alemmaksi, vaan osaksi Jumalan säätämää kokonaisuutta.

Tämä ei ole pakkoa eikä vallankäyttöä, vaan vapaaehtoinen suostumus rakkauden järjestykseen, jossa mies ja vaimo palvelevat toisiaan eri tavoin, mutta saman Herran alaisina. Alamaisuus tässä merkitsee sydämen luottamusta ja järjestystä, joka antaa rakkaudelle tilan kasvaa. Miehen tehtävä on vastata siihen rakkaudella, joka uhrautuu ja suojelee — *“niin kuin Kristus rakasti seurakuntaa”* (Ef. 5:25).

Siksi Paavali lisää: “niin kuin sopii Herrassa” mikä tarkoittaa, että Kristus itse on mitta, raja ja moraalinen perusta. Kaikki alamaisuus tapahtuu Herrassa: sen ulkopuolelle ei kuulu mikään, mikä rikkoo Jumalan tahtoa, ihmisarvoa tai avioliiton pyhyyttä. Vaimon ensisijainen alaisuus kuuluu Herralle, jonka rakkaus varjelee ja ohjaa kaikkia suhteita. Näin alamaisuus ei ole rakkauden ehtona, vaan sen hedelmänä, ja pyhyys ilmenee arjessa juuri siinä, että rakkaus ja järjestys kohtaavat Kristuksessa.

Johannes Krysostomos selittää: “Vaimon kuuliaisuus ei ole orjan alistumista, vaan ystävyyden harmoniaa, jossa molemmat ovat Kristuksen alla.”

Vaimoa kutsutaan kantamaan kodin hengellistä ilmapiiriä rukouksen ja viisauden hengessä. Herralle kuuliaisuus luo vapauden puhua totuus rakkaudessa, ei halveksien. Kun vaimo rohkaisee puolisoaan, hän kylvää uskoa ja vahvistaa toisen sisäistä rohkeutta. Tällainen tuki ei ole imartelua, vaan evankeliumin lempeyttä, joka heijastaa Jumalan armoa. Monessa kodissa Pyhä Henki toimii vaimon rukousten kautta – ne ovat kuin näkymätön virta, joka ohjaa perhettä kohti Jumalan tahtoa.

Pitää kuitenkin lisätä tähän, että todellinen pyhyys avioliitossa kasvaa siitä, että molemmat kumppanit *tukevat* toistensa kutsumusta, eivätkä *kontrolloi* sitä. Sekä miehen että vaimon kutsu heijastuu samaan lähteeseen — Kristuksen mielenlaatuun, jonka Paavali tiivistää seuraavasti:

Kristuksen mielenlaatu avioliitossa

“Pukeutukaa siis te, jotka olette Jumalan valittuja, pyhiä ja rakkaita, sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, lempeyteen ja pitkämielisyyteen.” (Kol. 3:12)

- **Armahtavuus** – Kristus näki särkyneet ja liikkui myötätunnosta heitä kohtaan (Matt. 9:36). Hän ei sivuuttanut kipua, vaan kantoi sen rukouksessa Isän eteen.
- **Hyvyys** – Kristus osoitti armoa pienissä eleissä: kosketti spitaalista, söi syntisten kanssa ja siunasi lapsia (Mark. 1:41; 2:15–16; 10:16).
- **Nöyryys** – Hän, joka oli Jumalan muotoinen, *“tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon”* (Fil. 2:6–7).
- **Lempeys** – Kristus sanoi: *“Ottakaa minun ikeeni päälle ja oppikaa minusta, sillä minä olen lempeä ja nöyrä sydämeltä”* (Matt. 11:29).
- **Pitkämielisyys** – Hän kantoi opetuslastensa vajavaisuutta ja viipyi heidän rinnallaan, vaikka he epäonnistuivat (Luuk. 22:31–34; Joh. 21:15–17).
- **Anteeksianto** – Kristus antoi anteeksi jo ristillä sanoen: *“Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät”* (Luuk. 23:34).

Kun nämä hyveet tulevat todeksi yhteisessä elämässä, pyhyys ei ole enää opinkappale, vaan eletty todellisuus.

Pyhyiden arki kahden suuntaan

Kristuksen kuva ei heijastu yksin miehessä eikä naisessa, vaan heidän välisessään liitossa. Armahtavuus tarkoittaa, että kumpikin näkee toisen haavat ja pysähtyy niiden äärelle ilman kiirettä: ei neuvo ensin, vaan kuuntelee. Kun toinen väsyä, toinen kantaa rukouksessa. Hyvyys on sitä, että arjen pienet teot muuttuvat siunausten kieleksi – katse, sana, ele, joka sanoo: *“Olet minulle lahja.”* Nöyryys tunnustaa: *“Tarvitsen sinua.”* Se ei odota anteeksipyyntöä ennen kuin itse pyytää. Lempeys tekee tilaa: se hillitsee voiman ja avaa oven rauhalle. Se kysyy, miten voimme yhdessä palata Kristuksen sydämen rytmiin. Pitkämielisyys antaa kasville aikaa. Se ei mittaa rakkautta päivissä, vaan uskollisuudessa. Anteeksianto on liiton jatkuva hengitys – ei kerran lausuttu sana, vaan elämäntapa, jossa eilinen ei määritä huomista.

Pyhässä avioliitossa rakkautta ei näytetä vain hellinä tekoina, vaan myös siinä, että uskalletaan puhua totta lempeästi (Ef. 4:15). Kristuksen rakkaus ei kierrä vaikeita asioita,

vaan kohtaa ne parantavalla tavalla. Oikea ojentaminen ei nöyryytä, vaan nostaa: se sanoo toisen arvokkuuden ääneen samalla kun kutsuu kasvamaan. Kun jotakin on korjattava, se tehdään sydämellä, joka ensin rukoilee: "Herra, anna minun puhua tavalla, joka rakentaa." Silloin sanat eivät lyö, vaan ohjaavat. Ojennus on silloin palvelua – toisen parhaaksi, ei oman oikeassa olemisen vuoksi. Ja kun itse erehtyy, korjauksen voi ottaa vastaan kiitollisuudella: "Näen, että rakkaus ohjaa minua." Avioliiton voima ei ole virheettömyydessä, vaan siinä, että virheet muuttuvat kasvun paikoiksi. Kummankin tehtävä on auttaa toista näkemään sen, mikä vahvistaa Kristuksen kuvaa: rohkaista heikkoa kohtaa, muistuttaa totuudesta ja antaa sanoja, jotka kutsuvat toivoon. Näin kaksi ihmistä voi hioa toisiaan niin kuin rauta rautaa hioo (Sananl. 27:17). Näin pyhä avioliitto oppii sekä kantamaan että korjaamaan – ja juuri siinä Kristuksen rakkaus tulee näkyväksi.

Kun nämä Kristuksen piirteet alkavat näkyä yhteisessä arjessa, koti muuttuu pyhäköksi, jossa molemmat oppivat rakastamaan kuten Kristus rakastaa: uhrautuen, suojellen, armahtaen ja iloiten toisen lahjasta.

Käytännön ohjeet

1. Asettakaa Kristuksen herruus näkyväksi arjessa

Pysähtykää yhdessä säännöllisesti kysymään: *Miten Kristuksen mieli voisi näkyä tavassamme puhua, kuunnella ja kohdata toisemme?* Pyhyys kasvaa siellä, missä Kristus saa ohjata myös pieniä valintoja.

2. Harjoitelkaa anteeksiantoa elämäntapana

Älkää odottako täydellisiä hetkiä. Pyhyiden arki rakentuu siitä, että pyydetään anteeksi ajoissa ja annetaan armoa runsaasti. Anteeksianto ei vähennä totuutta, vaan tekee sille tilaa parantaa.

3. Kantakaa toisianne rukouksessa, ei vain mielipiteissä

Kun ristiriita syntyy, viekää se ensin Jumalan eteen. Rukous muuttaa sydämen sävyn ja auttaa näkemään toisen Kristuksen silmin. Se varjelee rakkauden katkeruudelta.

4. Sallikaa keskeneräisyys ja kasvun hitaus

Pyhyys ei kypsy kiireessä. Antakaa toisillenne aikaa kasvaa ja muuttua. Kristus ei hylkää kesken olevaa työtä — eikä kutsu teitäkään tekemään niin.

Pohdittavaksi ja rukoukseen

1. Missä tilanteissa Kristuksen rakkaus on tällä hetkellä eniten koetuksella yhteisessä arjessanne?

Rukoilkaa, että Pyhä Henki näyttää tien, joka johtaa lempeyteen ja totuuteen.

2. Mikä asenne tai tapa kaipaisi Kristuksen mielenlaadun uudistavaa työtä?

Pyytäkää Jumalaa muovaamaan sydäntä ennen kuin odotatte muutosta toisessa.

3. **Miten rukous voisi saada suuremman sijan suhteessanne?**

Onko se yhteinen hetki, hiljainen siunaus tai toisen kantaminen Jumalan eteen nimeltä?

4. **Mistä voitte juuri nyt kiittää Jumalaa toisessanne?**

Kiitos avaa silmät näkemään Jumalan työn myös keskeneräisyydessä ja vahvistaa toivoa tulevaan.

Luku 12. Pyhyys, joka elää arjessa: Pyhä vanhemmuus

Johdanto

Pyhyys saa konkreettisen muodon siellä, missä elämä on haavoittuvinta. Vanhemmuudessa pyhyys ei näyttäydy suurina sanoina tai ihanteina, vaan arkisina valintoina, joissa rakkaus, kärsivällisyys ja vastuu joutuvat koetukselle. Vanhemmuus on paikka, jossa pyhyys ei voi olla ulkokuorta tai roolia, vaan sydämen asennetta, joka näkyy ajan kanssa.

Raamattu ei kuvaa lapsia vanhempien omistuksena, vaan Jumalan lahjana ja luottamustehtävänä. Siksi vanhemmuus on pyhä kutsumus: vastuun kantamista ilman murskaamista, ohjaamista ilman pelkoa ja rajojen asettamista tavalla, joka varjelee lapsen sisäistä rohkeutta. Pyhä vanhemmuus ei perustu täydellisiin menetelmiin, vaan vanhemman omaan elämään Kristuksen herruuden alla.

Paavalin sanat Kolossalaiskirjeessä suuntaavat huomion kodin hengelliseen ilmapiiriin. Hän ei keskity ensisijaisesti kasvatuksen tekniikoihin, vaan siihen, millaisessa hengessä auktoriteettia käytetään. Pyhyys vanhemmuudessa näkyy juuri tässä: totuuden ja armon tasapainossa, jossa lapsi saa kasvaa turvassa ilman, että hänen toivoaan murennetaan.

Tämä luku kutsuu katsomaan vanhemmuutta paikkana, jossa Jumala itse on läsnä ja työssä. Siinä ei ainoastaan kasvateta lasta, vaan myös vanhempi itse muovautuu. Pyhä vanhemmuus on elämää, jossa armo saa kulkea sukupolvelta toiselle ja jossa koti voi tulla paikaksi, jossa Jumalan hyvä sydän tulee näkyväksi.

”Lapset, olkaa kaikessa kuuliaisina vanhemmillenne, sillä se on Herralle mieleen. Isät, älkää katkeroittako lapsianne, etteivät he masentuisi.” (Kol. 3:20–21)

Lapsi on Jumalan lahja

Raamattu muistuttaa meitä siitä, että lapset eivät ole ensisijaisesti vanhempien projekti vaan lahja Jumalalta:

”Katso, lapset ovat Herralta saatu lahja, kohdun hedelmä on palkka” (Ps. 127:3)

Kuva, jossa lapset verrataan sankarin kädessä oleviin nuoliin (Ps. 127:4–5), puhuu sekä arvosta että kutsumuksesta. Lapsi nähdään tulevaisuuden kantajana, mutta samalla Jumalan uskomana elämänä, jota ei omisteta vaan hoidetaan. Pyhä vanhemmuus alkaa tästä näkökulmasta: kiitollisuudesta, ihmetyksestä ja vastuullisesta ilosta. Kun lapsi ymmärretään lahjaksi, muuttuu myös kasvatusta — se on pyhää palvelua.

Paavalin aikana isällä oli perheessä lähes rajaton valta. Roomalaisen lain mukaan hänellä oli oikeus määrätä lastensa elämästä, rangaista heitä ankarasti ja jopa hylätä heidät. Lapsia

pidettiin usein omaisuutena eikä ensisijaisesti yksilöinä, joilla oli oma arvo. Tässä kulttuurissa Paavalin kehoitus oli radikaali: hän asetti isällisen vallan Kristuksen alaisuuteen ja muistutti, että lapsia ei saa alistaa pelolla eikä kovuudella, vaan kohdata heidät ihmisinä, joiden sydän on suojeltava.

Paavalin käyttämä kieli on tässä erityisen tarkka ja paljastava. Hän ei kiellä ojennusta tai ohjausta, vaan varoittaa tavasta, jolla valtaa käytetään. Hän varoittaa kasvattamisesta, joka ärsyttää, kohtuuttomasti painostaa ja murentaa — sellaisesta, joka on epäoikeudenmukaista, kovaa, nöyryyttävää, vailla rakkauden sävyä. Tällainen kasvatusta ei rakenna, vaan kuluttaa. Se ei johda kasvuun, vaan sisäiseen vetäytymiseen.

Paavali näkee selvästi, että jatkuva ankaruus, kylmyys tai mielivaltainen kohtelu ei ainoastaan satuta hetkellisesti, vaan voi vähitellen murtaa lapsen sisäisen rohkeuden. Tulos ei ole kasvu vaan lannistuminen: lapsi menettää rohkeutensa, toivonsa ja luottamuksensa omaan arvoonsa. Siksi Paavalin sanat eivät ole vain kasvatusohje, vaan syväsielunhoidollinen havainto: ilman armoa käytetty auktoriteetti ei kasvata kuuliaisuutta, vaan synnyttää pelkoa ja vetäytymistä.

Paavali varoittaa siis vanhempia liiallisesta ankaruudesta, joka murtaa lapsen hengen ja vie tältä rohkeuden, ja korostaa, että vanhemman tulee käyttää auktoriteettiaan lempeästi, jotta lapsi ei joutuisi epätoivoon.

Ojennuksen merkitys tänään – rakkauden ohjaus, ei pelon väline

Raamattu kuvaa Jumalan omaa kasvattavaa rakkautta: *“Sillä jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa.”* (Hepr. 12:6) Tämä ei ole koston kuria, vaan rakkauden huolenpitoa. Jumala ei nöyryytä, vaan kasvattaa; Hän ei katkaise murtunutta ruokoa, vaan sitoo sen uudelleen yhteen.

Me ymmärrämme, että ojennus pyhässä vanhemmuudessa ei tarkoita kovuutta, nöyryyttämistä tai pelottelua, vaan johdonmukaista ja lempeää ohjausta. Sen tarkoitus ei ole murtaa lapsen persoonaa, vaan suojella sitä ja tukea sen tervettä kasvua. Pyhä ojennus ei tavoittele ulkoista kuuliaisuutta hinnalla millä hyvänsä, vaan sydämen kasvua ja sisäistä muutosta.

Pyhän vanhemmuuden kasvatusta kutsuu toisenlaiseen tiehen: auktoriteettiin, joka on Kristuksen alainen — **vahva mutta lempeä, selkeä mutta armahtava, ohjaava mutta ei murskaava**. Tällaisessa ilmapiirissä lapsen sydän saa kasvaa turvassa, eikä hänen tarvitse kovettaa itseään pärjätäkseen. **Rajat ja rakkaus, totuus ja turvallisuus, kuri ja läsnäolo eivät ole vastakohtia**, vaan yhdessä ne rakentavat tilan, jossa lapsi voi kasvaa rohkeasti kohti sitä, mihin Jumala on hänet kutsunut.

Kun kaikki ei mene hyvin, pyhä ojennus näkyy siinä, että vanhempi pysyy rinnalla, vaikka tie olisi kivinen. Hän **ei vedä rakkauttaan pois**, vaikka lapsi tekisi **vääriä valintoja**. Hän jatkaa rukoilemista, kuuntelemista ja toivoa — sillä todellinen muutos syntyy sydämessä, ei pakottamalla.

Pyhä vanhemmuus on rukouksen paikka. Vanhempi, joka rukoilee oman voimattomuutensa keskellä, löytää uuden näkökulman: hän ei ole vain kasvattaja, vaan itsekin kasvatettava. Jumala muovaa vanhemman sydäntä samalla kun tämä ohjaa lastaan. Usein juuri heikkouden hetket avaavat lapselle näkyvimmän todistuksen siitä, mitä armo on. Sellaisessa kodissa kasvaa rohkea lapsi – ei siksi, että hän osaa kaiken, vaan koska hän tietää olevansa rakastettu.

Pyhä vanhemmuus edellyttää tasapainoa ”lapsikuninkaan” (lapsen, joka hallitsee perhettä) ja alistetun lapsen välillä.

Paavalin lyhyt kehotus on siis kuin ikkuna, joka avaa näkymän kodin hengelliseen ilmapiiriin. Hän ei puhu kasvatuksen menetelmistä, **vaan sydämen asenteesta**. Vanhemmuus ei ole hallitsemista, **vaan palvelemista**; ei pelon rakentamista, vaan **toivon vahvistamista**. Uskova koti ei ole paikka, jossa lapsi oppii varomaan virheitä, vaan paikka, jossa hän oppii turvautumaan armoon. Me vanhempina tarvitsemme tätä armoa aivan yhtä paljon kuin lapsemme. Lapsen sielu tarvitsee rajoja, mutta vielä enemmän se tarvitsee varmuuden siitä, että häntä rakastetaan ehdoitta.

Jumalan tuntemisen tie kotona

Paavalin sanoma ei jää vain varoitukseksi, vaan kutsuu rakentamaan kodin, jossa armo näkyy arjessa ja usko saa kasvaa luonnollisesti sukupolvien keskellä.

Pyhä vanhemmuus ei pääty siihen, että lapsi saa hoivaa ja rakkautta. Se jatkuu siinä, että hän saa nähdä ja kuulla Jumalan todellisuuden arjessa. Hengellinen kasvatus ei ole uskonnollista painostusta, vaan lempeää johdattamista – kuin lamppu, joka valaisee tietä. **Lapset oppivat enemmän siitä, mitä näkevät kuin siitä, mitä heille sanotaan**. Siksi Jumalan tunteminen alkaa usein siitä, että kotona on läsnä hiljainen usko, rukouksen rytmi ja Raamatun ääni.

Perheessä, jossa luetaan yhdessä Jumalan sanaa, kiitetään ja rukoillaan, kasvaa sisäinen turvallisuus: tietoisuus, että elämä on suurempaa kuin minä itse.

Raamattu kehottaa: *”Nämä sanat, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, olkoot sinun sydämelläsi. Teroita niitä lapsillesi ja puhu niistä kotona ollessasi ja tiellä kulkiessasi, makuulle käydessäsi ja ylös noustessasi.”* (5. Moos. 6:6–7)

Jumala ei pyydä täydellisyyttä, vaan uskollisuutta. Rukouksen ei tarvitse olla pitkä, eikä Raamatun lukemisen muodollista. Tärkeintä on, että Jumalan nimi kuuluu kodissa

luonnollisesti ja rakkaudella. Kun lapsi kuulee vanhempiensa rukoilevan, hän oppii, että Jumalaan saa puhua – myös silloin, kun elämä ei mene suunnitelmien mukaan.

Hengellinen kasvatus on myös anteeksiannon opettamista. Kun vanhempi pyytää anteeksi lastaan, hän osoittaa, että armo on todellinen. Tällaisessa kodissa lapsi kasvaa ymmärtämään, että Jumalan rakkaus ei riipu virheettömyydestä, vaan uskosta, joka palaa aina takaisin Häneen.

Perhe, jossa rukoillaan, **lauletaan** ja iloitaan yhdessä, on Jumalan työpaja – paikka, jossa Pyhä Henki rakentaa sukupolvien siltaa. Pyhä vanhemmuus on lopulta kutsu elää niin, että lapsi saa maistaa jotakin Isän hyvästä sydäimestä.

Tämä osuu syvälle: **totuus ilman armoa lannistaa, mutta armo ilman totuutta eksyttää.** Pyhä vanhemmuus yhdistää molemmat – se puhuu totuutta rakkaudessa ja kasvattaa lempeydellä, joka heijastaa taivaallista Isää.

Kristus itse on pyhän vanhemmuuden esikuva

Kaiken tämän perustana on Kristus itse – Hän on pyhän vanhemmuuden esikuva ja lähde, josta vanhempi ammentaa voiman ja suunnan rakastamiseen.

Kristus ei koskaan lietso toivottomuutta, vaan herättää uskon. Hänen katseessaan yhdistyvät totuus ja armo, ohjaus ja anteeksianto. Hän näkee ihmisen sellaisena kuin tämä on – haavoittuvana, keskeneräisenä, usein eksyneenä – mutta myös sellaisena kuin tämä voi olla Hänessä. Siksi Hänen katseensa ei tuomitse, vaan kutsuu liikkeelle.

Tämä on pyhän vanhemmuuden ydin: **rakkaus, joka ei hyväksy paha, mutta joka ei koskaan lakkaa toivomasta hyvää.** Kristus on kuin Isä, joka ei jätä, vaikka lapsi eksyy. Hän etsii, kantaa ja palaa uudelleen puhumaan elämää sen ylle, joka on uupunut. Hänen kurituksensa on lempeää, Hänen ojennuksensa kantaa toivoa: *”Ihmissiteillä minä heitä vedin, rakkauden köysillä.”* (Hoos. 11:4)

Pyhä vanhemmuus on tätä samaa liikettä: ei etäisyyttä ja sääntöjen määräämistä, **vaan läsnäoloa**, joka johdattaa kohti valoa. Kun vanhemman sydän pysyy lähellä Kristuksen sydäntä, lapsi oppii näkemään, millainen Jumala on: ei vain käskyjen antaja, vaan rakastava, armahtava ja uskollinen.

Vanhemmuus muuttuu silloin rukoukseksi:

”Herra, opeta minua rakastamaan niin kuin Sinä rakastat. Opeta kuulemaan, kun en ymmärrä. Opeta odottamaan, kun lapseni kasvaa hitaasti. Pidä sydämeni lähellä Sinun sydäntäsi, ettei lapseni kadottaisi valoa.”

Siksi pyhä vanhemmuus on lopulta enemmän kuin kasvattamista – se on yhdessä kasvamista. ***Vanhempi kasvaa Kristuksen tuntemisessa, ja lapsi oppii elämään samassa valossa. Armo kiertää sukupolvesta toiseen, ja koti muuttuu paikaksi, jossa Jumalan lempeys asuu.***

Käytännön ohjeet

1. **Harjoittele vanhemmuutta Kristuksen herruuden alla, ei oman jaksamisen varassa**
Pyhä vanhemmuus ei synny täydellisestä hallinnasta, vaan siitä, että vanhempi itse elää Kristuksen ohjattavana. Pysähdy aika ajoin kysymään: *Mikä tässä tilanteessa heijastaisi Kristuksen mielenlaatua?* Tämä auttaa siirtämään painopisteen kontrollista sydämen suuntaan.
2. **Yhdistä rajat ja lempeys arjen tilanteissa**
Selkeät rajat luovat turvaa, mutta ne kantavat vain silloin, kun ne annetaan kunnioittavasti. Pyri siihen, että ohjaus ei tapahdu kiireen tai ärtymyksen vallassa, vaan rauhassa, joka suojelee lapsen sisäistä rohkeutta.
3. **Salli keskeneräisyys – sekä lapsessa että itsessäsi**
Pyhä vanhemmuus ei vaadi virheettömyyttä. Myönnä omat rajasi ja erehdyksesi avoimesti. Se opettaa lapselle, että kasvu on mahdollista ilman häpeää ja että armo kuuluu elämään.
4. **Rakenna kotiin arjen hengellinen ilmapiiri, ei suorituspaineita**
Hengellinen kasvatus ei ole pakottamista, vaan suuntaa ja rytmiä. Pienet, toistuvat teot – rauhallinen keskustelu, kiitollisuus, Jumalan nimen luonnollinen mainitseminen – luovat pohjan, jossa usko voi kasvaa ilman pelkoa.

Pohdittavaksi ja rukoukseen

1. **Millaisen kuvan lapsi voi saada Jumalasta tavastani käyttäen valtaa ja vastuuta?**
Heijastuuko arjessa enemmän turva ja luottamus vai pelko ja vaatimukset?
2. **Missä tilanteissa huomaan helposti lannistavani lasta sanoilla, sävyllä tai odotuksilla?**
Mitä tämä kertoo omasta väsymyksestäni, peloistani tai keskeneräisyydestäni?
3. **Miten totuus ja armo näkyvät kodin arjessa?**
Onko jompikumpi vaarassa jäädä toisen varjoon?
4. **Millaisia uskon ja elämän rytmejä lapsi näkee kotona?**
Mitä hän oppii Jumalasta sen perusteella, mitä arjessa pidämme luonnollisena ja tärkeänä?

Luku 13. Pyhyys, joka elää arjessa: Pyhä työ ja tehtävä –

Johdanto

Työ on yksi arjen pysyvimmistä todellisuuksista. Se täyttää suuren osan elämästämme, muovaa rytmiämme ja vaikuttaa siihen, miten koemme arvomme ja merkityksemme. Juuri siksi Raamattu ei jätä työtä hengellisen elämän ulkopuolelle. Pyhyys ei ala vasta silloin, kun työ päättyy, vaan se kulkee mukana työpäivän keskellä.

Paavali kirjoittaa Kolossalaiskirjeessä ihmisille, joiden työ oli usein raskasta, yksitoikkoista ja epäoikeudenmukaista. Silti hän uskalsi sanoa, että työ voidaan tehdä ”niin kuin Herralle”. Tämä ei romantisoi työtä eikä kiellä sen kuormittavuutta, vaan siirtää työn merkityksen toiseen valoon: työn arvo ei nouse asemasta, näkyvistä tuloksista tai ihmisten kiitoksesta, vaan siitä, kenelle se tehdään.

Tässä luvussa työ avautuu kutsumuksena ja palveluna Kristuksen herruuden alla. Työ ei ole vain toimeentuloa tai selviytymistä, vaan osa Jumalan luomaa elämää, jonka Kristus lunastaa ja Pyhä Henki varustaa. Pyhä työ ei vaadi poikkeuksellisia olosuhteita, vaan uskollisuutta arjessa – siellä, missä vastuu kannetaan usein ilman näkyvää palkintoa. Juuri siinä pyhyys saa konkreettisen muodon.

Kol. 3:22–25

I. Historiallinen tausta: Työ ja työntekijän asema Paavalin aikana

Paavalin aikana työ oli tärkeä osa jokapäiväistä elämää, mutta sen sisältö, merkitys ja paikka yhteiskunnassa ymmärrettiin täysin eri tavalla kuin nykyään. Rooman valtakunnassa ei ollut nykyisen kaltaista keskiluokkaa. Ihmiset jakautuivat kolmeen pääryhmään: vapaisiin kansalaisiin, vapautettuihin ja orjiin. Nämä ryhmät eivät olleet vain juridinen jaottelu, vaan ne vaikuttivat koko ihmisen elämään, työhön, oikeuksiin ja tulevaisuuteen.

1. Orjat ja kodin talousyksikkö

Kolossan seurakunta oli melko varmasti sosiaalisesti sekoittunut ryhmä, jossa suuri osa ihmisistä oli orjia. He eivät olleet pelkkiä työvälineitä, mutta lain näkökulmasta he olivat isäntänsä omaisuutta ja osa kodin taloutta ja tuotantoa. Silti orjilla oli usein paljon ammattitaitoa. He saattoivat olla opettajia, lääkäreitä, käsityöläisiä, kirjanpitäjiä tai maanviljelijöitä. Monet olivat erittäin koulutettuja — joskus jopa paremmin kuin heidän isäntänsä.

Rooman orjuutta ei Raamatun maailmassa voida kuvata vain yksinkertaisella käsitteellä “alhaisin työ”. Orjalla saattoi olla käytössään henkilökohtainen omaisuus, jota hän sai hallita ja säästää. Sen avulla hän saattoi teoriassa **ostaa itsensä vapaaksi**. Silti hänen ihmisarvonsa riippui isännän hyvästä tahdosta. Paavali ei missään kohta hyväksy epäoikeudenmukaisuutta, mutta hän kirjoittaa todellisuuteen, jossa sosiaalinen asema ei muutu nopeasti eikä laajoja yhteiskunnallisia uudistuksia ole mahdollista tehdä. Juuri siksi hän antaa opetuksen, joka nostaa ihmisen aseman maallisten hierarkioiden yläpuolelle: **orja on Kristuksen palvelija**.

2. Vapaat työntekijät ja käsityöläiset

Vapaat käsityöläiset ja työntekijät muodostivat kaupunkien taloudellisen perustan. Paavali itse kuului tähän ryhmään, sillä hän oli teltantekijä (Apt. 18:3). Työ oli fyysisesti raskasta ja kesti usein 10–12 tuntia.

3. Kolossalaiskirjeen kotitalouskoodit

Kol. 3:18–4:1 kuvaa antiikin kotitaloussääntöjä, joissa kerrottiin, miten perhe, palvelijat ja orjat järjestyivät isännän vallan alle. Paavali käyttää tuttua kirjallista muotoa, mutta muuttaa sisällön kokonaan.

Siinä missä perinteinen kotitalouskoodi korosti isännän ehdotonta valtaa, Paavali siirtää huomion Kristukseen:

- vaimot ja miehet — Kristuksen alla
- lapset ja vanhemmat — Kristuksen edessä
- palvelijat ja isännät — Kristuksen Herruuden alla

Tämä ei ole pelkkä muotoilu. Se muuttaa työn koko teologisen perustan: työn arvo ei tule asemasta, vaan Herrasta. Orja ei ole vain isäntänsä omaisuutta — hän on Kristuksen palvelija. Isäntä ei ole kaiken valtiasta — hän on itse Kristuksen alainen.

4. Miksi Paavali kirjoittaa juuri orjille?

Koska he olivat enemmistö seurakunnasta ja seurakunta eli **yhdessä** tavalla, joka oli antiikin maailmassa harvinaista. Orjat ja vapaat istuivat **samassa ehtoollispöydässä**, rukoilivat yhdessä ja tunnustivat saman Herran. Tämä aiheutti käytännön jännitteitä, mutta myös osoitti selkeästi, että Kristus purkaa sosiaaliset rajat.

Paavalin työopetus oli mullistava kolmella tavalla:

1. Hän puhuu orjalle uskovana ihmisenä, ei jonkun omaisuutena.

2. Hän lupaa heille saman perinnön ja palkan kuin vapaille (Kol. 3:24) — mikä oli täysin ihmeellistä tässä ajassa.
3. Hän antaa heille uuden identiteetin: **he ovat Kristuksen palvelijoita, eivät ihmisten.**

Antiikin mittakaavassa tämä oli radikaalia. Työ ei ole enää pelkkää maallista pakkotyötä, vaan palvelua Jumalalle. Kristuksessa ihmisen asema nousee maallisen arvojärjestyksen yläpuolelle.

5. Yhteys Paavalin kirjeeseen

Koska Kolossassa oli paljon tekstiiliteollisuutta ja orjia, tämä auttaa meitä ymmärtämään, millaiseen ympäristöön Paavali kirjoitti kirjeensä.

- Koska alueella oli paljon rikkautta, ihmisten väliset erot kasvoivat. Rikkaat ja köyhät, vapaat ja orjat elivät hyvin eri tavoin. Paavali haluaa näyttää, että Kristus on kaikkien Herra, eikä tällainen eriarvoisuus saa ohjata seurakunnan elämää. (Kol. 3:11: *“Tässä ei ole kreikkalaista eikä juutalaista, ympärileikattua eikä ympärileikkaamatonta, barbaaria, skyyttalaista, orjaa eikä vapaata — vaan Kristus on kaikki ja kaikissa.”*)
- Filemonin kirje: Filemonin ja Onesimuksen tapaus, joka liittyy Kolossan alueeseen, kuvaa suoraan tätä todellisuutta. Siinä isännän (Filemon) ja hänen orjansa (Onesimus) välinen suhde perustuu talouteen ja lakiin, mutta muuttuu hengelliseksi suhteeksi Kristuksessa.

II. Työ kutsumuksena, luonteena ja Kristuksen Herruuden alla

Raamatun työn opetus rakentuu kolmesta suuresta linjasta.

1) Luominen

Jo ennen syntiinlankeemusta ihminen asetettiin viljelemään ja varjelemaan luomakuntaa. Työ oli siis alusta asti osa ihmisen identiteettiä ja osa Jumalan kuvaa. Työ on osallistumista Jumalan jatkuvaan luomistyöhön. Synti toi työhön vaivaa ja tuskaa, mutta se ei poistanut työn arvoa. Työ ei ole rangaistus; se on edelleen lahja.

2) Lunastus

Kristuksessa työn tarkoitus korjataan ja palautetaan. Kun Kolossalaiskirje sanoo: *“Mitä teettekin, tehkää se sydämestänne, niin kuin Herralle”*, se palauttaa työn Kristukselle. Työ ei ole vain toimeentuloa, vaan se on palvelusta, kiitosta ja Jumalan palvontaa. Kun Kristus itse on meidän työmme keskellä hän antaa voiman ja siunauksen. Tällöin työn arvo ei perustu näkyvään tulokseen, vaan siihen, että se on tehty Kristuksen edessä.

3) Etiikka — työn synnyttämä luonne

Paavali nostaa rehellisyyden vastakohtaksi ”silmäpalvelun”. Hän kutsuu sydämen läsnäoloon, ei vain ulkonaiseen suorittamiseen. Uskollisuus nousee kutsumuksesta: työ on annettu Jumalan kädestä, ja uskollisuus on vastaus Hänen hyvyydelleen. Kiitollisuus vapauttaa vertailusta ja katkeruudesta. Se muuttaa työn taakasta lahjaksi.

III. Pyhä työ ja tehtävä (Kol. 3:22–25)

”Mitä teettekin, tehkää se sydämestänne, niin kuin Herralle eikä ihmisille.” (Kol. 3:23)

Paavali kääntää työelämän hengelliseksi. Hän kirjoittaa aikana, jolloin työ oli usein raskasta ja epäoikeudenmukaista. Tänäänkin me tunnemme uupumuksen, paineen ja stressin tunteen. Silti hän julistaa: työ on pyhä, jos se tehdään Herralle. Pyhyys ei katoa työpaikan ovella. Se ei ole vain rukoushetkissä, vaan siinä, miten teemme työmme ja kohtelemme muita.

Jokainen työ – käsillä tehty, älyllä suoritettu, hoitava, opettava, johtava tai palveleva – voi olla Jumalan palvelua. Olemme jo nähnyt, että Raamattu ei esitä työtä rangaistuksena syntiinlankeemuksesta, vaan Jumalan alkuperäisenä lahjana

Luther sanoi: ”Maidon lypsäminen on yhtä pyhää kuin saarna, jos se tehdään uskossa.” **Työ on siis kutsumus, ei vain elannon lähde.** Se muuttuu pyhäksi, kun sen tekee rakkaudesta Jumalaan. Jeesus teki suurimman osan elämästään työtä käsillään; Hänen uskollisuutensa oli osa Hänen kuuliaisuuttaan Isälle. Työstä tulee pyhää, kun se tehdään kiitollisesta sydämestä.

Paavali muistuttaa: ”Olkaa...kaikessa kuuliaisia, ... vilpittömin sydämin, Herraa peläten.” (Kol. 3:22) Se ei tarkoita orjuuttavaa pelkoa, vaan kunnioitusta Jumalan kasvojen edessä. Uskova ei tee työtä ansaitakseen asemaa, vaan kiitoksena siitä, että on jo saanut kaiken. Työ on Jumalan palvelusta arjessa. Kun työn motiivina ei ole hyväksyntä tai pelko, vaan rakkaus Herraan, koko työ saa uuden arvon.

Todellinen pyhyys näkyy siinä, mitä teemme silloin, kun kukaan ei näe. Kristuksen palvelijan asenne:

- **Rehellisyys** – älä tee vain silloin, kun joku katsoo. Jumala näkee aina.
- **Uskollisuus** – tee tehtäväsi kuin se olisi suoraan Herralta saatu.
- **Kiitollisuus** – näe työ mahdollisuutena palvella, ei taakkana.
- **Rukous** – aloita ja päätä päivä sanoin: ”Herra, tee työsi kauttani.”

Paavali lisää myös oikeudenmukaisuuden ulottuvuuden: ”Joka tekee väärin, saa takaisin, mitä on väärin tehnyt, eikä henkilöön katsota.” (Kol. 3:25) Jumala näkee jokaisen epäoikeudenmukaisuuden ja jokaisen uskollisen ponnistuksen. Hänen silmissään ei ole suuria ja pieniä tehtäviä – on vain uskollisuutta ja sydämen totuutta.

Kun työ uuvuttaa, Kristus on siinä mukana. Hän tunsu työn rasituksen ja väsymyksen. Silti Hän teki kaiken Isän kunniaksi. Hänen esimerkkinsä vapauttaa meidät

Pyhä työ ei lopulta määräydy tuloksissa, vaan siinä, kenelle se tehdään. Kun työ tuntuu raskaimmalta, tai kun meitä kohdellaan epäoikeudenmukaisesti, pyhyys ei vaadi meitä suorittamaan yliluonnollisesti, vaan jättämään taakan Herralle. Työn pyhyys on uskollisuutta siinä pienessä, minkä jaksat tehdä, ja uskoa siihen, että Jumala antaa arvon ponnistuksellesi, vaikka lopputulos ei näkyisi.

Lopuksi on kysyttävä: millä voimalla jaksamme tehdä työmme "kuin Herralle" vaikeissa olosuhteissa?

Hengen voitelu arjessa (2. Moos. 31:1–5)

Usein ajattemme Pyhän Hengen voitelun kuuluvan vain saarnatuoliin tai ylistykseen. Raamattu kuitenkin kertoo Besalelistä, jonka Jumala täytti Hengellään – ei saarnaamaan, vaan tekemään käsityötä: *"Minä olen täyttänyt hänet Jumalan Hengellä, viisaudella, ymmärryksellä, tiedolla ja kaikkinaisella kätevyydellä."*

Tämä on valtava rohkaisu nykypäivän työntekijälle:

- **Viisauden Henki:** Pyhä Henki voi antaa ratkaisun tekniseen ongelmaan, viisautta vaikeaan neuvotteluun tai luovuutta uupumuksen keskelle.
- **Voima palvelulla:** Kun omat voimat loppuvat ja työ tuntuu raskaalta, Hengen läsnäolo voi uudistaa mielemme.

Uskovan työmoraali on työn tekemistä tietoisena siitä, että Jumalan Henki on läsnä toimistossa, tehtaassa ja pellolla, varustaen meidät palvelemaan Kristusta erinomaisuudella. Rukous työpaikalla ei ole vain hengellinen lisä, vaan työn "hengittäminen" Jumalan voimassa.

Pyhä lepo on yhtä tärkeää kuin pyhä työ. Kun työ saa olla rukousta ja palvontaa, pieninkin tehtävä muuttuu kalliiksi. Jokainen päivä voi olla alttari, jokainen tehtävä lahja, jokainen kohtaaminen palvelu. "Kaikki, mitä teette, tehkää Herran Jeesuksen nimessä, kiittäen Jumalaa ja Isää Hänen kautta." (Kol. 3:17) Silloin työ ei ole enää pelkkää velvollisuutta – se on yhteyttä, jossa Herran läsnäolo tekee arjesta pyhää.

Käytännön ohjeet

1. Muuta työn suunta, vaikka et voi muuttaa sen olosuhteita

Kaikkia työtilanteita ei voi valita tai muuttaa. Pyhyys alkaa siitä, että työn suunta kääntyy Herran puoleen: *kenelle teen tämän työn, ja kenen kasvojen edessä elän?* Tämä vapauttaa työn liiallisesta ihmisten miellyttämisestä.

2. **Tee työsi sydäimestä, ei vain näkyvyyden vuoksi**

Paavali varoittaa "silmäpalvelusta". Pyhä työ näkyy erityisesti silloin, kun kukaan ei katso. Rehellisyys ja uskollisuus ovat pyhyyden arkisia muotoja.

3. **Pidä huolta sydämen asenteesta enemmän kuin tuloksista**

Työn hedelmät eivät ole aina meidän käsissämme. Pyhyys ei mitata tehokkuudella, vaan uskollisuudella siinä tehtävässä, joka on tänään annettu. Kiitollinen asenne suojelee katkeruudelta ja vertailulta.

4. **Muista levon paikka työn rinnalla**

Pyhä työ tarvitsee vastaparikseen pyhän levon. Lepo ei ole laiskuutta, vaan luottamusta siihen, että maailma ei lepää meidän varassamme. Työ saa rajat, jotta sydän säilyy vapaana.

Pohdittavaksi ja rukoukseen

1. **Millaisella motiivilla teen työni tällä hetkellä?**

Onko se enemmän pelkoa, hyväksynnän hakemista vai kiitollista vastausta Jumalan lahjaan?

2. **Missä kohtaa työni kuormittaa sydäntä enemmän kuin sen kuuluisi?**

Onko taustalla liiallista vastuunkantoa, vertailua tai näkymättömyyden kokemusta?

3. **Miten Kristuksen herruus voisi näkyä konkreettisemmin tavassani tehdä työtä?**

Esimerkiksi rehellisyydessä, suhtautumisessa toisiin tai tavassa kohdata vaikeudet.

4. **Miten pidän huolta työn ja levon tasapainosta?**

Mitä tapahtuu sydämelleni, jos toinen niistä jää jatkuvasti varjoon?

Luku 14. Pyhyys, joka elää arjessa: Pyhä johtajuus

Johdanto

Johtajuus kuuluu arkeen monin tavoin. Kaikki, jotka kantavat vastuuta toisista – perheessä, työssä, seurakunnassa tai yhteiskunnassa – kohtaavat vallan, vaikutuksen ja esimerkin kysymykset. Raamattu ei tarkastele johtajuutta ensisijaisesti aseman tai kyvykkyyden kautta, vaan sydämen suunnan ja vastuun näkökulmasta. Siksi pyhyys koskettaa johtajuutta aivan sen ytimestä.

Paavalin sanat Kolossalaiskirjeessä syntyvät maailmassa, jossa valtaa käytettiin usein väärin ja ihmisarvo alistettiin asemalle. Juuri tähän todellisuuteen hän tuo evankeliumin mullistavan näkökulman: johtajakin elää Herran alaisuudessa. Asema ei vapauta vastuusta, vaan syventää sitä. Johtajuus ei ole omistettua valtaa, vaan Jumalalta uskottu tehtävä.

Tässä luvussa pyhä johtajuus avautuu Kristuksen esimerkin kautta. Jeesuksen johtajuus ei rakentunut hallitsemiselle, vaan palvelemiselle; ei etäisyydelle, vaan läsnäololle. Hänen tapansa käyttää valtaa paljasti, millaista johtajuus on Jumalan valtakunnassa: ristin muotoista, vastuullista ja armosta virtaavaa.

Pyhä johtajuus ei rajoitu yhteen suuntaan, vaan koskettaa koko elämää. Se näkyy siinä, miten ihminen johtaa itseään, kantaa vastuuta yhteisöstä, edustaa Jumalaa ulospäin ja elää itse johdettavana Jumalan edessä. Juuri näissä ulottuvuuksissa arjen johtajuus punnitaan ja pyhyys saa konkreettisen muodon.

”Isännät, kohdelkaa orjianne niin kuin oikeus ja kohtuus vaatii. Tiedättehän, että teilläkin on Herra taivaassa” (Kol. 4:1)

Paavali kirjoittaa aikana, jolloin johtajuus oli usein vallan vääristämää ja ihmisiä kohdeltiin välineinä. Siksi hänen sanansa ovat vallankumoukselliset: asema ei vapauta vastuusta — se syventää sitä. Johtajuus on **Jumalan luottamustehtävä**, ei etuoikeus. Jumala antaa vallan palvelemista varten, ei hallitsemista varten. Kristuksen valtakunnassa johtaja ei seiso muiden yläpuolella, vaan heidän rinnallaan ja usein heidän palvelijoina. Jeesus sanoi: *”Joka teidän joukossanne tahtoo tulla suureksi, se olkoon teidän palvelijanne,”* (Matt. 20:26) Tämä ei ole heikkoutta, vaan pyhyiden voimaa — voimaa, joka nousee nöyryydestä ja rakkaudesta.

Kristuksen johtajuuden esikuva

Kristuksella oli kaikki valta, mutta Hän riisui itsensä ja otti palvelijan muodon. Hän ei hallinnut pakottamalla, vaan voitti sydämet palvelemalla. Viimeisellä aterialla Hän pesi opetuslastensa jalat — teko, joka muutti koko käsityksen vallasta. Se oli pyhyiden vallankumous: todellinen johtaja laskeutuu alas, jotta muut voisivat nousta. Paavalin mukaan johtaja **toimii aina Jumalan kasvojen edessä**: *“Tiedättehän, että teilläkin on Herra taivaassa.”* **Jokainen, joka johtaa, valvoo, päättää tai ohjaa, tekee sen Jumalan läsnäolossa.** Tämä tieto muuttaa vallan vastuuksi ja auktoriteetin palvelemiseksi. Johtajuus ei ole ihmisen omistamaa, vaan uskottua. Siksi se punnitaan uskollisuudessa, ei suuruudessa.

Pyhä johtajuus ei tapahdu yhdessä suunnassa, vaan se on ristin muotoista johtajuutta: **sisäänpäin, yhteisöön päin, ulospäin maailmaan ja ylöspäin Jumalan edessä.** Jokainen näistä ulottuvuuksista oli läsnä Kristuksen omassa johtajuudessa ja siksi ne kuuluvat myös kristityn johtajan kutsumukseen.

1) Johtaa itseään – sydämen varjeleminen ja hengellinen valppaus

Itsejohtaminen on pyhän johtajuuden ensimmäinen ja tärkein ulottuvuus, koska kaikki muu johtaminen nousee sydämen tilasta. Raamattu ei aloita kutsua vastuuseen taidoista tai asemasta, vaan ihmisen sisäisestä elämästä. Sydän on paikka, jossa motiivit syntyvät, jossa suunta valitaan ja jossa ratkaistaan, kenen edessä ihminen lopulta elää.

Siksi Sananlaskut muistuttaa:

“Yli kaiken varottavan varjele sydämesi, sillä sieltä elämä lähtee.” (Sananl. 4:23)

Johtajan sydän ei ole yksityinen alue, vaan vastuullinen paikka. Jos sydän kovettuu, väsy tai jakautuu, se alkaa väistämättä heijastua sanoihin, päätöksiin ja tapaan kohdata toisia.

Paavali liittää tämän suoraan hengelliseen vastuuseen sanoessaan:

“Pitäkää siis huoli itsestänne ja koko siitä laumasta...” (Apt. 20:28)

Järjestys on merkittävä: ensin itsestä, sitten laumasta. Johtaja, joka laiminlyö oman sisäisen elämänsä, alkaa helposti hoitaa kutsumustaan tyhjästä käsin. Vastuu ilman sydämen huoltoa johtaa ennen pitkää joko kovuuteen tai uupumukseen.

Myös kehotus “ahkeroikaa peläten ja vavisten oman pelastuksenne hyväksi” (Fil. 2:12) ei kohdistu vain yksityiseen hurskauteen, vaan kutsuu hereillä oloon. Pyhä johtajuus ei tarkoita jatkuvaa jännittyneisyyttä, vaan tietoisuutta siitä, että elämä Jumalan edessä on vakavaa ja arvokasta. Sydämen valppaus varjelee johtajaa itseltään — omalta ylpeydeltä, kiireeltä ja sokeilta pisteiltä.

Daavidin rukous sanoittaa tämän asenteen:

“Jos näet tieni johtavan vaivaan, ohjaa minut iankaikkiselle tielle.” (Ps. 139:23–24)

Se on johtajan rukous, joka ei luota omaan arviointikykyynsä, vaan antaa Jumalalle luvan tutkia ja ohjata.

Jeesuksen oma elämä antaa tästä selkeän esimerkin. Hän vetäytyi rukoilemaan (Mark. 1:35), kutsui opetuslapsensa lepäämään (Mark. 6:31) ja kehotti valvomaan (Matt. 26:41). Hänen johtajuutensa ei syntynyt kiireestä tai jatkuvasta toiminnasta, vaan yhteydestä Isään. Siksi pyhä johtaja johtaa itseään koko ajan — motiiveissaan, sanoissaan ja teoissaan — tietoisena siitä, että sydämen tila on kaiken muun johtamisen lähde.

2) Johtaa sisäänpäin – yhteisön rakentaminen, luottamus ja johdonmukainen paimenuus

Pyhä johtajuus ei jää sisäiseksi harjoitukseksi, vaan se suuntautuu yhteisöön. Johtaminen sisäänpäin tarkoittaa vastuuta siitä, millainen ilmapiiri, luottamus ja suunta yhteisössä vallitsee. Raamattu korostaa, että Jumalan kansaa ei johdeta epäselvyydellä, mielivaltaisuudella tai pelolla, vaan totuudella ja avoimuudella.

Paavali kirjoittaa:

“Eihän siinä, mitä teille kirjoitamme, ole muuta kuin se, minkä voitte lukea ja myös ymmärtää.” (2. Kor. 1:13)

Selkeys ei ole pelkkä viestinnällinen taito, vaan hengellinen periaate. Epäselvyys synnyttää epäluottamusta, mutta totuudellisuus luo turvaa. Pyhä johtaja ei piiloudu monitulkintaisuuden taakse, vaan pyrkii rehellisyyteen, joka kestää päivänvalon.

Pietari syventää tätä paimenuuden näkökulmasta:

“Kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa... älkää herroina hallitko... vaan olkaa laumalle esikuvana.” (1. Piet. 5:2–3)

Johtajuus ei ole pakottamista, vaan suuntaamista. Se ei perustu asemaan, vaan luottamukseen, joka syntyy siitä, että johtaja itse kulkee samaa tietä, jota hän toisille osoittaa.

Siksi pyhä johtajuus on aina myös esimerkillistä johtajuutta. Yhteisö ei elä ensisijaisesti puheista, vaan siitä, mitä se näkee.

“Lapset, älkäämme osoittako rakkautta sanoin ja kielellä vaan teoin ja totuudessa.” (1. Joh. 3:18)

Tämä tiivistyy kansanviisauteen: *“En kuule, mitä sanot, koska tekosi huutavat niin kovaa.”*

Johtajan elämä puhuu jatkuvasti — joskus voimakkaammin kuin hänen opetuksensa. Johdonmukaisuus sanojen ja tekojen välillä rakentaa luottamusta, ja juuri luottamus on yhteisön kantava voima.

Sisäänpäin johtaminen on siksi pitkämielistä ja kärsivällistä paimenuutta. Se ei etsi nopeita ratkaisuja, vaan kestävää kasvua. Pyhä johtaja ei hallitse yhteisöä ylhäältä käsin, vaan kulkee sen keskellä, kantaen vastuuta, suojellen heikkoja ja pitäen katseen Kristuksessa, joka on kaiken paimenuuden esikuva.

3) Johtaa ulospäin – todistus maailmassa ja Jumalan nimen kantaminen oikein

Pyhä johtajuus tulee näkyvimmäksi siellä, missä sitä ei voi piilottaa. Ulospäin johtaminen ei ole lisä kristilliseen elämään, vaan sen koetinkivi. Se koskee tapaa, jolla Jumalan nimeä kannetaan arjen todellisuudessa – sanoissa, teoissa ja valinnoissa, joita maailma lukee todistuksena. Tässä ulottuvuudessa ei ole kyse ulkoisesta vaikutelmasta tai siitä, miltä asiat näyttävät, vaan siitä, heijastuuko Kristuksen mieli vai vääristyykö Jumalan nimi ihmisten silmissä. Siksi ulospäin johtaminen on pyhää ja vaarallista: se voi joko kirkastaa Jumalaa tai tehdä Hänen nimensä tyhjäksi.

Ulospäin johtaminen tarkoittaa, että uskova johtaja edustaa Jumalaa kaikissa suhteissa kodin, työn ja yhteiskunnan keskellä. Tämä ulottuvuus oli voimakkaasti läsnä Kristuksen omassa johtajuudessa. Hän kantoi Jumalan nimeä oikein, loisti valona maailmassa, toimi lähettiläänä syntisten keskellä ja kohtasi vastustajat totuudella, oikeudella ja rakkaudella. Juuri siksi ulospäin johtaminen kuuluu jokaisen kristityn johtajan kutsumukseen.

A) Jumalan nimen kantaminen oikein – Kristuksen esimerkki

- *“Älä ota Herran nimeä turhaan.” (2. Moos. 20:7) Älä lausu turhaan Herran, sinun Jumalasi, nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka lausuu hänen nimensä turhaan.*

Kristuksessa näemme, mitä tämä todella tarkoittaa: Hän sanoi: *“Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.”* (Joh. 14:9) **Hänen sanansa, tekonsa ja suhtautumisensa olivat täydellistä Jumalan edustamista.**

Uskova johtaja kantaa Jumalan nimeä oikein, kun:

- sanat ovat totuudellisia ja armollisia
- teot vahvistavat, eivät häpäise, Herran kunniaa

Jumalan nimen kantaminen oikein ei tarkoita vain sitä, ettemme turhaan *lausuisi* Herran nimeä, vaan sitä, ettemme *ota, käytä tai kann*a hänen nimeään tavalla, joka on tyhjää, vääristävää tai oman edun mukaista. Pyhä johtaja edustaa Jumalaa Kristuksen tavoin: sanat, teot ja suhtautuminen heijastavat Jumalan totuutta ja armoa. Näin Herran nimi ei tule turhaksi, vaan saa kunnian, joka hänelle kuuluu.

B) Valon ja Kristuksen mielen edustaminen – kuten Jeesus maailmassa

- “Mitä teette, tehkää se Herralle.” (Kol. 3:23)

Jeesus itse sanoi:

“**Minä olen maailman valo.**” (Joh. 8:12)

Mutta Hän sanoi myös opetuslapsille:

“**Te olette maailman valo.**” (Matt. 5:14)

Kristuksen valo siirtyy Kristuksen seuraajiin.

Jeesuksen ulospäin johtamisen malli:

- Hän kohtasi syntisiä lempeästi ja totuudellisesti (Joh. 4; Joh. 8; Luuk. 19)
- Hän nosti syrjittyjä ja puolusti heikkoja (Matt. 9:36; Mark. 10:13–16)
- Hän teki työnsä Isän kunniaksi, ei oman maineensa vuoksi (Joh. 6:38)

Uskova johtaja edustaa Kristusta arjen teoissa — työn moraalissa, puheessa, rehellisyydessä ja kohtaamisissa.

C) Kristuksen lähettiläänä eläminen – Jeesuksen oma lähettäjän malli

- “Olemme Kristuksen lähettiläitä...” (2. Kor. 5:20)

Kristus oli Isän lähettiläs: “**Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin minäkin lähetän teidät.**” (Joh. 20:21)

Hänen lähettiläsmuotoinen johtaminen näkyi:

- Hänen keskusteluissaan syntisten kanssa (Mark. 2:15–17)
- Hänen tavassaan tuoda sovintoa ja toivoa (Luuk. 7:36–50)
- Hänen kyvyssään kohdata ihmisen todellinen tarve (Joh. 3; Joh. 4)

Uskova johtaja toimii sillanrakentajana ihmisten ja Jumalan välillä — ei painostaen, vaan kutsuen ja kuunnellen.

D) Jeesus kohtasi vastustajat selkeydellä, oikeudenmukaisuudella ja totuudella

Kristuksen johtajuus ei pelännyt **totuutta**, mutta Hänen toimintansa oli aina suuntautunut **lunastukseen**. Tavoitteena ei ollut **väittelyn voittaminen**, vaan ihmisen sydämen **voittaminen** totuudella ja rakkaudella (vertaa Ef. 4:15: "puhumme totta rakkaudessa"). Jeesus ei koskaan murskannut ihmistä vallanhalusta, vaan Hän **paljasti valheen** vapauttaakseen ihmiset (Joh. 8:32). Tämän vuoksi pyhä johtaja näkee totuuden kuin **kirurgin veitsen** – se on väline, jota käytetään **parantamiseen**, ei tappamiseen. Sillä erotetaan tervettä sairaasta, jotta elämä voisi jatkua. Johtajan tulee olla rohkea puolustamaan oikeutta, mutta hänen tulee toimia **ilman kostonhalua** ja **kärsivällisyyden hengessä**, antaen aina tilaa toisen kääntymykselle. Rakkaus on se keino, jolla sielut voitetaan ja johdetaan takaisin Isän luo.

4) Johtaa ylöspäin ja tulla itse johdetuksi

Pyhä johtajuus ei suuntaudu vain alaspäin tai ulospäin, vaan viime kädessä ylöspäin. Johtaja ei ole vapaa toimija, vaan ihminen, joka elää itse johdettavana. Kristillisessä johtajuudessa valta ei ole irrotettavissa vastuusta, eikä vastuu irrotettavissa tilinteosta. Siksi pyhä johtaja tunnistaa, että hänen elämänsä, päätöksensä ja vaikutuksensa ovat jatkuvasti Jumalan kasvojen edessä. Johtaja ei kanna valtaa yksin – hän elää sekä Jumalan että seurakunnan edessä, ja juuri tämä tieto varjelee häntä sekä ylpeydeltä että uupumukselta.

“Olkaa johtajillenne kuuliaiset, totelkaa heitä, sillä he valvovat teidän sielujanne niin kuin ne, joiden on tehtävä tili. Näin he voivat tehdä työtään iloiten, ei huokailen, sillä se ei teitä hyödyttäisi. (Hepr. 13:17)

Kristus itse eli Isän tahdon alla: Hän ei tehnyt mitään omasta aloitteesta. (Joh. 8:28)
Johtaja ei kanna valtaa yksin – hän elää sekä Jumalan että seurakunnan edessä.

Johtajuus seurakunnassa

Seurakunnan johtajuus on erityisellä tavalla Kristuksen nöyryyden palvelutehtävä. Paavali muistuttaa: *“Herran palvelijan ei sovi riidellä, vaan hänen tulee olla lempeä kaikille, kyetä opettamaan ja kärsimään vääryyttä.”* (2. Tim. 2:24–25) Tämä kuvaa pyhän johtajan sydäntä: **hän ei puolusta itseään, vaan totuutta.** Hän ei korota omaa asemaansa, vaan rakentaa rauhaa ja kantaa vastuuta kärsivällisesti. Pyhä johtaja ei hallitse, vaan palvelee — ei väittele, vaan kuuntelee ja ohjaa lempeästi. Silloin myös vaikeat tilanteet muuttuvat armon tilaisuuksiksi.

Pyhän johtajuuden periaatteet

Kristuksen johtajuus on rakkauden, totuuden ja oikeudenmukaisuuden liitto:

- **Oikeudenmukaisuus** – Päätökset tehdään rehellisesti ja Jumalan pelossa. Johtajan tehtävä ei ole miellyttää, vaan tehdä oikein. Jumala vihaa vääryyttä, mutta rakastaa totuutta sydämessä.
- **Kohtuullisuus** – Valta ei koskaan saa ylittää rakkautta. Johtajan auktoriteetti on rajattu Jumalan armon hengessä: se ei murskaa, vaan kannattelee.
- **Nöyryys** – Johtajuus, joka kantaa valoa, vaatii johtajaa huolehtimaan omasta levostaan ja sydänyhteydestään Kristukseen. Vain täynnä armoa oleva voi jakaa armoa muille. Nöyrin johtajuus on se, joka tunnistaa omat rajansa.
- **Palvelu** – Asema on väline, ei kruunu. Johtaja palvelee niitä, joita hän johtaa. Kristuksen kaltainen johtaja kysyy: *“Kuinka voin auttaa sinua kasvamaan?”*

- **Vastuu** – Johtajalle uskotut ihmiset ovat Jumalan omaisuutta. Heitä ei saa käyttää, vaan heidän puolestaan on annettava tili.
- **Rukous** – Todellinen johtaja ei voi johtaa ilman yhteyttä Herraan, joka näkee sydämet. Rukous suojelee johtajaa vallan houkutukselta ja palauttaa hänet nöyryyteen.

Pyhä johtajuus on armosta virtaavaa elämää, johtajuus, joka kantaa valoa

Kun Kristuksen Henki täyttää johtajan, hänen vallastaan tulee turva muille. Hänestä tulee peili, josta toiset voivat nähdä Kristuksen sydämen — ei pelon, vaan luottamuksen. Pyhä johtaja on sillanrakentaja, ei muurien pystyttäjä. Hän käyttää auktoriteettia parantaakseen, ei hallitakseen. “Johtaja, joka ei palvele, ei johda Kristuksessa, vaan itsessään.” Kristus on Herra, joka pesee jalat. Hänen seuraajansa on johtaja, joka palvelee.

Pyhä johtajuus on armosta virtaavaa elämää. Johtajuus, joka kantaa valoa, ei perustu johtajan **täydellisyyteen**, vaan **Jumalan armahtavaan läsnäoloon**. Meidän inhimillisessä johtajuudessamme on aina vajavaisuutta ja lankeemuksia. Pyhä johtaja ei ole synnitön johtaja, vaan johtaja, joka tuntee ja palaa usein ristin luo. Kun epäonnistumme, johtajuutta kantaa **Jumalan anteeksianto**, ei meidän oma suorituksemme. Johtajan haavoittuvuus ja kyky tunnustaa tarvitsevansa itsekin armoa **tekee hänestä inhimillisen ja uskottavan toisille**. Siksi nöyryin johtajuus on se, joka tunnustaa omat rajansa ja luottaa ainoastaan Kristukseen. **Armo ei ole heikkous, vaan kestävyiden lähde**. Se on johtamista, joka ei etsi omaa kunniaa, vaan antaa sen Jumalalle. Sellainen johtajuus ei väsy, koska se virtaa Kristuksen täyteydestä.

Käytännön ohjeet

1. **Pidä sydämesi ensisijaisena johtamisen kohteena**
Pyhä johtajuus alkaa sisäisestä elämästä. Tarkkaile motiivejasi, sanojasi ja asenteitasi. Johtaja, joka ei varjele sydäntään, alkaa helposti johtaa omasta tarpeestaan käsin.
2. **Käytä valtaa palvelemiseen, ei itsesi suojaamiseen**
Johtajuuden tarkoitus ei ole aseman vahvistaminen, vaan toisten rakentaminen. Kysy säännöllisesti: *vahvistaako tämä päätös luottamusta, oikeudenmukaisuutta ja toivoa?*
3. **Muista, että edustat Kristusta myös arjen tilanteissa**
Johtajuus näkyy siinä, miten puhut, kohtelet ihmisiä ja reagoit vastustukseen. Pyhä johtajuus ei etsi omaa oikeuttaan, vaan Jumalan kunniaa ja toisen parasta.
4. **Salli itsesi olla johdettu**
Pyhä johtaja ei kannata vastuuta yksin. Hän elää Jumalan edessä, kuulee toisia ja tunnustaa omat rajansa. Vastuun kantaminen kevenee, kun sen jakaa Jumalan kanssa.

Pohdittavaksi ja rukoukseen

1. **Missä elämänalueella kannan tällä hetkellä eniten vastuuta toisista ihmisistä?**
Miten tämä vastuu vaikuttaa sydämeeni ja asenteisiini?
2. **Miten suhtaudun valtaan ja vaikutusmahdollisuuksiin?**
Näkykö johtamisessani enemmän kontrolli vai palvelu?
3. **Miten Kristuksen esimerkki haastaa omaa johtamistapaani?**
Onko jokin alue, jossa kutsu nöyryyteen tai rohkeuteen on erityisen ajankohtainen?
4. **Millä tavoin pidän huolta siitä, että elän itse johdettavana Jumalan edessä?**
Mitä tapahtuu johtajuudelleni, jos tämä ulottuvuus jää sivuun?

Loppusanat – Lähetetty arkeen

Tämä kirja ei pääty pisteeseen, vaan avautuu liikkeeseen. Pyhä vaellus ei jää sivujen väliin, vaan jatkuu siellä, missä elämä todella eletään: kodeissa, työssä, ihmissuhteissa, vastuissa ja keskeneräisyydessä. Meitä ei kutsuta pois arjesta, vaan lähetetään siihen.

Pyhyys ei ole harvojen hetkien kirkkaus, vaan uskollisuutta tavallisessa. Se ei synny täydellisistä olosuhteista, vaan Kristuksen läsnäolosta keskellä epätäydellisyyttä. Arjen pyhä vaellus ei tarkoita raskaampaa elämää, vaan toisenlaista suuntaa: elämää Jumalan kasvojen edessä, Kristuksen herruuden alla ja Hengen kannattelemana.

Kristus on Herra koko elämästä. Ei vain seurakunnassa, vaan myös siellä, missä kannamme vastuuta, teemme työtä, kasvamme ja epäonnistumme. Hän ei seiso arjen ulkopuolella, vaan kulkee sen keskellä. Hän ei vaadi meitä jaksamaan yksin, vaan lupaa olla mukana — myös silloin, kun voimat ovat vähissä ja askeleet hitaita.

Siksi tämä vaellus ei ole yksilösuoritus. Kuljemme yhdessä: seurakuntana, perheinä, veljinä ja sisarina, ihmisinä, jotka tarvitsevat armoa yhtä paljon kuin kutsua. Meitä kannattelee sama lupaus, sama evankeliumi ja sama Herra, joka on uskollinen, vaikka me horjuisimme.

Kun suljemme tämän kirjan, emme jätä taakseen opetusta, vaan astumme siihen, mihin olemme jo kutsutut. Pyhyys ei ala uudesta päätöksestä, vaan siitä, että annamme Kristuksen hallita sitä elämää, jota jo elämme. Hän kulkee kanssamme — ei kiirehtien, ei pakottaen, vaan uskollisesti.

Lähtekäämme siis arkeen rauhassa. Emme täydellisinä, vaan armahdettuina. Emme omin voimin, vaan Kristuksen varassa. Pyhä vaellus jatkuu — askel kerrallaan, yhdessä, Hänen valossaan.

Epilogi: Elämä, joka antaa elämää

Johdanto

Tämä epilogi pysähtyy katsomaan, millaista hedelmää arjen pyhä vaellus kantaa. Raamattu kuvaa vanhurskaan elämää elämän puuna — elämänä, joka ei elä itseään varten, vaan alkaa Jumalan yhteydessä välittää elämää myös muille. Kyse ei ole näkyvästä voimasta tai suurista teoista, vaan uskollisesta vaelluksesta Jumalan kanssa.

Viisauden kirjallisuus ja Jeesuksen opetus kohtaavat tässä samassa näyssä: elämä, joka on juurtunut Jumalaan, tulee ajallaan näkyväksi. Sen vaikutus ei ole pakotettua eikä laskelmoitua, vaan hiljaista ja todellista. Tämä epilogi kutsuu tarkastelemaan elämää, joka Jumalan armosta kasvaa hedelmää — ja antaa elämää eteenpäin.

1. Vanhurskaan elämä kantaa hedelmää, joka antaa elämää

“Vanhurskaan hedelmä on elämän puu, ja viisas voittaa sieluja.” (Sananl. 11:30)

Raamatun viisaukirjallisuus ei kuvaa vanhurskautta ensisijaisesti sääntöjen tai suoritusten kautta, vaan elämän suuntana, joka ajan myötä alkaa kantaa hedelmää. Hedelmä on jotakin, joka kasvaa – usein hitaasti, usein huomaamatta – mutta joka lopulta tulee näkyväksi. Kun Sananlaskut puhuvat “vanhurskaan hedelmästä”, ne viittaavat elämän näkyvään tulokseen: valintoihin, sanoihin, asenteisiin, tapoihin ja sydämen suuntaan. Vanhurskaus ei jää sisäiseksi vakaumukseksi, vaan se tulee todeksi käytännössä.

Raamattu käyttää tarkoituksella kuvaa hedelmästä. Hedelmä ei synny pakottamalla, eikä sitä voi nopeuttaa väkisin. Se kasvaa juurien, ajan ja ravinnon kautta. Samoin vanhurskas elämä muotoutuu yhteydessä Jumalaan – ei suorittamalla pyhyttä, vaan vaeltamalla Hänen kanssaan. Siksi vanhurskaan elämä ei ole täydellisyyden esittämistä, vaan uskollisuutta oikeassa suunnassa.

Sananlaskut vievät kuvan vielä pidemmälle: vanhurskaan hedelmä ei ole vain hyvä tai hyödyllinen, vaan *elämän puu*. Tämä kuva kantaa syvää raamatullista kaikuja. Elämän puu vie meidät takaisin Edeniin – Jumalan alkuperäiseen tarkoitukseen, jossa elämä oli eheää, avointa ja Jumalan läsnäolon läpäisemää. Kun vanhurskaan elämä kuvataan elämän puuksi, se tarkoittaa, että hänen elämänsä alkaa välittää jotakin Jumalan alkuperäisestä hyvästä maailmasta keskelle rikkinäistä arkea.

Elämän puu ei ole koriste, vaan elämän lähde. Se antaa varjoa, ravintoa ja suojaa. Se liittyy parantumiseen, toivoon ja moraaliseen eheyteen. Vanhurskaan elämästä tulee paikka, jossa toiset voivat levätä. Ei siksi, että vanhurskas olisi erityinen ihminen, vaan siksi, että Jumalan elämä saa virrata hänen kauttaan.

Mitä tämä tarkoittaa käytännössä? Kun ihminen vaeltaa Jumalan kanssa, hänen elämänsä alkaa vähitellen muuttua sellaiseksi puuksi, jonka varjossa toiset voivat hengittää. Ihmiset löytävät hänen läheisyydessään rauhaa levottomuuteensa, rohkaisua uupumukseensa, suuntaa hämmennykseensä ja levollisuutta sisäiseen myllerrykseensä. Usein tämä tapahtuu täysin huomaamatta.

Juuri tässä kohtaa viisaukirjallisuus on rehellistä ja lohdullista: vanhurskas ei yleensä itse näe vaikutustaan. Hän ei elä elämäänsä vaikutuksen vuoksi, eikä mittaa arvoaan tulosten kautta. Silti hänen elämänsä alkaa kantaa hedelmää toisille. Sanat parantavat, koska ne nousevat totuudesta ja lempeydestä. Läsnaolo rauhoittaa, koska sydän on juurtunut Jumalaan. Asenne rohkaisee, koska se ei nouse pelosta tai katkeruudesta.

Tässä Sananlaskujen kuva ja Jeesuksen sanat koskettavat toisiaan. Jeesus sanoo, että hyvät teot tulevat näkyviin ja kirkastavat Isää (Matt. 5:16). Kummassakaan ei ole kyse itsensä esille tuomisesta. Kyse on siitä, että todellinen vanhurskaus ei pysy piilossa, koska Jumala itse tekee sen näkyväksi silloin, kun se palvelee elämää. Sama Jumalan viisauden periaate toimii molemmissa liitoissa: vanhurskaus tulee todeksi teoissa, ja juuri tämä näkyvyys avaa toisten silmät näkemään, että Jumalan elämä on todellista.

Sananlaskut puhuvat vanhurskaan hedelmästä. Jeesus puhuu hyvistä teoista, jotka näkyvät. Molemmat puhuvat elämästä, joka antaa elämää ympärilleen. Kyse ei ole suurista tai dramaattisista teoista. Usein elämän puun oksat ovat pieniä ja arkisia: hymy, joka huomaa toisen; ystävällinen sana oikealla hetkellä; kuunteleva sydän, joka ei kiirehdi ohi; anteeksianto, joka katkaisee katkeruuden kierteen; rukous, jota ei mainosteta, mutta joka kantaa.

Nämä teot eivät tee ihmisestä vanhurskasta. Ne kasvavat siitä, että ihminen vaeltaa Jumalan kanssa. Ja usein vanhurskas itse ei edes huomaa vaikutustaan. Hän vain elää uskollisesti siinä, mihin on kutsuttu. Silti hänen elämänsä alkaa huomaamatta antaa elämää toisille. Juuri tämä tekee kuvasta niin kauniin ja vapauttavan: vanhurskaan elämä ei ole ponnistelu muiden hyväksi, vaan Jumalan elämän virtaamista arjen keskellä.

Elämän puu ei kasva yhdessä yössä. Se kasvaa vuodesta toiseen, hiljaa ja uskollisesti. Samoin vanhurskaan elämä rakentuu pienistä askelista, toistuvasta palaamisesta Jumalan luo ja luottamuksesta siihen, että Hän tekee työtään myös silloin, kun me emme näe tuloksia. Tässä on arjen pyhän vaelluksen syvin lohtu: Jumala käyttää uskollista elämää enemmän kuin osaamme kuvitella – usein juuri silloin, kun itse koemme vain tavallisuutta.

2. Viisas ihminen vetää toisia kohti elämän tietä

“...ja viisas voittaa sieluja.” (Sananl. 11:30)

Sananlaskujen toinen lause täydentää ensimmäistä ja vie katseen vaikutukseen, joka syntyy vanhurskaan elämän ympärille. Kun vanhurskaan hedelmä on elämän puu, sen seurauksena jotakin alkaa tapahtua myös toisten elämässä. Teksti sanoo: *“viisas voittaa sieluja.”* Tämä ilmaus on vahva, mutta sen merkitys on lempeä.

Raamattu ei tarkoita tällä pelastamista – vain Jumala pelastaa. Verbi, jota Sananlaskut käyttää, kuvaa vetämistä, puolelleen voittamista, mukaan kutsumista. Kyse on myönteisestä vaikutuksesta, ei pakottamisesta. Viisas ihminen ei painosta, ei manipuloi eikä hallitse. Hän vetää puoleensa elämällään.

Viisaus Sananlaskuissa ei ole älyllistä terävyyttä tai oikeiden vastausten hallintaa. Se on elämää, joka on Jumalan pelon muovaamaa – elämää, jossa sydän, sanat ja teot kulkevat samaan suuntaan. Siksi viisaus herättää luottamusta. Ihmiset aistivat, että tässä on jotakin kestäväää, jotakin todellista. He alkavat nähdä, missä elämä on.

Sananlaskut kuvaavat tätä vetovoimaa yksinkertaisesti:

- Viisaus vetää puoleensa.
- Viisaus ohjaa.
- Viisaus auttaa toisia näkemään elämän tien.

Tämä tapahtuu harvoin äänekkäästi. Useimmiten se on hiljaista ja huomaamatonta. Ihmiset näkevät toisen elämässä rauhaa, joka ei horju heti vastoinkäymisissä. He näkevät puhtautta, joka ei ole kylmää tai tuomitsevaa. He huomaavat tasaisuuden ja lempeyden, jotka eivät nouse voimattomuudesta vaan sisäisestä turvasta. Ja vähitellen he alkavat kaivata samaa.

Tässä viisauden vaikutus eroaa painostavasta uskonnollisuudesta. Ihmisiä ei työnnetä kohti oikeaa, vaan heitä vedetään sitä kohti. Elämä itsessään alkaa kutsua. Tämä on viisauden hiljainen mutta voimakas vetovoima.

Paavali käyttää samanlaista kieltä, kun hän kirjoittaa Filippiäiskirjeessä: *“Te loistatte kuin tähdet maailmassa.”* (Fil. 2:15) Kuva on kosminen ja kaunis. Tähti ei pakota ketään katsomaan itseään. Se loistaa, ja pimeässä se tulee näkyväksi. Samalla tavoin kristityn elämä alkaa heijastaa valoa maailmassa, joka etsii suuntaa.

Mutta Paavali ei pysähdy tähän. Hän jatkaa heti: *“kun pidätte kiinni elämän sanasta.”* (Fil. 2:16) Tämä lisäys on ratkaiseva. Se estää viisauden muuttumisen pelkäksi moraaliseksi esikuvaksi tai hiljaiseksi hengellisyydeksi. Elämän antava vaikutus ei synny vain siitä, että elämme viisaasti ja kauniisti, vaan siitä, että pidämme kiinni elämän sanasta.

Tässä Paavali tuo esiin kaksi toisiinsa kuulumatonta, mutta erottamatonta todellisuutta. Ensinnäkin: elää sanan mukaan. Tämä tarkoittaa elämää, jossa Kristuksen mieli, pyhyys ja luotettavuus saavat muovata arkea. Tällainen elämä alkaa loistaa kuin tähti pimeässä maailmassa. Toiseksi: pitää kiinni sanasta myös todistuksessa. Se tarkoittaa, että sana saa tulla esiin, sitä jaetaan ja siitä puhutaan silloin, kun siihen avautuu tilaisuus.

Paavali ei aseta näitä vastakkain. Hän ei sano, että ensin eletään ja vasta sitten joskus puhutaan. Eikä hän myöskään sano, että puhuminen korvaisi elämisen. Elämän näkyvä hedelmä ja elämän sanassa pysyminen muodostavat yhdessä yhtenäisen todistuksen: viisaus, joka näkyy, ja sana, joka kuuluu.

Tämä on täysin sopusoinnussa koko Raamatun todistuksen kanssa. *“Usko tulee kuulemisesta”* (Room. 10:17), mutta uskoa kantava sana tulee usein uskottavaksi vasta elämän kautta. Ja lähetyskäsky (Matt. 28:19) ei kutsu vain sanoihin, vaan elämään, joka opettaa seuraamaan Kristusta. Viisauden kirjallisuuden kutsu “vetää toisia kohti elämän tietä” saa Kristuksessa täyttymyksensä: Hengen synnyttämä elämä ja elämän sana, joka pidetään esillä, kulkevat yhdessä.

Tässä on myös vapauttava näkökulma. Viisaan ihmisen tehtävä ei ole vakuuttaa kaikkia tai saada aikaan näkyviä tuloksia. Hänen kutsunsa on elää uskollisesti Jumalan edessä ja pitää kiinni sanasta silloin, kun Jumala avaa oven. Vetovoima ei synny tekniikasta, vaan totuudesta. Ihmiset eivät “voitu” siksi, että heitä painostetaan, vaan siksi, että he näkevät elämän, joka on todellista.

Viisaus ei siis kilpaile huomiosta. Se kutsuu. Se ei pakota muutokseen, mutta se tekee muutoksen mahdolliseksi. Kun viisas ihminen vaeltaa Jumalan kanssa, hänen elämänsä alkaa kuin huomaamatta vetää toisia kohti elämän tietä. Ja juuri tässä viisauden kutsu ja Kristuksen seuraaminen kohtaavat: elämä, joka on juurtunut Jumalaan, alkaa kantaa toisia Hänen luokseen.

3. Miltä tämä näyttää seurakunnassa?

Kun Sananlaskujen näky vanhurskaan hedelmästä ja viisauden vetovoimasta siirretään seurakunnan todellisuuteen, painopiste ei ole ohjelmissa tai rakenteissa, vaan ihmisissä ja heidän elämässään. Seurakunta ei ole ensisijaisesti paikka, jossa vaikutetaan ulospäin strategisesti, vaan yhteisö, jossa arjen pyhyys saa kasvaa näkyväksi. Juuri tässä maaperässä Sananlaskujen viisaus alkaa kantaa hedelmää.

1) Tavallinen uskollisuus on voimakkain todistus

Seurakunnan vahvimmat vaikutteet eivät useimmiten kuulu kovaa. Ne eivät näy otsikoissa eivätkä synny suurista teoista, vaan uskollisesta vaelluksesta Jumalan kanssa. Arjen pyhyys – lempeä totuus, kärsivällisyys ristiriitojen keskellä, rauha epävarmuudessa – alkaa muovata

yhteisön ilmapiiriä. Tällainen elämä vetää toisia puoleensa, ei siksi että se olisi näyttävää, vaan siksi että se on todellista.

Sananlaskujen mielessä tämä on viisauden toimintaa. Viisaus ei hallitse äänenvoimalla, vaan läsnäololla. Seurakunnassa tämä näkyy ihmisissä, jotka pysyvät uskollisina kutsumuksessaan myös silloin, kun kukaan ei taputa. He kantavat vastuuta, palvelevat hiljaa ja pysyvät Kristuksen yhteydessä. Usein juuri heistä tulee elämän puita muille.

2) Saarna alkaa ennen sanoja

Seurakunnassa saarna ei ala vasta silloin, kun joku nousee puhumaan. Elämä itse julistaa. Kärsivällisyys, lempeys ja anteeksianto kertovat totuudesta tavalla, jota sanat eivät aina tavoita. Joku seuraa toisen esimerkkiä juuri nyt – ehkä tietämättään, ehkä sanomatta mitään.

Tämä ei vähennä opetuksen ja julistuksen merkitystä, vaan asettaa ne oikeaan yhteyteen. Elämä valmistaa maaperän sanalle. Kun sanat nousevat elämästä, joka on juurtunut Jumalaan, ne saavat painoa ja uskottavuutta. Seurakunnassa viisaus ei siis ole vain opetettua, vaan elettyä.

3) Vaikutus ei ole strategia – se on vanhurskauden hedelmä

Sananlaskujen teksti ei käske tulemaan vaikutusvaltaiseksi. Se ei kutsu rakentamaan näkyvyyttä tai lisäämään vaikutusta. Se kutsuu elämään vanhurskaasti ja viisaasti. Vaikutus syntyy seurauksena, ei tavoitteena.

Tämä on seurakunnalle vapauttava totuus. Meidän tehtävämme ei ole tuottaa tuloksia, vaan pysyä uskollisina. Kun elämä juurtuu Kristukseen, hedelmä kasvaa ajallaan. Jumala itse käyttää sitä tavalla, jota emme aina näe tai hallitse. Seurakunnan kutsu ei ole mitata vaikutustaan, vaan luottaa Jumalan työhön.

4) Jumala pelastaa – mutta Hän käyttää elämäämme avaamaan tien

Raamattu on tässä selkeä: vain Jumala pelastaa. Ihminen ei voi pelastaa toista. Silti Jumala käyttää ihmisten elämää avaamaan teitä. Hän käyttää sanoja, tekoja ja asenteita poistamaan esteitä ja herättämään kaipauksen Hänen elämäänsä.

Seurakunnassa tämä näkyy siinä, että hyvyys tulee todeksi. Totuus ei jää käsitteeksi, vaan se eletään. Viisauden hiljainen palvelu on sitä, että elämä tekee Jumalan hyvyyden uskottavaksi. Ihmiset alkavat nähdä, että Jumalan elämä ei ole teoria, vaan todellisuutta, joka kantaa.

Tämä on vanhurskaan elämän vaikutus. Se ei pakota ketään uskoon, mutta se avaa näkymän uskon mahdollisuuteen. Seurakunta toimii silloin kuin elävä todistus: ei täydellisenä, vaan armahdettuna ja uskollisena.

Päätös – Elämä, joka antaa elämää

Sananlaskujen näky ei kutsu sankaritekoihin, vaan uskolliseen vaellukseen. *“Vanhurskaan hedelmä on elämän puu, ja viisas voittaa sieluja.”* Elämä, joka on juurtunut Jumalaan, alkaa ajan myötä kantaa hedelmää – usein huomaamatta, ilman melua tai näkyvää voimaa.

Vanhurskas ihminen ei ole virheetön, vaan ihminen, joka palaa yhä uudelleen Jumalan luo. Juuri tässä palaamisessa elämä alkaa muuttua elämää välittäväksi. Se tuo rauhaa levottomille, toivoa murheellisille ja suuntaa niille, jotka etsivät tietä eteenpäin. Elämän puu ei kasva nopeasti, mutta se seisoo vakaasti ja tarjoaa varjoa niille, jotka tulevat lähelle.

Viisauden vetovoima ei synny painostuksesta, vaan totuudesta. Kun elämä ja sana kulkevat yhdessä, todistus saa muodon, joka kutsuu ilman pakkoa. Jumala yksin pelastaa, mutta Hän käyttää ihmisten elämää avaamaan sydämiä ja poistamaan esteitä. Näin viisauden kutsu *“vetää toisia elämän tielle”* saa täyttymyksensä Kristuksessa.

Seurakunnassa tämä näkyy tavallisessa uskollisuudessa: arjen pyhydessä, lempeässä totuudessa ja kärsivällisessä rakkaudessa. Vaikutus ei ole strategia, vaan seuraus. Elämä alkaa puhua ennen sanoja, ja Jumala tekee työnsä hiljaa mutta varmasti.

Tähän näkyyn tämä vaellus kutsuu. Ei kohti täydellisyyttä, vaan kohti Jumalaa. Ei erillään arjesta, vaan sen keskellä. Pyhä vaellus jatkuu – askel kerrallaan – elämässä, joka Kristuksessa saa olla **elämä, joka antaa elämää**.

Inspiraation lähteitä

Tämän kirjan Kolossalaiskirjeeseen liittyvä kokonaisuus on saanut innoitusta myös Josh Moodyn kirjasta *Everyday Holiness: Becoming Who You Were Made to Be* (Christian Focus Publications, 2018). Kirja on toiminut apuna erityisesti teemojen jäsentämisessä ja arjen pyhyiden näkökulman avaamisessa.

Teksti ei kuitenkaan ole käännös eikä suora sovellus, vaan se on kirjoitettu tätä kirjaa varten, sovitettu, laajennettu ja muokattu raamatullis-teologiseen sekä sielunhoidolliseen käyttöön.

